

Giới thiệu Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em

Tên cũ: Nhật ký của tiểu phú bà

CrEdit: Hannah

Des bia: Lynn

Reup: Yee

Nhằm thỏa mãn niềm mơ ước của người đọc mà tác giả viết thêm câu chuyện tình yêu của cặp đôi nam phụ trong truyện " "Năm tháng nhu tình".

Trong lần gặp đầu tiên thì nữ chính yêu nam chính

Nam chính từng theo đuổi bạn thân của nữ chính

Giới thiệu – edited by Lynn

Theo báo cáo của trợ lý, trong hội nghị kịch bản, Đường Hinh và một biên kịch tranh cãi tui bụi, không bên nào nhường bên nào.

Đường Vực nghe xong, hỏi: "Nguyên nhân?"

Cao trợ lý: "Biên kịch thêm cảnh cho nữ hai, Đường tiểu thư nói đoạn diễn đó thêm nữ hai vào chính là thiếu năng, còn kéo IQ, EQ của nam chính xuống.

Cuối cùng biên kịch kia thỏa hiệp, nhưng lại ức đến phát khóc." Đường Vực đứng dậy, vừa đi vào phòng họp đã thấy biên kịch kia vừa khóc vừa tố cáo: "Đường tổng, anh phân xử công bằng đi!"

Đường Vực nhìn cô ta một cái, nói bằng vẻ thân nhiên: "Thứ lỗi, tôi không phân xử được, cho tới bây giờ tôi và cô ấy cãi nhau chưa từng thắng một lần, đều phải lừa gạt cho qua."

Những người khác:...

Một ngày nào đó, Đường Hinh ở đoàn phim bị chọc tức đến phát khóc, cô lườm Đường Vực: "Anh không biết Chu Giai Lộ tự dẫn tám biên kịch đến đoàn, nam hai dẫn theo ba biên kịch, đều nói phải sửa kịch bản thêm cảnh! Bà thêm cái rắm ấy! Bà đây mặc kệ!"

Đường Vực kéo người vào trong lòng, cười đáp: "Được, vậy em làm bà chủ đi." Hiện thực quy tắc tàn khốc, giấc mộng và lý tưởng mà em muốn, tôi đều cố gắng cho em.

Tổng tài bá đạo tam quan bị chó ăn x Tiểu phú bà vĩnh viễn có ý đối phó với tổng tài bá đạo.

Nhật ký của tiểu phú bà: Trước khi anh ấy hoàn toàn yêu tôi, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ngày xưa tôi đã nhất kiến chung tình với anh ấy.

Cẩn thận, trước đây nam chính đã từng theo đuổi bạn tốt của nữ chính. Có bug quá đã xin chỉ ra một cách nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đường Vực thất tình rồi, mình có thể “tiến lên” không?

Editor: Hannah

Đường Vực thất tình rồi, mình có thể “tiến lên” không?

Lúc này anh ý chắc hẳn đang rất đau lòng. Mình nhân lúc này tìm cách “tấn công” thôi.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

#Người bạn thầm yêu lại khiến bạn đau lòng#

Đường Hinh vừa mở Weibo đã thấy chủ đề đứng nhất trên bảng hot search này đập vào mắt. Gì chứ chuyện này thì cô biết quá rõ luôn. Đây nhé, tim cô đã bị người mà cô thầm yêu ra sức đâm chém suốt cả năm qua, gần đây mới được tha bổng thôi đấy.

Không đúng, phải nói là đã được “lên hương”.

Bởi vì, người mà cô thầm yêu nay đã thất tình rồi. Cơ hội của cô tới rồi!

Đường Hinh hăng hái vào khu bình luận xem thử, để xem các anh chị em đồng chí gặp cảnh thương tâm đắm đuối máu chảy ra sao, vừa đọc qua đã thấy top comment số ba có nội dung sao mà thân quen. . .

“Người bạn trai mà tôi thầm thích xin số WeChat của tôi, tôi cứ tưởng là cậu ấy có cảm tình với tôi, làm cả đêm hôm đó tôi hưng phấn tới mức không thể chợp mắt được. Sau đó mỗi ngày tôi đều mong ngóng cậu ấy nhắn tin cho tôi, đầu không ngừng nghĩ xem hôm nay tôi nên đăng bài gì trong nhóm bạn bè đây. Cuối cùng, hoá ra cậu ấy xin số của tôi chỉ để tiếp cận với bạn thân của tôi. Đau lòng hơn nữa, tôi còn chìm đắm tới mức chấp nhận trở thành đồng đội của cậu ấy, giúp cậu ấy theo đuổi bạn tôi. Giờ hai người họ chuẩn bị kết hôn rồi, tôi đâu còn cơ hội nữa.”

Câu chuyện này đích thực là nỗi lòng của cô đó!

Có điều, điểm khác biệt lớn nhất chính là đoạn kết.

— Đường Vực thất tình rồi, cô có thể “tiến lên” rồi.

Đầu năm ngoái, Thời Quang Ảnh Nghiệp đầu tư vào một bộ phim điện ảnh đề tài quân sự mang tên “Chống khủng bố”, bắt đầu thu thập tài liệu cho kịch bản. Hai biên kịch chủ chốt là Minh Chúc và Đỗ Hoàn. Quá trình viết kịch bản có sự tham vấn của bên quân đội, trước khi bắt tay vào viết còn phải tới doanh trại quân đội để sưu tầm tài liệu. Đường Hinh và Minh Chúc là bạn học từ hồi cấp ba, sau này lại trở thành đồng nghiệp, trước giờ vẫn là bạn thân. Đường Hinh vốn là biên kịch chuyên về mảng đời sống đô thị, khác với Minh Chúc chuyên viết về đề tài quân đội và các nhân vật anh hùng nhưng nhờ có Minh Chúc tiến cử, Đường Hinh mới có cơ hội được gia nhập đoàn làm phim này.

Lúc đó Đường Vực đang theo đuổi Minh Chúc, ai ngờ ngày đầu tiên tới doanh trại để thu thập tài liệu, người đón tiếp đoàn làm phim lại là Lục đội trưởng – người mà Minh Chúc thầm yêu từ thời cấp ba.

Thế là, Đường Vực đường đường là tổng giám đốc của Thời Quang Ảnh Nghiệp, đẹp trai lại giàu có, cũng được coi là người đàn ông độc thân sáng giá, chỉ trong phút chốc đã bị đá bay tới phương trời nào. Còn Đường Hinh cứ ngỡ là đồng đội bên cạnh anh ta, nhưng thực chất là tên phản gián nguy hiểm nhất, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ khiến anh ta bị knock-out nhanh chóng.

Đường Hinh đọc qua mấy bình luận khác, định thoát Weibo, tắt máy để buồn chuyện với các đồng nghiệp. Nhưng vừa click về bảng hot search, đã thấy chủ đề top đầu đổi thành “Chu Giai Lộ cùng Đường Vực Thời Quang Ảnh Nghiệp”, cô nhất thời sững sờ một chút.

Hàn Tiêu Tiêu ngồi đối diện quát lên ầm ĩ: “Mẹ nó! Top đầu hot search của Chu Giai Lộ là cái quái gì thế này? Thế quái nào mà sếp Đường lại dính với cô ta!”

Đường Hinh click vào xem rồi cười nhạo: “Chắc chắn là giả.”

“Cậu làm sao biết là giả? Có cả ảnh chụp mà!”

Bởi vì...

Đường Vực vừa mới thất tình thôi, làm gì có tâm tình hẹn hò với người phụ nữ khác.

Đường Hinh đoán xem ra hot search này là do bên phía Chu Giai Lộ bỏ tiền mua. Mấy năm nay độ hot của Chu Giai Lộ tăng khá nhanh nhưng những bộ phim do Thời Quang Ảnh Nghiệp đầu tư gần đây cũng rất thành công cả về chất lượng lẫn doanh thu phòng vé, dù cho Chu Giai Lộ có là diễn viên nổi tiếng đến đâu thì cũng là nhà đầu tư có quyền chọn diễn viên, không tới lượt diễn viên như cô ta tới lựa chọn kịch bản.

Trong giới giải trí, có không ít nữ nghệ sĩ muốn “dây dưa” với Đường Vực, dù sao thì vẻ ngoài của anh cũng đẹp trai phong độ, nếu không thì lúc trước Đường Hinh đã chẳng yêu anh từ cái nhìn đầu tiên. Chỉ cần là người đủ mạnh mẽ làm chỗ dựa, ngủ cùng một giường vải đêm thì có làm sao? Nhất là nhìn diện mạo của Đường Vực như thế kia, rõ ràng là lời to rồi!

Đường Hinh cần môi lật ảnh chụp lên, ảnh hơi mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ một người đàn ông mặc vest màu đen, dáng người cao lớn, chỉ riêng phong thái toát ra cũng đủ để hấp dẫn người khác. Hai người đi sát vào nhau, đi về phía cửa khách sạn, bảo sao Hàn Tiêu Tiêu lại nghĩ tin này là thật.

Không lẽ Đường Vực thương tâm quá mức mà trở nên sa đoạ phóng túng hay sao?

Tâm trạng Đường Hinh vốn đang phôi phôi, trong nháy mắt đã chìm xuống đáy vực, nhưng vẫn mạnh mẽ nói: “Năm nay Thời Quang chuẩn bị quay một bộ phim đề tài đô thị, chưa nói tới vai nữ chính, ngay đến vai nữ hai nữ ba cũng đủ khiến bao nhiêu người tranh giành rồi.”

Thế nên, “yêu tình nhèn nhện” mới kéo đến nhiều.

Lúc trước Thời Quang Ảnh Nghiệp chỉ tập trung vào mảng phim điện ảnh, hạng mục phim truyền hình không quá phát triển nhưng mấy năm nay Thời Quang cũng bắt đầu vươn tay về phía mảng truyền hình rồi. Phim đề tài đời sống đô thị sẽ sớm khởi quay thôi, chỉ có điều đến giờ kế hoạch còn chưa được duyệt, tin tức còn chưa được thông báo, khả năng nắm bắt thông tin của mấy người đại diện cho nghệ sĩ thật đáng khâm phục.

Hàn Tiêu Tiêu lập tức hiểu ra vấn đề: “Nói cũng đúng, sếp Đường lên hot search cũng đâu phải lần đầu tiên đâu.” Cô ấy ngừng lại một chút rồi nhìn về phía Đường Hinh, lại hỏi: “Khoan đã, sao cậu lại biết về kịch bản mà công ty đang chuẩn bị thế?”

Hạng mục còn chưa được thông qua, công ty còn chưa công bố, Đường Hinh đưa mắt nhìn những đồng nghiệp đang ngồi xung quanh, thấy không tiện nói ra, chỉ đành chớp chớp mắt.

Hàn Tiêu Tiêu hiểu ra nguyên nhân: Đường Hinh sẽ tham gia vào dự án này.

Đến buổi chiều, Đường Hinh ôm notebook đi đến cửa thang máy, nhấn nút lên lầu, một tay cầm bút máy gỗ gõ lên notebook, gõ được mười nhịp thì cửa thang máy mở ra, cô vừa ngẩng lên đã thấy Đường Vực đang đứng bên trong cùng trợ lý Cao.

Tay trái anh đút vào túi quần, tay phải nâng lên chỉnh cà-vạt, đầu hơi nghiêng, xương hàm vuông vức căng ra, yết hầu nhô lên, rõ ràng là phong thái cực kỳ nghiêm trang nhưng vẫn toát ra vẻ lười nhác, khi bắt gặp cái nhìn của Đường Hinh, anh liền chớp mắt một cái.

Ohhh, sexy quá rồi!

Đường Hinh hơi sững người rồi nhanh chóng nở nụ cười, hiện ra má lúm đồng tiền bên phải, cô nhẹ nhàng bước vào, lên tiếng chào: “Chào sếp Đường.”

“Uhm” Đường Vực cúi đầu nhìn cô, hỏi: “Lên tầng họp à?”

“Vâng, mấy phòng họp bên dưới đều có người rồi, chỉ còn phòng họp trên tầng của sếp còn trống thôi.”

Đường Hinh đứng bên cạnh anh, nhìn lướt qua trợ lý Cao đứng sau lưng anh, lặng lẽ bước lại gần anh một bước, nhẹ nhàng đưa mũi người người.

Đường Vực bất giác động tác kỳ quái của cô, ngáp ngừng vài giây rồi hỏi: “Người gì thế?”

Đường Hinh bị bất quả tang bất ngờ liền bối rối nhưng vẫn thành thật đáp: “Thử đánh hơi xem trên người sếp có mùi nước hoa phụ nữ hay không.”

Đường Vực: “.....”

Anh nghĩ tới hot search vừa lên sáng nay, mí mắt hơi sụp xuống, vừa cười khẽ vừa nói: “Thế có đánh hơi được gì không?”

Không.

Mùi hương trên người anh sạch sẽ, mát lạnh dễ chịu.

Đường Hinh ngẩng đầu nhìn anh, cười tủm tỉm nói: “Em đoán sếp chỉ vừa mới thất tình không lâu, chắc cũng chẳng có tâm tình tìm người mới, tin tức kia em đoán là giả thôi.”

Đường Vực: “.....”

Thái dương giật giật liên hồi, anh nghĩ thầm chuyện tốt chẳng bao giờ nói, mở miệng ra toàn nói chuyện xấu.

Đường Vực mím môi, trầm giọng gọi: “Đường Hinh.”

“Dạ?”

“Em im ngay.”

“.....”

Im thì im, Đường Hinh hừ một tiếng rồi im thật.

Cao Hằng đứng phía sau, sắc mặt biến đổi rất thần kỳ, anh ta thân làm trợ lý, đương nhiên biết chuyện sếp Đường theo đuổi Minh Chúc, cũng biết Đường Hinh là đồng đội của sếp, càng biết rõ cô gái này vừa kiêu ngạo lại to gan. Ngoài mặt là đồng đội, bên trong là phản gián, rõ ràng có ý muốn đập sếp xuống hố. Nghĩ xem, cả đoàn làm phim ra biên giới sưu tầm tư liệu thực tế những hơn một tháng, trong khoảng thời gian này đã xảy ra bao nhiêu chuyện, Đường Hinh chưa từng kể một lời với Đường Vực, đợi tới khi Đường Vực biết chuyện thì Minh Chúc và Lục đội trưởng đã thăm thiết bên nhau rồi.

Sếp Đường ngốc nghếch theo đuổi người ta hơn một năm.

Thế mà Đường Hinh còn lý luận rất hợp tình hợp lý theo kiểu: “Dù sao anh theo đuổi thì thế nào cũng không kịp, thôi thì để tôi giúp anh quay đầu là bờ!”

Bây giờ cô ấy còn dám nói chuyện kiểu đó với sếp.

Cửa thang máy mở ra, Đường Hinh đứng lùi sang bên cạnh, tay đưa ra làm động tác mời: “Mời sếp đi trước.”

Đường Vực liếc mắt nhìn cô, tay bỏ ra khỏi túi quần, bước nhanh ra ngoài, chỉ vút lại một câu: “Vào họp.”

Đường Hinh xoa xoa đầu, vui vẻ đi ra ngoài.

Buổi họp hôm nay chủ yếu thảo luận về đề tài đời sống đô thị. Máy biên kịch tranh luận cả buổi vẫn bất đồng ý kiến, có người còn đưa ra đề xuất làm lại phim kinh điển.

Đường Hinh vừa nghe thế đã trừng mắt, nói: “Không phải là tôi không có lòng tin vào công ty, nhưng những chuyện làm hỏng tác phẩm kinh điển phá nát ký ức tuổi thơ như thế này chẳng phải chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút hay sao? Hơn nữa những kịch bản đó đều đã quá cũ rồi, không hợp thời nổi! Chẳng lẽ cô không viết ra được kịch bản mới sao? Cô không viết được thì để tôi viết!”

Lâm Tử Du nhún mày nói: “Tôi không nói là tôi không viết được.”

Đường Hinh lại vặn ngược: “Vậy cô bảo làm lại phim cũ, thử hỏi có bao nhiêu kịch bản làm lại không bị chửi bới?”

Lâm Tử Du: “...”

Lâm Tử Du không muốn tranh cãi cùng cô ấy, tranh cãi với người khác không sao, tranh cãi với Đường Hinh thì trước nay cô chưa từng thắng nổi.

Suốt ba tiếng đồng hồ, cả đám người nói tới mức lưỡi cứng miệng khô mà cũng chẳng quyết định được gì.

Sau khi tan họp, Đường Hinh nhìn lướt qua bên ngoài, thấy cánh cửa văn phòng đối diện vẫn đóng chặt. Mọi người đều đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, còn cô vẫn chậm chạp rót nước uống, đứng trong phòng trà dùng điện thoại đăng bài lên WeChat.

Cao Hằng đi qua nhìn liếc nhìn có một cái.

Anh ta đẩy cửa bước vào văn phòng, Đường Vực đang ngồi bên bàn làm việc ngẩng đầu lên hỏi: “Họ rời đi hết rồi?”

Cao Hằng đáp: “Đường Hinh vẫn chưa đi.”

Đường Vực tắt máy tính, dựa vào lưng ghế, tay cầm điện thoại trên bàn mở WeChat xem tin tức, vừa mở ra đã thấy trong nhóm bạn bè bài đăng mới của Đường Hinh hiện ngay trên đầu, ánh mắt của anh lập tức dừng lại.

Đối với Đường Vực mà nói, xem bài đăng của Đường Hinh trong nhóm bạn bè là niềm vui lớn nhất mỗi ngày. Trong số những người bạn của anh, cô là người có những bài đăng thú vị nhất, ngày thường làm việc mệt mỏi, chỉ cần xem những bài đăng hài hước của cô, anh đều có thể mỉm cười.

Với điều kiện là cô đừng có đem chuyện của Minh Chúc ra sát muối vào lòng anh.

Còn vụ thất tình này, đây là lần đầu tiên Đường Vực theo đuổi một cô gái nhiệt tình đến mức đó rồi mà còn thất bại, nhưng anh cũng không có ý định quyến rũ vợ nhà người ta, huống hồ hôn nhân của Minh Chúc và Lục Trắc Phong còn là hôn nhân của sĩ quan quân đội*.

** Từ nguyên gốc là “quân hôn”, theo quy định của Trung Quốc, “quân hôn” là hôn nhân của sĩ quan quân đội, được Nhà nước và quân đội bảo hộ, nếu có hành vi ngoại tình hoặc có ý phá vỡ gia đình quân nhân đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, có thể bị phạt tù giam. (Mọi chủ thích trong truyện, nếu không có giải thích gì thêm, đều là của editor.)*

Mấy ngày gần đây, phong cách đăng bài của cô nương Đường Hinh này đều rất khác lạ, mỗi bài đăng đều than thở về cảnh nghèo đói kiệt xác, khiến anh không kim được mà hoài nghi, phải chăng phòng tài vụ của công ty đã cạn tiền nhuận bút của biên kịch rồi.

Đường Hinh vừa mới đăng một bức ảnh chế có dòng chữ: Chỉ ước được làm một nữ đại gia sa đọa, ngày ngày mê đắm trai đẹp.

Đường Vực tắt điện thoại, đứng lên, cầm lấy áo khoác vắt sau lưng ghế, miệng nói: “Về nhà đi.”

Cao Hằng mở cửa ra, Đường Vực bước ra ngoài liền thấy Đường Hinh đang ôm notebook bước ra từ phòng họp, anh không nói gì. Đường Hinh đi đến bên cạnh anh, cũng im lặng không nói, chỉ có thư ký cúi người chào: “Sếp đi thông thả.”

Ba người đi đến cửa thang máy, trong lúc chờ, Đường Vực liếc mắt nhìn cô một cái, miệng nói băng quơ: “Không ngờ đã tâm của em cũng lớn đấy, không chỉ muốn làm nữ đại gia mà còn muốn ngày ngày mê đắm trai đẹp.”

Đường Hinh: “.....”

Đúng là đã tâm của cô rất lớn, nhưng là muốn làm bạn gái anh cơ.

Về mặt Đường Hinh có phần khó tả, khề nhếch miệng cười rồi nói: “Đúng vậy, không được sao?”

Đường Vực nhún mày, cụp mắt nhìn cô: “Em bạo dạn thế sao? Chơi nổi không đó?”

Trong mắt anh, Đường Hinh là một cô gái nhỏ đơn thuần, có đôi khi miệng lưỡi rất sắc sảo nhưng làm sao có thể ra ngoài ăn chơi, thậm chí còn bao trai được? Những chuyện như vậy dù ở thời đại nào cũng bất lợi cho phái nữ.

Hơn nữa, anh cũng mơ hồ cảm nhận được hình như Đường Hinh thích anh.

Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của anh thôi, bởi biểu hiện của Đường Hinh không quá rõ ràng. Nhất là do chuyện với Minh Chúc, Đường Vực biết phụ nữ đều rất dễ ý chuyện một người đàn ông thích bạn thân của mình, trong quá trình theo đuổi Minh Chúc, Đường Hinh lại còn là đồng đội của anh.

Chỉ riêng điểm này thôi, anh nghĩ nếu Đường Hinh thực sự có tình cảm với anh, e rằng lúc trước đã không đồng ý giúp anh.

Chuyện đã qua lâu như vậy, Đường Vực đối với Minh Chúc cũng buông tay rồi.

Thế mà cô Đường Hinh này còn thỉnh thoảng lôi chuyện cũ ra đâm chọc anh, chẳng lẽ sợ trí nhớ anh không tốt à?

Đường Hinh biết Đường Vực đang hiểu nhầm mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, hơi buồn bực nói: “Mê trai đẹp thì sao, chẳng lẽ mê trai đẹp rồi thì không thể chỉ chung tình với một người đàn ông thôi sao?”

Nghĩ nghĩ lại một chút, cảm thấy ý trong lời nói của mình rõ ràng quá mức.

Lại nhỏ giọng nói thêm một câu: “Đương nhiên, người đàn ông đó cũng phải đẹp trai mới được.”

Đường Vực: “.....”

Anh ghen hòng một hồi, lại nhớ tới lúc trước khi ở doanh trại quân đội, cô cũng nói ra mấy câu không biết ngược này, quả nhiên chưa từng thấy cô gái nào mặt dày như cô. Anh nhìn cô, không kìm được nhỏ giọng mắng một câu: “Thế diện cũng không cần nữa hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Anh ngẫm nghĩ, cảm thấy hình như sếp tổng bị dắt mũi rồi!

Editor: Hannah

Đường Vực, anh đau lòng sao? Em có thể an ủi anh nha!

_ “*Nhật ký nữ đại gia*” _

Khuôn mặt mịn màng trắng hồng của Đường Hinh ngẩng lên, đối diện với đôi mắt đang nhìn xuống của Đường Vực, cô nhận thấy vẻ không hài lòng trong mắt anh, dường như anh không thích cô nói những lời như vậy. Khoe mắt cô liếc qua thấy Cao Hằng đang đứng yên một góc, mặt cô bắt gặp đờ ửng.

Ting ——

Cửa thang máy mở ra.

Cô vội vàng cúi đầu, nhanh chóng bước vào thang máy nhưng vẫn không quên nhỏ giọng nói thầm: “Em nói cũng đâu có sai...”

Đường Vực đang bước vào cũng nghe thấy.

Anh nhìn khuôn mặt đang ửng hồng của cô, thật sự muốn thử véo má cô, xem cô có đúng là không biết xấu hổ hay không.

Cao Hằng vào thang máy sau cùng, ấn nút đi xuống, rồi lập tức cố gắng hoà mình vào tường bao xung quanh. Đường Hinh vốn đã quen với phong cách nói ít làm nhiều của trợ lý Cao, cô vừa định đứng lùi về phía Đường Vực thì di động trong túi liên vang lên tiếng chuông.

Cô lấy ra xem, thấy là số lạ thì hơi do dự một chút nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

“Xin chào cô Đường, xin hỏi có phải gần đây cô đang tìm công ty thiết kế nội thất không? Chúng tôi...”

Là công ty thiết kế gọi điện tiếp thị.

Đường Hinh nhanh chóng ngắt lời đối phương: “Không cần đâu, tôi đang định bán căn hộ rồi. Cảm ơn nhiều.”

Nói xong dứt khoát cúp máy, cô lập tức nghe tiếng Đường Vực hỏi bằng quơ: “Em muốn bán căn hộ sao?”

“Không, em chỉ nói thế thôi.”

“.....”

Anh nghĩ lại thấy cô nói dối như vậy thực ra cũng hợp lý, nhất thời không biết phải bình luận gì.

“Công ty thiết kế nội thất em cũng đã tìm được rồi, không muốn phí thời gian nói chuyện thêm.” Đường Hinh cất điện thoại vào trong túi. Cô học đại học ở Bắc Kinh, hồi năm tư xảy ra mâu thuẫn với bạn cùng phòng ký túc xá Khương Mông, trong lúc tức giận cô liền dọn ra ngoài thuê phòng riêng. Ba mẹ cô lại cảm thấy thuê nhà không được lợi lắm nên mua cho cô một căn hộ hai phòng, cũng coi như đầu tư.

Chỉ có điều căn hộ kia lại cách công ty quá xa, cô đành thuê một căn hộ khác gần công ty, căn hộ kia để cho thuê, hiện giờ em họ cô đang muốn thuê lại, em ấy không thích cách bài trí cũ kỹ nên chủ động nói muốn đóng góp tiền thiết kế lại nội thất.

Nó đã tự nguyện bỏ tiền, Đường Hinh cũng để cho em họ tùy ý quyết định, cô chỉ phụ trách tìm công ty thiết kế.

Ngờ đâu cô chỉ đi hỏi thăm một chút mà phòng tiếp thị của các công ty đã không ngừng gọi tới quấy rầy.

Đường Hinh kể lại sơ lược, Đường Vực nghe xong cũng hiểu được, cùng lúc ba người đã đi tới bãi đỗ xe. Khi đi ra ngoài, Đường Hinh đi phía sau Đường Vực, Cao Hằng đi bên cạnh liền nói: “Sếp Đường, tôi về trước đây.”

“Uh, lái xe về đi.”

Xe của Cao Hằng là do Đường Vực mua cho, do yêu cầu công việc, không thể không có xe đi lại.

Lúc này, bước chân Đường Hinh bỗng khựng lại, vẻ mặt ảo não nói: “Thôi chết rồi, em quên mất, hôm nay xe của em đã đem đi bảo dưỡng rồi.”

Đường Vực: “... Chuyện này mà cũng quên được à?”

Ánh mắt Đường Hinh vô tội, miệng hỏi: “Sao không?”

Cao Hằng vốn đã đi được vài bước nghe thấy thế lại quay đầu hỏi: “Hay là để tôi đưa cô về.”

Đường Hinh quay lại nhìn anh ta rồi lại nhìn Đường Vực, sau cùng đồng dạc nói: “Trợ lý Cao vất vả nhiều rồi, mãi mới được tan làm, không làm phiền anh nữa. Sếp à, anh cho em đi nhờ một đoạn được không?”

Không muốn làm phiền trợ lý nhưng lại muốn làm phiền anh?

Thế ai mới là sếp ở đây?!

Đường Vực mặt không biến sắc liếc mắt nhìn cô rồi xoay người đi về phía nơi đỗ xe chuyên dụng của anh, buông một câu: “Lại đây.”

Đường Hinh sắc mặt vui vẻ, vội vàng theo sau.

Cao Hằng đứng tại chỗ gãi gãi đầu một hồi rồi cũng rời đi.

Hai người dừng lại trước một chiếc xe Maybach màu đen. Đường Hinh nhìn Đường Vực, vừa cười vừa nói: “Sếp à, hay là để em lái xedì.”

Đường Vực thản nhiên nhìn cô, nhìn chăm chú tới mức Đường Hinh chợt dạ, đang muốn đầu hàng tự thú thì anh lại đưa chìa khoá xe cho cô, hơi mỉm cười nói: “Được, thế em lái đi.”

Đường Hinh: “.....”

Đa đầu cô căng rần nhưng vẫn đưa tay nhận chìa khoá xe. Khoé miệng Đường Vực khẽ nhếch lên rồi xoay người mở cửa, ngồi vào ghế phụ. Đường Hinh bĩu môi, cô chỉ muốn khách sáo một chút thôi, ai ngờ Đường Vực lại thực sự đề cho cô lái.

Nếu đổi lại là Minh Chúc, anh chắc chắn sẽ không làm thế.

Cô chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được ngồi trên ghế phụ – vị trí dành cho bạn gái thôi, đâu phải thực sự muốn làm tài xế cho anhđâu!

Cô gái nhỏ ù rù ngồi vào ghế lái, phát hiện ra ghế dịch ra sau quá nhiều, ngay cả chân ga cô cũng không với chân tới được. Cô liếc nhìn Đường Vực đang nhàn nhã dựa vào lưng ghế bên cạnh, ánh mắt đảo qua đôi chân rắn chắc thon dài giấu sau lớp quần âu, mắt vừa nhìn trọn, tay vừa sờ soạn tìm thanh điều chỉnh vị trí ghế lái.

Đường Vực tựa khuỷu tay lên cửa sổ xe, ngón tay thon dài chống cằm, dáng vẻ biếng nhác dựa vào ghế phụ nhìn cô một hồi rồi hỏi: “Có thể lái được không?”

Đường Hinh đáp chắc nịch: “Được.”

Cô thắt dây an toàn rồi nhấn ga phóng xe đi.

“Đi cửa ra số một, rẽ bên kia.”

“.....”

Đường Hinh không hé một lời, yên lặng đánh tay lái sang trái, đổi hướng đi.

Cô lặng lẽ quay đầu nhìn anh, hơi chợt dạ.

Ánh mắt Đường Vực lướt qua, thấy vậy liền hỏi: “Lái xe phải nhìn đường chứ nhìn tôi làm gì?”

Đường Hinh lập tức ngồi thẳng lưng, lạnh nhạt đáp: “Vì sếp đẹp trai.”

Đường Vực: “.....”

Rồi anh bật cười, lại nói: “Đẹp trai chứ gì? Chờ tới khi xuống xe sẽ cho em nhìn đủ.”

Đường Hinh: “.....”

Cô chợt thoáng thấy Cao Hằng đang đứng bên lề bãi đỗ xe, anh ta đang đứng ngay cạnh chiếc xe Macan màu trắng của cô, thậm chí còn đang xoay người đi về phía đầu xe, có vẻ như muốn nhìn kỹ biển số xe, phải nhìn cho kỹ xem chiếc xe này có phải là chiếc xedáng lẽ ra đang ở cửa hàng bảo dưỡng như lời cô đã nói hay không. Đường Hinh bỗng chốc hoảng hốt, đạp mạnh chân ga, xe lập tức tăng tốc, bỏ lại Cao Hằng ở phía sau.

Đường Vực nhúm mày nói: “Đường Hinh, em có thể lái xe không thể? Nếu không thì để tôi lái.”

Đường Hinh quăn bách đáp: “Tất nhiên là lái được.”

“Dừng xe.” Giọng điệu anh nghiêm túc hơn.

Như vậy quá nguy hiểm

Dừng xe lúc này sao? Chỉ cần anh xuống xe sẽ lập tức nhìn thấy Cao Hằng, không phải sẽ lộ tẩy hết sao?

Đường Hinh tự trấn an bản thân rồi mỉm cười nói đồng dạc: “Không cần đâu, sao có thể để sếp lái xe cho em được. Sếp cứ yên tâm ngồi nghỉ ngơi, nằm ra cũng được, em đảm bảo kỹ thuật lái xe của em tuyệt đối không kém sếp đâu.”

Đường Vực rõ ràng không tin: “Ồ?”

Giọng nói của đàn ông trầm ấm lại hơi khàn, không gian trong xe lại rất nhỏ, âm thanh rót vào tai nghe như lời tán tỉnh. Mặt Đường Hinh bỗng đỏ ửng, cô nói nhỏ: “Đường Vực, anh đừng nói mấy lờiđó, nghe rất giống lưu manh.”

Đường Vực: “.....”

Anh liếc nhìn cô, thấy rất kỳ quái, anh giống lưu manh chỗ nào chứ?

Phía sau, Cao Hằng đứng phía trước xe của Đường Hinh, vừa nhìn biển số xe trước mặt vừa lục lọi trí nhớ. Chiếc xe này chắc chắn là xe của Đường Hinh. Nếu thế, cô ấy vì sao phải nói dối sếp Đường? Là do trí nhớ của cô ấy quá kém nên đã nhớ nhầm?

Anh ngắm nghĩ, cảm thấy hình như sếp tổng bị người ta dắt mũi rồi!

Bởi vì, anh cũng cảm giác hình như Đường Hinh thích sếp tổng.

Đường Hinh mở radio, giọng hát khàn khàn của nữ ca sĩ vang lên, là bài “Em muốn được hạnh phúc” của Trương Huệ Muội*.

“Em muốn được hạnh phúc

Muốn được bình yên say giấc

Rất nhiều người khi không được ôm ấp nữa mới cảm nhận được hơi ấm

Chỉ khi quay bước mới không còn hối hận

Em nên sớm buông tay từ lâu

...”

** “Em muốn được hạnh phúc” tên tiếng Anh là “I want happiness” là một ca khúc của nữ ca sĩ Trương Huệ Muội. Trích lời bài hát theo bản dịch của Yheaven. Link video vietsub: <https://www.youtube.com/watch?v=of0pUVLL9iA>*

Một bài hát thật buồn, người bình thường khi nghe có lẽ sẽ không cảm thấy gì, nhưng một người đang thất tình khi nghe những câu hát này đều sẽ nước mắt đầm đìa, rất mất mặt nhưng lại không có cách nào kìm nén.

Từ lúc xe rời khỏi bãi đỗ, Đường Vực vẫn luôn giữ im lặng, tâm trạng Đường Hinh bỗng nhiên chùng xuống, cô tự hỏi không biết có phải anh đang đau lòng hay không. Đến điểm dừng chờ đèn đỏ, cô quay đầu nhìn anh, thật trọng mở lời: “Sếp tổng, có phải anh đang đau lòng hay không?”

Đường Vực còn đang mải suy nghĩ về chuyện dự án phim, nghe câu hỏi này thì nhủ mày hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Đường Hinh nhắc lại: “Em hỏi anh có phải đang đau lòng không?”

“.....”

Anh thở dài thườn thượt.

Sai lầm lớn nhất đời này của anh có lẽ chính là đã nhờ Đường Hinh làm đồng đội trợ giúp cho mình. Anh từng nghĩ nhờ một cô gái làm người truyền tin, giúp anh theo đuổi bạn gái, đúng là có chút không đáng hoàng. Nhưng lúc đó anh cũng không có cách nào khác, Đường Hinh là người có quan hệ tốt nhất với Minh Chúc, cô lại là người hoạt bát, phóng khoáng, dễ gần. Hơn nữa, anh tự thấy điều kiện của mình rất tốt, rất xứng đôi với Minh Chúc, Đường Hinh là bạn tốt của Minh Chúc, giúp tác hợp cho hai người họ cũng là một việc tốt.

Thế nhưng rốt cuộc anh vẫn thất bại, điều này anh chấp nhận.

Nhưng không hiểu sao “đồng đội” này của anh lại một mực cho rằng ngày ngày anh đều chìm trong nỗi đau thất tình.

Đường Vực mím môi, lại bật cười nói: “Nếu tôi đau lòng thì em định làm gì?”

Đường Hinh tủm tỉm cười đáp: “Em có thể an ủi sếp nha!”

Đường Vực làm mặt rầu rĩ, nói: “Àh, vậy em hát cho tôi nghe một bài đi, hát bài “Khi tình yêu đã thành dĩ vãng”* ý, cho hợp tình hợp cảnh.”

** “Khi tình yêu đã thành dĩ vãng” là một trong những ca khúc nhạc phim “Bà vương biệt cư” được trình bày bởi Trương Quốc Vinh. Tên bài hát theo bản dịch của Khue Nguyen. Link video vietsub: https://www.youtube.com/watch?v=xBHZpVCD_SE*

Đường Hinh:

Khả năng cảm thụ âm nhạc của cô bằng âm, không hát nổi đâu... Lần trước khi đoàn làm phim đi liên hoan, cô đã bị đồng nghiệp trêu chọc tới xấu mặt luôn, Đường Vực chắc chắn còn nhớ chuyện đó nên bây giờ đang cố ý chọc ghẹo cô!

“Hát đi, không phải em muốn an ủi tôi à?”

Anh vắt chéo chân, lười nhác thúc giục cô.

“.....”

“Hửm?”

“.....”

Cô tức giận thở phì phò, quyết định lờ anh đi.

Đường Hinh lái xe về căn hộ cô thuê, đem chìa khóa trả lại cho Đường Vực rồi đi vào khu nhà.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Đường Hinh lại lo lắng ngày mai trợ lý Cao sẽ đem chuyện cô nói dối kể lại cho Đường Vực, cô lại không có số WeChat của trợ lý Cao, giữa đêm hôm gọi điện thoại cho anh ta thì không tiện...

Đầu óc rối rắm cả đêm khiến cô ngủ không ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, cô thức dậy, chuẩn bị xong xuôi rồi đến công ty.

Đứng dưới tầng, Đường Hinh mua cho mình một bữa sáng ngon lành, lúc đi vào toà nhà công ty cô còn đang nghĩ, lát nữa nên lên tầng tìm trợ lý Cao thử xem sao.

Mặc dù trợ lý Cao không phải kiểu người nhiều chuyện nhưng anh ta lại cực kỳ trung thành với Đường Vực, mọi chuyện đều sẽ nói với Đường Vực.

Trước đây khi cô còn là đồng đội của Đường Vực, lúc đó Minh Chúc còn chưa chính thức ở bên Lục Trác Phong, cùng lắm cũng chỉ là quan hệ mập mờ không rõ, Đường Vực và Lục Trác Phong cạnh tranh công bằng, nếu lúc đó cô thực sự hết lòng giúp đỡ Đường Vực... Xét về giá thể nhân phẩm của Đường Vực, cộng với ngoại hình phong thái không thua kém Lục Trác Phong, đích thực là anh có cơ hội.

Hồi đó, đoàn làm phim “Chống khủng bố” ra vùng biên giới để sưu tầm tư liệu thực tế, Minh Chúc bị thương nhẹ, Đường Hinh liền gọi điện thoại báo cho Đường Vực, đúng lúc Đường Vực đang có cuộc họp, cuộc gọi là do trợ lý Cao tiếp nhận, cô chỉ không cẩn thận lỡ miệng một câu rồi rất nhanh trí lấp liếm. Ai ngờ trợ lý Cao lập tức thuật lại cho Đường Vực.

Ngày hôm sau, Đường Vực gạt hết mọi công việc, tự mình tới hiện trường.

Đúng là vì nghĩa không nề hà mà...

Nghĩ lại chuyện đó khiến Đường Hinh hơi khó chịu trong lòng.

Cô ngẫm nghĩ một hồi, thấy mình vẫn nên lên tầng tìm gặp trợ lý Cao.

Cao Hằng cũng mới tới, chân vừa bước ra khỏi thang máy đã thấy Đường Hinh từ thang máy bên cạnh đi ra, cô vừa thấy bóng dáng anh ta đã vội vàng bước tới rồi gọi: “Trợ lý Cao, chờ tôi một chút!”

Cao Hằng xoay người nhìn cô, tự nhiên hỏi: “Cô Đường đến tìm sếp tổng sao? Anh ấy còn chưa tới.”

Đường Hinh lắc đầu: “Không phải, tôi tới tìm anh.”

Cao Hằng suy nghĩ rất nhanh, nhớ tới chuyện tối qua liền cười nói: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Đường Hinh vừa muốn mở lời thì phía sau lưng đã vang lên tiếng bước chân, nhịp bước rất quen thuộc.

Cô vội vàng quay đầu lại, thấy Đường Vực đã cởi bỏ áo vest, đang khoác áo trên tay tiến lại gần.

“Chào sếp.” Cao Hằng nói.

Đường Hinh rất buồn bực nhưng vẫn phải nặn ra nụ cười rạng rỡ: “Chào buổi sáng, sếp tổng.”

Đường Vực liếc nhìn cô, hỏi: “Có việc gì sao?”

Đường Hinh vẫn giữ nguyên nụ cười, lắc đầu đáp: “Không có việc gì.” Cô ngẫm nghĩ một chút, cần môi rồi dứt khoát đem phần ăn sáng ngon lành của mình đưa cho Cao Hằng, nói: “Trợ lý Cao, mời anh ăn sáng!” Nói xong hai mắt còn chớp lia chớp lịa. Ý nói: Ăn bữa sáng của tôi rồi thì đừng có bán đứng tôi đó, nhớ chưa?

Cao Hằng: “.....”

Đường Vực: “.....”

Đường Vực hết nhìn về phía Đường Hinh, lại liếc nhìn bữa sáng Cao Hằng đang ôm lấy, ánh mắt trở nên vô cùng kỳ dị.

Đường Hinh hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi.

Đường Vực nhìn theo bóng dáng cô rồi trầm tư một hồi, cho tới khi cô đi khuất hẳn, anh mới quay đầu híp mắt nhìn chằm chằm Cao Hằng từ trên xuống dưới, ngoại hình không tệ, hình như cũng không có bạn gái.

Chẳng lẽ Đường Hinh tiếp cận anh là vì muốn theo đuổi trợ lý của anh sao? Không thể trách anh đã có suy nghĩ như vậy, bởi vì chính anh lúc trước đã làm chuyện tương tự mà. Thế nên đây là báo ứng của anh sao?

Trợ lý Cao nhìn bữa sáng trên tay đầy vẻ khó xử. Làm thế nào đây, anh ta đã ăn sáng mất rồi.

Đường Vực khẽ hắng giọng, anh là người phát tiền lương cho cô, mà cũng chưa từng được cô mua bữa sáng cho đâu đấy.

Cao Hằng thấy ánh mắt của sếp tổng đang nán lại trên đồ ăn trong tay anh, liền thử dò hỏi: “Sếp à, anh muốn ăn không?”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đề Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Theo đuổi đàn ông mà phải đuổi theo tới tận phòng làm việc của anh ta ở tầng trên sao?

Editor: Hannah

Tôi vẽ bạn trai tôi, nhưng trong bức tranh này bạn trai tôi lại không có gương mặt.

Bởi vì tôi cũng không biết anh ấy liệu có trở thành bạn trai tôi hay không nữa.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Nhà họ Đường đời trước có hai vị là quân nhân, vậy nên từ nhỏ Đường Vực cùng các anh em đã được huấn luyện sinh hoạt cá nhân làm việc nghỉ ngơi theo quy luật, buổi sáng mỗi ngày 7 giờ rời giường tập chạy bộ, chạy xong tắm rửa, ăn sáng rồi mới ra khỏi nhà đi làm, chưa từng có thói quen ăn sáng ở văn phòng.

Điều này Cao Hằng biết rất rõ, cả Đường Hinh cũng biết.

Cho nên Đường Hinh đương nhiên sẽ không mua bữa sáng đem cho anh.

Đường Vực nhìn ánh mắt đầy chân thành của Cao Hằng, mày hơi nhíu lại, mặt không biểu cảm xoay người đi vào phòng làm việc, giọng điệu lạnh nhạt: “Không cần đâu, tôi ăn rồi. Nếu Đường Hinh đã đem qua thì cậu cũng đừng để lãng phí.”

Cao Hằng phân tích một lượt những lời sếp tổng vừa nói nhưng vẫn không tài nào hiểu được, rốt cuộc là sếp vừa lòng hay không vừa lòng đây?

Đường Vực đi vào phòng làm việc, tiện tay ném áo vest lên ghế sofa, quay đầu lại thấy trợ lý của mình vẫn đang đứng ngơ ngác ngoài cửa thì có hơi bực bội nói: “Chuẩn bị họp.”

Cao Hằng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội nói: “Vâng.”

Anh ta để đồ ăn sáng vào trong ngăn tủ để dành cho bữa trưa, sau đó chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp.

Đường Vực ngồi xuống trước bàn làm việc, thư ký bung lên một ly cà phê đen, đặt lên bàn. Anh nhấp một ngụm cà phê, thần nhiên nhìn Cao Hằng đang bận rộn, ánh mắt có vài phần soi xét.

Trước kia đối với cấp dưới anh chỉ quan tâm tới hiệu quả công việc. Cao Hằng ngay sau khi tốt nghiệp đã làm việc cho anh, năm nay 26 tuổi, nhỏ hơn anh một tuổi, nhân phẩm đứng đắn, thái độ làm việc nghiêm túc không cầu thả, không có tật xấu, tướng mạo cũng đáng hoàng.

Có điều, so với anh vẫn kém một khoảng.

Cảm xúc của Đường Vực có hơi khó tả. Đường Hinh vào công ty đã hơn hai năm, từ lúc anh theo đuổi Minh Chúc và kết bạn WeChat với cô tới nay cũng đã hơn một năm. Một cô gái nhỏ ngày nào còn ngoan ngoãn lễ phép gọi anh là “sếp tổng”, ngoan hiền như một con thỏ, sau một thời gian đã từ từ để lộ bản tính, chỉ cần anh để ý một chút, cô lập tức không còn biết trên dưới là gì.

Ở công ty vẫn giữ quy củ gọi anh là “sếp tổng”, nhưng bên ngoài thì thường xuyên lên gọi thẳng tên “Đường Vực”.

Lúc trước anh còn nghĩ Đường Hinh hình như có hơi thích anh, không lẽ là bắt sai tín hiệu?

Cao Hằng vừa quay đầu đã thấy sếp tổng đang nheo mắt, vẻ mặt lạnh lùng nhìn anh ta, anh ta nhất thời run rẩy hỏi: “Sếp tổng, anh sao thế?”

“Không có gì.” Đường Vực đặt ly cà phê xuống bàn, đứng dậy đi ra khỏi phòng, “Bắt đầu họp.”

Cao Hằng vội vàng ôm lấy tài liệu nói gót, vừa đi vừa báo cáo: “Phótổng Hoắc nói công việc bên Malaysia đang tiến hành thuận lợi, ngày mùng 10 tháng 04 có thể tổ chức lễ cắt băng khánh thành, anh ấy muốn anh đến trước đó hai ngày.”

Công ty Thời Quang không chỉ đầu tư vào mảng điện ảnh và truyền hình mà đối với lĩnh vực xây dựng rạp chiếu phim cũng vô cùng chú trọng. Chỉ mới gần đây, trên cả nước đã có 45 rạp chiếu cao cấp do Thời Quang đầu tư được cho ra mắt mang tên gọi “Thành phố Thời Quang”, đây cũng mới chỉ là số liệu công bố ra bên ngoài, trên thực tế còn 6 rạp nữa chưa được khai trương.

Ngành công nghiệp điện ảnh đang được quốc tế hoá, điện ảnh Trung Quốc trong mấy năm gần đây cũng phát triển khá tốt, ươm mầm để tài chiến tranh, phim khoa học viễn tưởng đều có sự tiến bộ. Ở nước ngoài đương nhiên cũng có rạp chiếu phim của người Trung Quốc, rạp chiếu phim đầu tiên của Thời Quang ở Malaysia sắp tới sẽ khai trương, công việc bên đó do Phó tổng giám đốc của Thời Quang – Hoắc Thần Đồng phụ trách.

Đường Vực gật đầu: “Ừm”

Bây giờ mới đầu tháng ba, cách thời điểm khai trương một khoảng thời gian nữa.

Đường Vực hỏi: “Đã định ngày khai máy cho bộ ‘Chống khủng bố’ chưa?”

“Vào khoảng trung tuần tháng 04, chưa định ngày cụ thể. Anh biết đó, Khương đạo có hơi mê tín, mỗi lần khai máy đều phải tìm người xem ngày giờ.”

“Mau quyết định đi.” Người cao bước chân cũng thật dài, hai người rất nhanh đã đi tới cửa phòng họp, “Không thể trùng với ngày khai trương rạp chiếu phim, nếu không tôi sẽ không thể tham dự được.”

Vào ngày khai máy của mỗi một bộ phim, Đường Vực đều tự mình đến tham dự, ngày khai trương rạp chiếu anh cũng phải có mặt.

Cao Hằng ghi nhớ rồi đi theo anh vào phòng họp.

Sau khi Đường Hinh xuống tầng dưới thì vẫn không yên tâm. Công việc trên ghế mà cứ nhấp nhá nhấp nhảm, tự hỏi nếu trợ lý Cao bán đứng mình thì phải ứng phó như thế nào? Dù thế nào cũng không thể để Đường Vực cảm thấy cô chủ động quá mức.

Cô suy nghĩ một hồi, tiếng chuông báo tin nhắn đột nhiên vang lên trong nhóm WeChat ba người. Trong nhóm ngoại trừ cô, Minh Chúc còn có Vu Hoan, ba người là bạn học hồi cấp ba, gọi họ là cái kiếng ba chân cũng không phải nói quá. Vu Hoan đang tag cô vào tin nhắn.

Vu Tiểu Hoan @ Nữ đại gia: “Cuối tuần này có rảnh không? Có một nhân viên xin nghỉ, thiếu một người giúp, cuối tuần tới nhá mình đi.”

Vu Hoan tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang, sau đó cùng một người bạn học thành lập một phòng làm việc nhỏ, vừa mới khởi nghiệp được một năm, chưa có lợi nhuận gì, vẫn thường nhờ Đường Hinh và Minh Chúc thường xuyên giúp đỡ quảng cáo mới có thể tiếp tục tồn tại.

Thứ bảy này Đường Hinh muốn qua công ty thiết kế một chuyến, Chủ Nhật thì rảnh rồi.

Nữ đại gia: “Cả ngày Chủ Nhật đều dành cho cậu, vui chưa?”

Vu Hoan lập tức gửi một tấm ảnh chế có dòng chữ “Cảm ơn nữ đại gia”, ảnh này là do Đường Hinh tự chế. Sau đó, Vu Hoan lại hỏi thăm cô: “Cậu với Đường tổng thế nào rồi? Hiện giờ anh ta còn đau lòng không?”

Nữ đại gia: ...

Lần trước Đường Hinh nói với Vu Hoan, cô muốn nhân thời điểm Đường Vực thất tình yếu lòng mà “tấn công”

Đường Hinh nghĩ thầm, cô cũng không rõ Đường Vực còn đau lòng hay giả bộ, dù sao cô vẫn chẳng tấn công được...

Vu Hoan rất bận, sau khi biết chắc cô có thể tới trợ giúp vào cuối tuần thì liền offline.

Đường Hinh nhìn account của Minh Chúc, mấy ngày nay cô ấy đã ra nước ngoài để lấy tư liệu ngoại cảnh cho một bộ phim, đúng lúc Lục Trác Phong được nghỉ phép, hai người họ mãi “tình chàng ý thiếp” nên còn chưa có thời gian online buôn chuyện.

Không nghĩ nữa, làm việc.

Chủ đề cho kịch bản mới còn chưa được quyết định, cô thử viết câu chuyện nhỏ về một nhân vật nhưng viết đi viết lại vẫn không thấy hài lòng.

Viết liền ba tiếng đồng hồ mới ra được hơn năm trăm chữ, đọc lại vẫn không thấy hài lòng lại ào nào xoá đi.

Đường Hinh nhìn file tài liệu trắng xoá mà phát bực, nhìn đồng hồ thấy đã đến trưa, cô tắt máy tính, cầm điện thoại đi lên tầng.

Phòng làm việc của Đường Vực ở tầng 22, trên đó ngoại trừ hai phòng họp thì đều là phòng làm việc của lãnh đạo công ty, nhân viên bình thường không dễ dàng lên đó làm phiền nhưng Đường Hinh là trưởng hợp ngoại lệ. Từ hơn một năm trước, khi Đường Hinh trở thành đồng đội của Đường Vực, chỉ cần có việc cô có thể trực tiếp đi lên tầng tìm Đường Vực, thư ký cũng đã quen mặt cô từ lâu.

Thư ký Trần nhìn thấy cô, khách khí cười nói: “Cô Đường, sếp Đường còn đang họp.”

Vừa nói dứt lời, cửa phòng họp liền mở ra.

Đường Vực vừa bước ra khỏi phòng họp đã nhìn thấy Đường Hinh. Thời tiết Bắc Kinh chỉ vừa mới ấm lên, trời vẫn còn hơi se lạnh, cô đứng trước mặt anh, trên người mặc chiếc áo lông rộng thùng thình, một phần tóc vén lên bụi thành bụi nhỏ trên đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay của anh. Đường Hinh và Minh Chúc đều là người Tô Châu, phải chăng những người con gái của vùng sông nước Giang Nam đều được ban tặng làn da trắng nõn mịn màng như vậy. Lúc trước khi đoàn làm phim đi sưu tầm tư liệu thực tế bên quân đội trong khoảng một tháng, cả đoàn từ đoàn trưởng cho tới mấy cô gái trẻ, ngoại trừ Đường Hinh và Minh Chúc, ai cũng đen sạm đi nhiều.

“À, tôi không tìm sếp tổng” Đường Hinh cười đáp lại: “Tôi tìm trợ lý Cao.”

Đường Vực: “...”

Anh nhìn kim đồng tiền để thương trên má cô gái nhỏ, xuy một tiếng rồi lạnh mặt bước đi.

Đường Hinh nhìn thấy anh, mắt liền sáng rực lên: “Chào sếp.”

Đường Vực chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng “Uhm”, đến liếc cũng không thèm liếc cô một cái, thân hình cao lớn lướt ngang qua cô, về phòng làm việc.

... Lạnh lùng quá!

Ánh mắt Đường Hinh dõi theo bóng lưng của anh, nụ cười trên mặt cũng nhạt dần, má lúm đồng tiền nho nhỏ cũng không còn hiện ra nữa.

Có điều vẫn phải lo việc chính trước. Cô nhìn Cao Hằng đi phía sau Đường Vực, gương mặt lại tươi cười: “Trợ lý Cao.”

Cao Hằng dừng bước, về mặt hơi nhăn nhó nhìn cô, trong đầu cũng đoán được cô có ý định gì. Chẳng lẽ cô ấy thực sự sợ anh ta nói cho sếp tổng đến mức đó sao? Anh ta nhớ lại lúc trước khi Đường Vực còn theo đuổi Minh Chúc, Đường Hinh tuy rằng không xuất hiện nhiều nhưng vẫn thường xuyên liên hệ với Đường Vực, chủ đề cuộc nói chuyện luôn xoay quanh Minh Chúc.

Cao Hằng tự đặt mình vào hoàn cảnh của cô mà suy nghĩ, cảm thấy việc này thật sự quá khó xử. Đường Vực theo đuổi Minh Chúc suốt hơn một năm, Đường Hinh không rõ đã thích Đường Vực từ lúc nào, bị kẹp ở giữa hai người kia trong khoảng thời gian dài như vậy, ắt hẳn cô rất khổ sở.

Bây giờ cô lại tới nhờ vả anh ta, chắc hẳn là vì lòng tự trọng.

Nghĩ thế khiến cho anh ta bất chợt cảm thấy Đường Hinh cũng thật tội nghiệp.

Đường Hinh không biết bộ não của trợ lý Cao còn đang hoạt động hết tốc lực như vậy, cô lại cười, đôi mắt cong cong: “Anh đã ăn bữa sáng tôi đưa chưa?”

Đường Vực vừa đi tới cửa, nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô thì lập tức nhú mày. Gì vậy, theo đuổi đàn ông mà phải đuổi theo tới tận phòng làm việc của anh ta ở tầng trên sao? Cô không biết làm thế sẽ ảnh hưởng tới công việc à? Anh đóng cửa lại, nghiêm túc cân nhắc xem có nên khiển trách cô một trận không.

Ngoài cửa, Cao Hằng đoán do một hồi rồi đáp: “Ăn rồi.”

Mắt Đường Hinh sáng lên: “Vậy là tốt rồi.”

Ăn rồi có nghĩa là anh ta sẽ không mách với Đường Vực về chuyện kia.

Cao Hằng gật đầu, Đường Hinh cũng vô cùng vui vẻ đi xuống tầng.

Thư ký Trần đứng bên cạnh nhìn thấy màn này, ngờ ngẩn không hiểu, không kim được hỏi Cao Hằng: “Cô Đường đưa bữa sáng cho anh sao? Vì lý do gì?”

Sự thật đương nhiên không thể nói ra, Cao Hằng mỉm cười: “Dù sao cũng không phải như cô đang nghĩ đâu, đừng suy đoán nhiều, làm việc đi.”

Thư ký Trần: “...”

Nhiều chuyện tí thì có làm sao? Cô ta hừ một tiếng, quay sang thì thầm với thư ký đồng nghiệp: “Đường Hinh chắc không phải muốn theo đuổi Cao Hằng chứ? Lúc trước tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy thích sếp tổng, cô ấy lên tầng tìm sếp còn không cần hẹn trước, tôi còn tưởng...”

“Tưởng rằng giữa hai người họ có gì mờ ám?”

“Chắc là không phải, lúc trước chẳng phải sếp tổng theo đuổi Minh Chúc sao, nhưng cuối cùng lại không thành. Đường Hinh và Minh Chúc lại là bạn thân, quan hệ giữa hai người họ tốt như vậy, nếu Đường Hinh thực sự thích sếp tổng thì sao có thể chấp nhận nói? Sếp tổng theo đuổi bạn thân của cô ấy đó! Cô nghĩ xem, bạn trai của cô lại theo đuổi bạn thân của cô, cô chấp nhận nổi sao?”

“Không chấp nhận...”

Thế nên, nếu Đường Hinh thực sự thích sếp tổng thì đừng khí của cô ấy thật đáng ngưỡng mộ.

Hơn nữa, sếp đường như còn không có ý gì với cô ấy.

Đường Hinh không biết gì về đoạn “buồn đưa lè” ở tầng trên, công ngồi về vị trí của mình, nhớ tới biểu cảm lạnh nhạt của Đường Vực khi nãy, gục đầu xuống thờ dài.

Rất cuộc cô phải làm sao mới khiến anh thích cô đây?

Cô tựa lên bàn, dùng bút phác vài nét trên giấy, sau đó chụp một bức ảnh, đăng trong nhóm bạn bè.

Buổi tối, Đường Vực sau khi đi tiếp khách xã giao về đến nhà, tắm rửa xong thì mặc chiếc áo choàng tắm thoải mái, đi đến phòng bếp rót nước. Anh cúi đầu xem điện thoại, theo thói quen xem một loạt bài đăng trong nhóm bạn bè. Đại đa số bài đăng trong nhóm đều bị anh ấn đi, vậy nên rất nhanh sau đó anh đã nhìn thấy bài đăng của Đường Hinh, xem được bức vẽ phác họa của cô.

Cô vẽ rất xấu, các nét xiêu xiêu vẹo vẹo, đưa cháu trai bốn tuổi của anh vẽ còn đẹp hơn.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra bức tranh vẽ một người đàn ông, một người đàn ông không có khuôn mặt.

Nghĩa là sao?

Đường Vực hơi tò mò, ngoài anh ra thì bạn bè của cô cũng rất tò mò.

Có một biên kịch bình luận hỏi: Cô vẽ gì thế?

Nữ đại gia: Bạn trai của tôi đó.

Lại hỏi: [bầu môi] Chẳng phải cô đang độc thân sao? Hôn nữa sao bạn trai lại không có mặt mũi gì thế?

Nữ đại gia: Bởi vì tôi cũng không biết bạn trai tôi là ai nha!

Cô không biết liệu Đường Vực có trở thành bạn trai của cô không.

Thế nên lúc này bạn trai của cô không có khuôn mặt.

Đường Vực nhân tàn dư vào bàn ăn, vật trước của áo choàng rủ xuống có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong cơ bắp ẩn bên dưới. Anh nhìn bức tranh kia chăm chú như đang suy tư điều gì, đọc xong mấy bình luận kia của cô thì bật cười, cho cô một like.

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đầu Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không, em không cần người khác, em chỉ cần anh thôi!

Editor: Hannah

Em không cần ai khác, em chỉ cần anh thôi, Đường Vực.

__ “Nhật ký nữ đại gia” __

Đường Hinh chuẩn bị đi ngủ, nhìn thấy thông báo like, cô ngơ ngẩn nhìn điện thoại. Liệu Đường Vực có đoán được người đàn ông không có khuôn mặt mà cô vẽ chính là anh không? Nếu sau này hai người họ thực sự ở bên nhau, liệu anh có hối hận về cái like này không?

Ngồi tới về mặt sa sầm của anh cô đột nhiên thấy buồn cười nhưng nhớ tới vẻ lạnh lùng của anh hồi chiều, cô lại không cười nổi nữa.

Cũng có thể, cả đời này anh vĩnh viễn không biết được bí mật nhỏ này của cô.

Đường Hinh kéo chăn trùm đầu, nhưng làm cách nào cũng không chợp mắt được. Những lúc cô không ngủ được thường thích tưởng tượng ra nhiều loại kịch bản khác nhau, lúc này đầu óc cô rất rối loạn, không hiểu vì sao rất có cảm hứng viết một câu chuyện.

Cảm giác này rất hiếm khi xuất hiện, Đường Hinh không dám ngủ tiếp, lồm cồm bò dậy mở máy tính, gõ bàn phím tành tạch.

Thần kinh bị kích thích, cô thậm chí còn không buồn ngủ, đợi đến lúc cô hồi thần thì đã là năm giờ sáng. Cô sợ hãi, vội vàng lên giường đi ngủ.

Thức đêm rất hại da nha!

Rất nhiều đồng nghiệp của cô là biên kịch và tác giả đều có thói quen thức đêm, có những lúc cảm hứng dâng trào, viết liền một mạch tới sáng. Thời đại học Đường Hinh cũng rất hay thức khuya, lúc đó ý vào sức mạnh tuổi trẻ, thức khuya đến mấy cũng không ảnh hưởng gì, bây giờ thì không thể!

Bởi vì Đường Vực từng khen cô có làn da đẹp, mặc dù cũng không hẳn là khen cô mà là khen Minh Chúc, nhân tiện gom thêm cô vào.

Khi đó đang là giai đoạn chuẩn bị cho phim “Chống khủng bố”, Đường Hinh và Minh Chúc được phân vào cùng một tổ biên kịch. Hai người đều là người Tô Châu, ngoại hình xinh đẹp, làn da mịn màng trắng nõn. Có một lần đi liên hoan, mấy nhà sản xuất phim cũng tham gia, bọn họ nói đùa rằng Đường Vực bắt công, đem hai nữ biên kịch xinh đẹp nhất trong công ty phân hết vào một đoàn. Khương đạo từng hợp tác với Đường Vực nhiều lần, đã quen thân với nhau nên cũng hùa vào góp vui, nói: “Không phải, là sếp tổng của chúng ta thiên vị người đẹp.”

Mọi người thấy vậy cũng nói vài câu trêu chọc. Lúc ấy Đường Vực nhân nhả ngồi ở ghế chủ tọa, ánh đèn nhu hoà chiếu lên mái tóc đen nhánh của anh, trong cảnh tranh tối tranh sáng, anh nhường mày cười nói: “Ai không thích người đẹp chứ?”

Mọi người vừa cười haha vừa tán đồng.

Đường Vực liếc nhìn Minh Chúc, vừa có ý dò hỏi vừa có vài phần băng quơ mà nói: “Sông nước Giang Nam đúng là vùng đất sản sinh người đẹp.”

Lúc ấy Đường Vực cũng không biết Đường Hinh cũng là người Tô Châu, chỉ biết cô có quan hệ rất tốt với Minh Chúc. Đường Hinh khi đó cũng không biết Đường Vực đang “giăng lưới”, hồn nhiên cười hi hi nói: “Em cũng là người Giang Nam đó.” Cô thích Đường Vực, trước cả khi Đường Vực thích Minh Chúc rất lâu.

Anh hơi giật mình.

Khương đạo cười tiếp lời: “Không phải đang nói cả hai cô sao?”

Đường Vực nghe xong thì lấy lại tinh thần, cúi đầu cười cười.

Khi đó Đường Hinh liền cảm thấy, mẫu người con gái Đường Vực thích nhất định phải xinh đẹp. Minh Chúc xinh đẹp, thích mặc sườn xám, khí chất dịu dàng tao nhã, trong giới biên kịch nổi danh là mỹ nhân sườn xám, Đường Vực thích cô ấy cũng là chuyện bình thường.

Đường Hinh biết mình cũng rất xinh đẹp nhưng cô không giống Minh Chúc. Giống như Vu Hoan từng nói, Minh Chúc có phong thái xuất chúng, còn cô lại dễ thương khiến người ta động lòng.

Dù là rau xanh hay củ cải thì cũng đều có điểm đáng yêu.

Đường Hinh biết mẫu người Đường Vực thích là người như Minh Chúc.

Bất kể thế nào, đối với phụ nữ mà nói, khuôn mặt là quan trọng nhất.

Cô còn muốn dùng gương mặt này để quyến rũ Đường Vực đó.

Thứ sáu, Cục điện ảnh Trung Quốc công bố số liệu tổng doanh thu phòng vé năm ngoái là 60.8 tỷ nhân dân tệ, Thời Quang đạt doanh thu 16.839 tỷ, trong đó có ba bộ phim điện ảnh đạt mức doanh thu trên 1 tỷ, tám bộ vượt mức 500 triệu và 39 bộ vượt mức 100 triệu, đứng thứ hai cả nước sau công ty điện ảnh Hoa Thần.

Có điều so với năm trước nữa thì doanh thu của Thời Quang đã tăng gấp đôi.

Đường Hinh theo dõi số liệu của công ty, trong lòng hơi ảo não, tài sản của Đường Vực lại nháy vọt rồi!

Bước đi của anh quá nhanh, cô sợ mình đuổi theo không kịp...

Tâm trạng còn đang chán nản, Lâm Tử Du lại đi tới, nói với về bất lực: “Dự án hôm qua trình lên lại không được duyệt rồi. Cô nói xem rốt cuộc sếp tổng muốn quay kiểu phim gì? Đời sống đô thị, trinh thám hay vẫn là quân sự?”

Đường Hinh liếc nhìn cô ta một cái rồi thản nhiên nói: “Sếp đã nói không tức là không có khả năng thành công đâu.”

Công ty điện ảnh và truyền hình Thời Quang trước đây vốn là do cha của Đường Vực quản lý, nghe nói sau khi Chủ tịch Đường phẫu thuật thì sức khỏe không tốt lắm nên đã về hưu, bốn năm trước Đường Vực mới tiếp nhận vị trí quản lý. Truyền thông đều nói so với Chủ tịch thì anh có mắt nhìn hơn, những hạng mục do anh đầu tư rất hiếm khi chết yểu.

Đường Hinh tin ở anh.

Năm ngoài hai bộ phim điện ảnh mà Đường Vực đảm nhiệm vị trí nhà sản xuất đều có mức doanh thu phòng vé trên 1 tỷ, đủ để cho thấy anh có tài chọn kịch bản, có mắt tuyển chọn đạo diễn và biên kịch.

Cô cũng không dám lấy kịch bản đại cương mà cô đã phác thảo đưa cho anh xem... Sợ bị anh phủ quyết phũ phàng rồi cười nhạo.

Tối giữa trưa, cô lại lặng lẽ lên tầng trên.

Thư ký Trần vừa nhìn thấy cô đã cười tủm tỉm nói: “Chiều nay sếp tổng có buổi phỏng vấn, giờ không ở công ty.”

Đường Hinh cười dịu dàng: “Vậy sao, thực ra tôi định tìm trợ lý Cao.”

Nói xong, cô cũng không để ý đến nụ cười đang đông cứng lại trên gương mặt thư ký Trần mà cứ thế xoay người rời đi.

Thấy cô đi rồi, thư ký Trần mới quay đầu “tám” chuyện với đám đồng nghiệp: “Đường Hinh thực sự đang theo đuổi trợ lý Cao sao?”

Cô ta cảm thấy cô gái Đường Hinh này quá sức kỳ quái, khiến người ta không hiểu nổi. Theo lý thuyết, sếp tổng đối với cô ấy khoan dung như vậy, chỉ cần có việc là có thể trực tiếp đi tìm sếp, nhìn thế nào cũng thấy sếp rất coi trọng cô ấy, thế mà cô ấy lại chỉ đề ý tới người trợ lý bé nhỏ?

Thư ký Lưu nghỉ ngơi một lúc rồi nói với về khinh thường: “Sếp tổng của chúng ta để theo đuổi thế sao? Cô nhìn xem mấy cô diễn viên trẻ trong giới showbiz kia, có ai không muốn có quan hệ với sếp? Nhưng sếp vẫn luôn ghét bỏ mấy loại người đó, bây giờ sao có thể để mắt tới một biên kịch nhỏ bé này?”

Thư ký Trần gật gù: “Nói cũng phải...”

Tục ngữ nói “không có giấy nào gói được lửa”. Khi Đường Vực theo đuổi Minh Chúc cũng không hề giống trống khua chiêng nhưng người nào có mắt cũng đều sẽ nhận ra. Từ sau khi Minh Chúc nói mình đã có bạn trai, mọi người đều hiểu được Đường Vực theo đuổi thất bại.

Đường Vực đường đường là CEO của một công ty điện ảnh lớn, có nhiều quan hệ với giới giải trí, hơn nữa ngoại hình lại cao lớn điển trai, chính là chàng trai vàng đích thực, người trong công ty luôn rất quan tâm tới đời sống tình cảm của anh, cả giới truyền thông và paparazzi cũng theo dõi xem anh sẽ hẹn hò với diễn viên trẻ nào.

Trong buổi phỏng vấn, người phóng viên hỏi: “Vi sự quan tâm của đồng đạo khán giả tôi xin phép được hỏi một câu, Tổng giám đốc Đường hiện nay vẫn độc thân sao?”

Đường Vực dáng vẻ nhàn nhã dựa vào ghế sofa, buổi phỏng vấn nào cũng hỏi câu này, anh nhếch mép cười đáp: “Đúng vậy, tôi độc thân.”

Phóng viên cười nói: “Thực ra tôi rất tò mò, anh thích hình mẫu con gái như thế nào?”

Mấy năm nay tin đồn về Đường Vực không ít nhưng về cơ bản đều được chứng minh là giả. Thường thì tin đồn tung ra trước, lời thanh minh nói ra sau.

Một vị Tổng giám đốc mới 27 tuổi, tài sản lên đến hàng tỷ nhân dân tệ, đẹp trai tài giỏi, thật sự không thể không khiến người ta tò mò.

Trong đầu Đường Vực chợt thoáng hiện lên một bóng dáng mơ hồ nhưng quá nhanh khiến anh không kịp định hình, anh trầm mặc hai giây rồi cười nhạt nói: “Không nói rõ được, cái này tùy cảm giác thôi.”

Lúc phỏng vấn xong đã là chạng vạng.

Đường Vực suy nghĩ một lúc rồi bảo tài xế lái xe về nhà họ Đường.

Tài xế dừng xe ở trong sân lớn nhà họ Đường. Đường Vực đẩy cửa bước xuống xe, vừa đi tới cửa đã nghe thấy tiếng mẹ anh – bà Tăng Uyên – đang cảm rần: “Tài sản tăng gấp đôi thì sao? Ngay cả bạn gái cũng không có, mẹ đã nói để mẹ sắp xếp cho, nó còn không thêm để ý.”

Em gái nhỏ của anh cười hi hi nói: “Mẹ, mẹ đừng lo cho anh. Anh có người mà anh thích đấy, chỉ có điều là theo đuổi không được bị đá, bây giờ chắc là còn đang đau thương khóc thầm.”

Đường Vực: “...”

Sắc mặt anh trầm xuống, có vẻ khó chịu.

“Đường Đình Đình, em nói thêm câu nữa thử xem.”

Anh lạnh lùng đi vào.

Đường Đình Đình kêu lên, vội vàng quay đầu nhìn anh tỏ vẻ vô tội: “Em còn chưa nói gì mà.”

Đường Vực liếc em gái một cái sắc lạnh, bỗng nhiên anh nhớ tới Đường Hinh, cô nhóc kia cũng giống như Đường Đình Đình, kẻ xấu người khác mà còn ra vẻ vô tội, còn thích nói lời đâm chọc, nói dối cũng hợp tình hợp lý. Nghĩ đến đây anh lại nhủ mầy, Đường Hinh có nhiều khuyết điểm thế sao?

Tăng Uyên khi này bị gạt mình giờ cũng hoàn hồn lại, vội dò hỏi: “Con theo đuổi ai mà bị đá?”

Đường Đình Đình xua tay tỏ vẻ mình không biết gì.

Đường Vực lại liếc qua khiến cô bé sợ hãi rụt cổ. Đường Đình Đình năm nay mới 22 tuổi, còn đang làm nghiên cứu sinh, thường ngày Đường Vực rất yêu chiều em gái nên cũng không mắng gì thêm mà chỉ đáp cho qua: “Qua rồi mẹ, mẹ cũng đừng hỏi nữa. Còn nữa, Đường Đình Đình, chuyện này về sau đừng có nói bậy nữa.”

Anh còn có thể diện nữa hay không?

Cả đám người cứ suốt ngày lái nhai chuyện này.

Đường Đình Đình nói thầm: “Cũng không phải do em tung tin, là do hội anh Hoắc nói ra, anh muốn trách thì phải trách mấy người anh em cây khế đó.”

Mấy tên đó còn tạo riêng một nhóm chat để cười nhạo anh sao?

“Nghe nói cậu ta còn tìm bạn thân của cô bé đó nhờ hỗ trợ, chơi chiến thuật nội gián, hahahaha!”

“Lớn đầu rồi mà còn trâu thế không biết!”

“Ồ thế mà còn theo đuổi những hơn một năm! Cười chết tao! Nếu là tao thì có khi con cũng để xong rồi, đến giờ này chúng mày đều phải dốc tiền quà mừng hết rồi.”

Đường Vực nhủ mày, lấy điện thoại ra xem lướt qua, trong nhóm bây giờ không có ai nhắn tin, anh lục lại tin nhắn cũ. Mẹ nó đúng là chế nhạo thật!

Đường Đình Đình nhìn anh bằng vẻ thương cảm: “Anh...”

Đường Vực lạnh lùng quát: “Bỏ cái vẻ thương hại đấy đi cho anh.”

Đường Đình Đình lập tức đổi sắc mặt, sau đó lại nói: “Không sao mà anh, nếu anh thích bạn gái là biên kịch thì trong công ty còn rất nhiều người mà. Đổi sang người khác là được.”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.” Tăng Uyển thấy sắc mặt con trai không tốt, vội vàng kéo tay con gái nói: “Vào ăn cơm ăn cơm”

Sắc mặt Đường Vực vẫn rất khó coi, ăn cơm xong cũng về nhà luôn.

Anh vừa đi thì Tăng Uyển đã kéo tay con gái ý nhị hỏi: “Con nói người mà anh con thích đã theo đuổi một thời gian dài mà vẫn không thành? Người đó thế nào, sao tiêu chuẩn lại cao như vậy? Đến anh con mà cũng không vừa mắt?”

Đường Đình Đình cười hi hi lấy điện thoại ra xem: “Mẹ, con cho mẹ xem ảnh, rất xinh đẹp.”

Tăng Uyển cúi đầu lại gần, Đường Đình Đình mở lịch sử trò chuyện WeChat cho bà xem rồi nói: “Chỉ ý rất ít khi chụp ảnh, con phải nhờ trợ lý của anh Hoắc gửi cho đấy, mẹ xem. Nghe nói người anh theo đuổi cùng bạn thân của chị ấy là hai nữ biên kịch xinh đẹp nhất công ty, cả hai người đều xinh đẹp.”

“Là người nào?” Tăng Uyển nhìn hai bức ảnh.

Đường Đình Đình chỉ vào một bức ảnh rồi nói: “Là người này, cười rất ngọt ngào, trên má còn có lúm đồng tiền.”

“Đừng ra xinh đẹp thật nhưng mà làm cao quá rồi...” Tăng Uyển nhìn kỹ bức ảnh rồi nhủ mày nói: “Con trai ta đẹp trai như vậy, lại còn là CEO của công ty lớn, còn chưa xứng với cô ta sao? Sao lại còn từ chối chứ?”

“Mẹ, người ta thích người khác rồi.” Đường Đình Đình giải thích: “Thật ra con cảm thấy bạn thân của chị ấy còn đẹp hơn, con thích người này...”

Lúc này Đường Đình Đình hoàn toàn không biết, lúc trợ lý của Hoắc Thần Đông gửi ảnh cho cô cũng không quá để ý, chỉ nói người trong bức ảnh đầu tiên là Minh Chúc nhưng thực ra người trong ảnh lại là Đường Hinh. Do lúc anh ta gửi ảnh, tín hiệu internet không tốt nên bức ảnh Đường Hinh được gửi đi trước, Đường Đình Đình cũng vì thế mà nhận nhầm người.

Đường Vực về tới nhà, tắm rửa xong thì nổi bực bội trong lòng cũng vui bớt. Anh có thói quen trước khi đi ngủ sẽ lướt xem bài đăng của bạn bè, ngón tay dài hơi mất kiên nhẫn lướt trên đi động, dò tìm người mà anh muốn tìm.

Nữ đại gia: Quyết tâm tập thể dục, sau ba tháng không giảm béo sẽ làm kẻ nghèo hèn.

Đường Vực thật không hiểu nổi logic trong đầu cô, vì sao giảm béo không thành lại biến thành kẻ nghèo hèn? Anh nhìn tấm ảnh cô đăng, là ảnh chụp trong một câu lạc bộ thể hình, khung cảnh trông rất quen, là câu lạc bộ anh thường đến.

Thông thường, mỗi khi Đường Vực có điều gì không hiểu thì cũng có rất nhiều người không hiểu giống anh. Quả nhiên có người hỏi: “Vì sao giảm béo không thành công lại biến thành kẻ nghèo hèn?”

Nữ đại gia: Bởi vì nhan sắc của phụ nữ chính là thứ tài sản quý giá nhất!

Đường Vực: “.....”

Cô nói hình như cũng có lý, bộ não của cô vận hành rất kỳ quái, kiểu gì cũng đưa ra được đáp án.

Đường Vực lại bắt giác bật cười.

Kế hoạch tình cờ gặp gỡ ở câu lạc bộ thể hình của Đường Hinh tối nay thất bại khiến cô có hơi thất vọng. Phí thành viên một năm của câu lạc bộ đó đắt cắt cổ, nếu không phải vì biết mỗi tối thứ sáu và thứ bảy Đường Vực đều đến câu lạc bộ tập luyện thì cô còn lâu mới đăng ký thành viên, dù sao cô cũng đâu có thích vận động.

Không ngờ hai tuần rồi đều không gặp được.

Nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định. Chiều ngày mai sau khi tới công ty thiết kế nội thất để ký hợp đồng giao chia khoá, cô sẽ tiếp tục tới câu lạc bộ, chỗ đó cũng rất cao cấp, phòng nghỉ có vách ngăn riêng tư, bên trong còn có bán đồ ăn uống.

Đường Hinh mua một suất ăn, tìm một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, giải quyết xong bữa tối thì đi thay quần áo.

Đường Vực vừa tới câu lạc bộ, đang định vào phòng tập luyện riêng thì thấy một bóng dáng quen thuộc đang tập trên máy chạy, mái tóc đuôi gà đang đung đưa theo nhịp bước chân, trang phục tập luyện bó sát làm lộ ra vòng eo thon nhỏ trắng nõn.

Ánh mắt anh từ eo chậm rãi lướt xuống dưới.

Vòng ba cũng rất đẹp.

Anh tiến lại gần, hai máy tập bên cạnh đang không có người, nhìn lướt qua con số hiển thị trên máy của Đường Hinh. Đã chạy được 30 phút rồi.

“Không tệ, thế mà chạy được những 30 phút.” Đường Vực chậm rãi nhả từng chữ.

“.....”

Đường Hinh nghe thấy giọng nói của anh, chân run lên suýt nữa ngã văng ra ngoài. Đường Vực nhanh tay tóm lấy cô, thấy cô còn đang giật mình hoảng sợ chưa đứng vững thì mắng khê: “Này, em

muốn ngã chết à.”

Đường Hình tròn mắt nhìn anh, anh mặc đồ tập màu đen cùng áo thun, có thể nhìn thấy chuyển động của cơ bắp, không quá lực lưỡng nhưng đáng người cao lớn mạnh mẽ, rất có phong thái, là một chiếc móc treo quần áo cao cấp.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đường Vực mặc đồ tập, ánh mắt hơi bối rối: “Sếp làm em sợ muốn chết...”

Cô còn tưởng rằng anh sẽ không tới.

Đường Vực không để ý đáp: “Mới thể mà đã dọa được em? Tôi còn tưởng em to gan lắm cơ.”

Đường Hình bước xuống khỏi máy tập, có lẽ do vừa chạy xong, da cô ửng hồng lên, đôi mắt to tròn đen láy, khi đôi mắt chuyển động rất có thần thái linh động, cô vui vẻ nói: “Bối vì sếp đột nhiên xuất hiện đó.”

Đường Vực hơi nhếch khoé miệng, quay người đi về phía phòng tập luyện riêng.

Đường Hình nhìn theo bóng người cao lớn phong độ, phát hiện ra xung quanh có không ít ánh mắt đang dõi theo anh, nghĩ tới Đường Vực cũng phần nào đó được coi là người của công chúng, cô vội vàng đi qua, “Sếp đi đâu đó?”

“Tôi câu lạc bộ thể hình thì còn có thể làm gì?”

Anh cũng không quay đầu lại, đi vào một gian phòng tập luyện riêng.

Đường Hình đi theo phía sau anh, Đường Vực cũng không đóng cửa, anh làm vài động tác khởi động, quay đầu nhìn cô hỏi: “Đi theo tôi làm gì?”

Làm gì á? Em tới đây là vì anh đó!

Đường Hình nhớ tới tin tức đăng trên báo hôm trước, gương mặt tươi cười nói: “Chúc mừng sếp, tài sản cá nhân lại nhiều thêm rồi.”

“Cảm ơn.”

Đường Vực khởi động làm nóng người, thấy cô còn đứng đó, nhướn mày nói: “Em còn định đứng đây nhìn sao?”

Đường Hình thần nhiên nói: “Vâng, em chạy đủ 30 phút rồi.”

Thực ra mới chỉ chạy có 20 phút, 10 phút đầu là đi bộ, có điều cô sẽ không nói thật ra.

“Em cùng sếp nói chuyện phiếm đi.” Đường Hình tìm cái đệm ngồi xuống, nhìn anh nói: “Dù sao thì em cũng không có việc gì làm.”

“Đề tài kịch bản nghĩ ra chưa?”

“.....”

Đứng là ông chủ, mỗi giây mỗi phút đều chỉ nghĩ tới chuyện công việc.

Đường Hình im lặng vài giây rồi ngẩng đầu nhìn anh nói: “Chưa, em...”

“Ồ?” Đường Vực lười nhác tựa vào máy tập, nhìn đáng vẻ bối rối của cô có phần thích thú, cười khê: “Em muốn làm gì?”

Lúc trước khi Đường Hình đồng ý làm đồng đội hậu thuẫn cho anh, tuy rằng không nói rõ nhưng đúng là anh có hứa hẹn với cô mấy điều kiện, ví dụ như anh để cho cô lựa chọn dự án kịch bản mà cô thích hoặc cho cô làm biên kịch chủ chốt, anh cũng có thể cho cô một cơ hội để thử.

Nhưng mà trước nay Đường Hình chưa từng đề cập tới.

Đường Hình ngồi trên đệm, hai tay chống cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược nhìn anh, giọng nói dịu dàng: “Đường Vực, nếu em có thể viết được một kịch bản khiến anh hài lòng, anh làm nhà chế tác cho em có được không?”

Đường Vực hơi bất ngờ, không đoán được cô lại yêu cầu điều này, anh cụp mắt nhìn cô, cười nói: “Được, đợi kịch bản được phê duyệt rồi nói.”

Đường Hình không biết anh có hiểu ý của cô không, cô nghiêm túc lặp lại: “Không phải là nhà sản xuất mà là nhà chế tác.”

Rất nhiều người thường nhầm lẫn giữa nhà sản xuất và nhà chế tác nhưng thực ra có sự khác biệt rất lớn.

Nhà sản xuất phụ trách giai đoạn điều tra thị trường ban đầu rồi quyết định có đầu tư hay không, quyết định đầu tư rồi mới mời nhà chế tác.

Đề có thể làm nhà chế tác đòi hỏi phải hiểu kịch bản, nắm rõ thị trường, gặp gỡ đoàn làm phim, theo dõi tiến độ quay phim, giám sát công đoạn chế tác và phát hành, quan trọng nhất là dự tính và điều chỉnh thời gian tiến độ, đề bất kể là phim điện ảnh hay phim truyền hình đều có thể hoàn thành trong một khoảng thời gian hợp lý theo dự tính. Trong quá trình quay phim, mọi quyết định của nhà chế tác đều rất dễ làm ảnh hưởng tới chất lượng phim, là một vị trí không thể thiếu.

Nói cho dễ hiểu thì một bên chỉ tiền còn một bên làm việc.

Kịch bản do cô viết ra không chắc sẽ được Thời Quang thông qua để quyết định đầu tư, cho dù có đầu tư cũng không dám chắc anh sẽ phụ trách chế tác. Thời Quang còn rất nhiều người đảm nhiệm vị trí nhà sản xuất và nhà chế tác, Đường Vực bận rộn như vậy, yêu cầu cũng cao, kịch bản do cô viết ra không chắc sẽ lọt vào mắt anh.

Mà điều cô mong muốn là cô và anh có thể cùng nhau hoàn thành một bộ phim.

Có cái cơ này, sau này mỗi khi cô viết kịch bản có vấn đề gì đều có thể thảo luận cùng anh, để hoàn thành một bộ phim điện ảnh hoặc truyền hình, từ lúc chuẩn bị kịch bản cho tới lúc hoàn tất cảnh quay đóng máy ít nhất cũng cần hơn một năm, cô sẽ có rất nhiều thời gian bên cạnh anh.

Đường Vực đáng vẻ vẫn nhàn nhả như lúc trước, hơi nheo mắt nhìn cô, Đường Hình bị anh nhìn như vậy lại chột dạ, cúi đầu bĩu môi nói: “Được rồi, em cũng biết thương lượng với sếp không dễ như thế, lúc trước sếp cũng chỉ vội vàng nhờ em giúp sức, cuối cùng người cũng không theo đuổi được...”

“.....” Đường Vực hít một hơi thật sâu rồi nói: “Đường Hình.”

“Vâng?” Cô ngẩng đầu.

Đường Vực nhìn thẳng vào cô rồi nói: “Tôi đồng ý với em, dù cho tôi không sắp xếp được thời gian, cũng sẽ chỉ định người khác...”

Đường Hinh vừa nghe anh nói sẽ chỉ định người khác thì vội vã kêu lên: “Không, em không cần người khác, em chỉ cần anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Khăng định khi này cô vững vàng như chú chó già

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Hannah

Đường Vực, hôm nay em không vui.

Em muốn chiến tranh lạnh mấy ngày.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Giọng nói dịu dàng êm ái vắng vắng trong căn phòng tập nhỏ bé.

Không gian tĩnh lặng trong ba giây.

Cảm xúc của Đường Vực trở nên rối loạn, không lẽ cảm nhận lúc trước của anh là đúng hay sai? Anh lấy lại tinh thần, nheo mắt nhìn Đường Hinh đang ngồi trên đệm tròn mắt nhìn mình, cực kỳ chậm rãi nhấn mạnh từng từ: “Em chỉ muốn tôi?”

Đột nhiên đôi mắt Đường Hinh mở lớn như nhận ra điều gì, trong lòng càng giật mình hoảng sợ nhưng trước khi Đường Vực kịp nghi ngờ về phản ứng của cô thì biểu hiện hoảng hốt lại lập tức biến mất. Cô nghe anh nói xong chỉ hơi ngượng ngừng cười rồi giải thích: “Không phải, không phải, ý em là chỉ muốn sếp làm nhà giám chế cho em. Bởi vì năng lực của sếp rất ‘quái vật’, nắm ngoài những phim do sếp làm giám chế tổng doanh thu vượt 5 tỷ. Đối với em, sếp là người xuất sắc nhất, hơn nữa em cũng thân quen với sếp nhất, thế nên em chỉ muốn sếp...” Cônggap ngừng một chút rồi bổ sung thêm “Chỉ muốn sếp làm giám chế cho em, giúp em chế tác một bộ phim do chính em làm biên kịch, có được không?”

“Sếp không cần chỉ định người khác, em chỉ tin tưởng sếp.”

Cô lại nhấn mạnh một lần nữa, đôi mắt mở to nhìn anh đầy mong đợi, tựa như có ánh sáng lấp lánh bên trong.

Đường Vực tựa lưng vào máy tập thể hình, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt hoài nghi: “Chỉ có vậy thôi?”

Đường Hinh ra sức gật đầu: “Đúng vậy.”

Đường Vực hơi nghiêng đầu, không nhìn cô nữa cũng không biết đang nghĩ gì. Đường Hinh lặng lẽ nhìn anh, trong lòng hơi lo lắng. Một lát sau, anh bỗng nhiên quay lại nhìn cô, cười khẽ rồi nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Đường Hinh: “.....”

Cô chớp chớp mắt vài cái rồi thần thờ.

Cô đã phải suy nghĩ rất kỹ rồi mới hỏi Đường Vực, cô đoán 80% Đường Vực sẽ đồng ý giúp cô. Nhưng sao lại thành ra thế này? Cô đã là đồng đội hậu thuẫn cho Đường Vực những hơn một năm, cô biết anh là người đă nói là làm, việc anh đã hứa với cô, chỉ cần cô mở lời, anh nhất định sẽ đồng ý.

Dù rằng lời hứa của Đường Vực lúc ấy chỉ đơn thuần là điều kiện trao đổi.

Lúc ấy cô chịu chấp nhận giúp anh hoàn toàn không liên quan gì tới vấn đề lợi ích mà chỉ đơn thuần muốn có thêm chút cơ hội gần gũi với anh lát nữa thôi.

Thế mà giờ anh lại nói không đồng ý?

Sao anh lại không đồng ý?

Đường Hinh bỗng cảm thấy rất tổn thương, cô mím chặt môi sau đó trừng mắt nhìn anh quát: “Đường Vực, anh là đồ qua cầu rút ván!”

Đường Vực nở nụ cười giễu cợt bản thân: “Thế tôi đã qua được sông hồ nào?”

Đường Hinh: “.....”

Có qua được đâu, chả bị đá bay xuống sông rồi ý chứ.

Cô cắn môi lại quát: “Anh đường đường là ông chủ của công ty lớn, tài sản cá nhân lên đến cả chục tỷ, anh nói thế mà không biết xấu hổ sao? Hợp tác không thành thì vẫn còn nhân nghĩa. Anh không sợ người khác biết sẽ mất mặt lắm sao?”

Đường Vực: “.....”

Anh nhìn cô, khoé miệng khẽ nhếch lên cười lạnh nhạt: “Em biết tôi là ông chủ vậy mà vẫn dám hung hăng ghê nhỉ? Có nhân viên nào dám nói chuyện với ông chủ như thế không? Nếu là người khác thì đã bị đuổi việc rồi.”

Đường Hinh nuốt nước bọt, nghĩ thầm nếu là người khác, cô đã chẳng mất công “giăng bẫy” như thế đâu.

Cô ủ rũ cúi đầu, dằn vè tủi thân, ngay cả giọng nói cũng ịu xịu, thăm thẳm: “Vây rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

Đường Vực lại im lặng, nếu cô chỉ muốn làm biên kịch chủ chốt, thậm chí muốn quay một bộ phim, anh đều có thể cùng cô bàn luận kỹ càng cẩn thận, thậm chí kể cả khi dự án không được công ty thông qua, anh cũng có thể giúp cô tìm mối quan hệ hợp tác.

Nói chung, Đường Vực là người sống rất có nguyên tắc, anh tự áp đặt cho bản thân rất nhiều quy củ, cũng cho phép mình có những sở thích riêng. Giống mẫu người phụ nữ lý tưởng, anh thích người như Minh Chúc, dịu dàng nhưng đồng thời cũng có nét cá tính sắc sảo.

Đúng là anh không dễ dàng hứa hẹn với ai điều gì. Anh là một thương nhân, chưa bao giờ hứa suông, cũng tuyệt đối không xử sự quá mức cứng nhắc, mọi việc đều để chừa một đường lui cho bản thân.

Đường Hình nhìn anh mong ngóng tới cay cả đôi mắt, ngay lúc cô đã hoàn toàn tuyệt vọng. Đường Vực lại đứng thẳng người, thản nhiên nói: “Tôi có thể giới thiệu cho em một nhà chế tác thích hợp với kịch bản của em, cũng có thể giúp em tìm nhà đầu tư, có điều...”

Có điều...

Có điều gì chứ?

Có điều anh không thích cô, nếu không thì đã không chán chừ mà đồng ý rồi.

Đường Hình không muốn nghe tiếp nữa, cô đứng bật dậy, hắng giọng rồi nói: “Sếp không đồng ý cũng không sao, dù sao em cũng chỉ nói qua vậy thôi, sếp cứ coi như em chưa nói gì đi.”

Thực lòng cô không phải muốn kiểm soát lợi ích gì từ anh, cô chỉ muốn anh thôi, dùng cách này không được, cô sẽ tìm cách khác.

Đường Hình nói xong liền quay người đi ra.

Đường Vực nhìn theo, trầm giọng gọi: “Quay lại.”

“Sao vậy?” Đường Hình quay đầu lại.

Đường Vực vốn định nói nếu kịch bản của cô thực sự tốt, anh sẽ đồng ý làm nhà giám chế nhưng lại bị cô đột ngột ngắt lời, bây giờ những lời này không tiện nói ra nữa, mà cũng nói không được, dựa theo tính cách của anh lúc trước, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý với yêu cầu của cô.

Anh mỉm cười, lại vui vẻ hỏi: “Không phải em muốn nói chuyện phiếm cùng tôi à?”

Đường Hình vênh mặt kiêu ngạo như một nữ vương nhìn anh, nói: “Vừa nãy tâm trạng em tốt nên mới muốn cùng sếp nói chuyện.”

Giờ tâm trạng không tốt.

Cái cóc khô thêm mở miệng với anh.

Cô lè lưỡi với anh, rồi dứt khoát quay người bỏ đi, vài giây sau đã không thấy bóng dáng đâu.

Đường Vực lại tựa vào máy tập thể hình, sắc mặt lạnh như băng, anh hơi quay đầu, nhìn tấm gương trên bức tường đối diện, trong đầu hình dung lại vẻ mặt của cô khi nãy, vừa thận trọng vừa tổn thương, vừa nghiêm túc vừa tủi thân, vừa giận dữ lại vừa kiêu ngạo.

Còn làm mặt xấu theo kiểu “Bà đây không vui, không thêm nói chuyện” nữa.

Những hình ảnh sinh động cứ lần lượt tái hiện trong óc anh, khiến anh phải bật cười.

Đường Hình đi tới cửa, nhớ lại biểu hiện vừa rồi của bản thân, khẳng định khi nãy cô vững vàng như chú chó già, Đường Vực chắc hẳn không nghi ngờ gì đâu nhỉ? Cô tự trấn an bản thân, đi lấy túi xách ra về.

Về đến nhà, tiếng âm báo trong nhóm Wechat ba người vang lên. Minh Chúc đã về!

Cô chủ Minh: Tổ về rồi!

Vưu Tiểu Hoan: Ôm ôm @ Nữ đại gia, đừng quên ngày mai tới trông cửa hàng giúp mình đấy.

Đường Hình nằm vật ra giường, về nhà thích thật.

Cô không có tâm trạng nào lên mạng buồn chuyện, liền cầm quần áo đi tắm rửa, rồi gọi một suất cơm. Cơm giao tới nơi rồi lại không nỡ ăn, vật vờ mới tới câu lạc bộ tập một lần, ăn một bữa ăn đêm này thôi là coi như xong rồi.

Cô nuốt nước bọt nhưng vẫn quyết tâm cất hộp cơm vào tủ lạnh.

Vì sắc đẹp và tiền tài, không ăn.

Chín giờ sáng hôm sau, chiếc xe Macan của Đường Hình dừng trước cửa một văn phòng. Văn phòng không lớn lắm, vị trí cũng không phải đắc địa, ưu điểm duy nhất là có thể đỗ xe. Cô đẩy cửa bước xuống xe, thấy Vưu Hoan đang cúi người mở khoá cửa. Vưu Hoan cao 1m72, eo thon chân dài, thân hình như người mẫu. Tiết trời tháng ba, cô ấy mặc một chiếc áo khoác rộng thùng thình, bên trong mặc áo lông crop-top cùng quần cạp trễ, khoe lớp áo khoác và vòng bụng thon nhỏ.

Đường Hình bước tới, đưa tay định sờ thử, miệng nói: “Cậu không lạnh à?”

Vưu Hoan bĩu môi, hất đầu nói: “Nếu cậu có cái áo khoác như thế này thì cậu cũng sẽ muốn khoe thôi.”

Đường Hình: “.....”

Cô không có mối đau.

Vưu Hoan cười vui vẻ, vừa mở cửa vừa nói: “Cậu chưa ăn sáng à?”

Đường Hình đi theo sau, hí hửng đáp: “Chưa nha, mình tới giúp cậu trông cửa hàng cả một ngày, không phải cậu nên mời com mình sao?”

Vưu Hoan đã đoán được từ trước, cô lấy từ trong túi xách một chiếc hộp xốp đưa cho Đường Hình, nói: “Sinh tiền*.”

** Sinh tiền: bánh bao chiên nước. Cách làm: https://cookpad.com/vn/cong-thuc/7402781-banh-bao-chien-nuoc-dai-loan?fbclid=IwAR1vR2HbpEq5eRVdVHjG8AdPSHzIXWsrhrWoM_85joZaWGRENaaOQivCAQ4*

(Hình minh hoạ)

Đường Hình vui vẻ cầm hộp để xuống quầy, mở ra vừa ăn vừa nhìn Vưu Hoan bận rộn kéo rèm cửa, thay quần áo trên người ma-nơ-canh. Tới khi Đường Hình ăn xong, Vưu Hoan cũng đã dọn dẹp xong cửa hàng cho ngay ngắn, cô ấy vừa nhìn đồng hồ vừa thu dọn đồ đạc, đầu cũng không kịp ngẩng lên mà nói: “Vẫn giống như trước đây, đồ phụ kiện đầy lung các loại cậu cứ bán tầm mấy trăm, áo trên giá không dưới hai nghìn, áo khoác không quá một trăm ngàn, nói chung cậu cứ tùy ý ra giá, bán được thì bán, không bán được thì thôi.”

“Được đó, mình thích nhất là bán kiểu này.”

Đường Hình ném hộp xộp rỗng vào thùng rác, lý do cô đồng ý tới giúp trông cửa hàng thật ra rất đơn giản, Vưu Hoan cùng bạn bán đồ tự thiết kế, mỗi mẫu chỉ có một chiếc duy nhất, giá bán ra cũng không cố định, vui vẻ thì bán nhiều, không thì bán ít.

Ví dụ như lúc Đường Hình tâm tình vui vẻ, lại gặp được khách hàng xinh đẹp thì sẽ rộng rãi bán giảm giá một chút. Còn nếu tâm tình không vui thích cảm thấy ai có vẻ có tiền sẽ lập tức “cắt cổ”, bán đồ kiểu này cực kỳ thoải mái.

Thật đúng lúc... tâm trạng của cô hôm nay không tốt.

Những cửa hàng kiểu như thế này rất khó có thể tồn tại được lâu, không phải nhãn hiệu nổi tiếng, giá lại cao, có nhiều người mua mới là chuyện lạ. Nếu không phải nhờ có Đường Hình và Minh Chúc hỗ trợ quảng cáo, cộng thêm kêu gọi nhiều người cùng cố gắng thì e rằng đã đóng cửa từ lâu rồi. Bây giờ cửa hàng đã có một số lượng khách quen nhất định, những tiểu thư nhà giàu cùng một số ngôi sao nổi tiếng, cũng do quần áo ở đây mỗi mẫu mà chỉ có một chiếc duy nhất, mặc đi đâu cũng không sợ bị đụng hàng.

Vưu Hoan liếc nhìn Đường Hình, nhướn mày hỏi: “Hôm nay tâm trạng cậu không tốt?”

Đường Hình bĩu môi đáp: “Bình thường.”

“Bị Tổng giám đốc Đường ức hiếp sao?”

“.....”

“Anh ta đã làm gì?”

Chuyện này không thể dùng ba câu mà kể rõ được, Đường Hình thấy Vưu Hoan đã chuẩn bị xong xuôi chuẩn bị rồi đi thì xua tay nói: “Thôi để nói sau, cậu đi trước đi.”

Vưu Hoan lại nhướn mày với cô: “Minh đi rồi, nếu hôm nay có khách ghé qua thì cậu cũng đừng “chặt chém” người ta quá đáng.”

Dù có là tiểu thư nhà giàu cũng không thể quá nặng tay, hét giá quá cao sợ rằng lần sau người ta chẳng thèm quay lại.

Cho nên Vưu Hoan chỉ cầu mong Đường Hình đừng quá tàn nhẫn.

Đường Hình liền ra dấu OK.

Vưu Hoan đi rồi, Đường Hình một mình đứng ngoài ngõ nghiêng cửa hàng bên cạnh, nhà bên đó danh tiếng không được tốt cho lắm, nghe nói là buôn bán lỗ, chẳng có khách vào bao giờ.

Cô nhìn một hồi rồi lại chán nản đi vào, mở máy tính tiếp tục viết kịch bản, tuy rằng Đường Vực không đồng ý làm nhà giám chế cho cô nhưng cô vẫn muốn tranh thủ viết kịch bản.

Suốt cả buổi sáng cửa hàng vẫn không có khách, ăn xong cơm trưa, Đường Hình lại gác xuống bàn chợp mắt một lúc, nhàn rồi tới mức mọc râu trên người.

Cuối cùng, lúc bốn giờ chiều, một chiếc Maserati trị giá hơn 2 tỷ đỗ bên ngoài cửa hàng!

Mắt Đường Hình sáng lên, nghĩ thầm “Con mồi tới rồi!”

Cô vội vàng đứng lên, sửa sang lại quần áo tóc tai, duyên dáng đi ra khỏi quầy, tới trước cửa đón khách.

Hai cô gái trẻ xinh đẹp, trang điểm kỹ càng bước xuống xe, nhìn ngoại hình chỉ tầm hai mươi tuổi, trên tay xách túi đồ của nhãn hiệu nổi tiếng, cùng bước vào cửa hàng. Cô gái mặc áo khoác hồng nhạt hưng phấn nói: “Đây là cửa hàng mình đã nói với cậu đó, mỗi mẫu thiết kế đều chỉ có một chiếc duy nhất! Kiểu dáng cũng rất thời trang, tuyệt đối không đụng hàng!”

Đường Đình Đình nghe xong cũng hào hứng nhìn từ kính bày đồ, vui vẻ nói: “Mình muốn thử bộ kia!”

Cô chỉ tay vào ma-nơ-canh trong tủ kính.

Vừa nói xong đã nghe thấy một giọng nói dịu dàng: “Để tôi lấy ra cho quý khách thử.”

Đường Đình Đình quay đầu, nhìn thấy Đường Hinh đang nhẹ nhàng tươi cười với mình, lập tức sững người, đầu óc không ngừng xoay vòng vòng: “Đây... đây chẳng phải là biên kịch xinh đẹp mà anh đã theo đuổi không thành sao?!”

Đường Hinh vẫn cười ngọt ngào nói: “Hai vị có thể xem qua những món đồ khác rồi cùng chọn mặc thử luôn.”

Đường Đình Đình nhìn Đường Hinh vẻ mặt không thể tin nổi, trong đầu nghĩ thầm “Không đúng nha, chẳng phải cô gái kia là biên kịch sao? Sao tự đứng lại đi làm nhân viên bán quần áo? Không lẽ cô nhận nhầm người rồi?” Đường Đình Đình lặng lẽ mở album ảnh ra xem, nhìn lướt qua rồi lại ngẩng đầu nhìn Đường Hinh, ánh mắt chú mục vào lùm đồng tiền nhòe bên má phải.

Không nhầm được, chính là cô ấy!

Thẩm Phi nhìn Đường Đình Đình vẻ khó hiểu, thì thầm vào tai cô: “Sao thế?”

Đường Đình Đình lắc đầu, không kiềm chế được niềm hưng phấn trong lòng, nhìn Đường Hinh cười tủm tỉm hỏi: “Cô là nhà thiết kế sao?”

Đường Hinh cười đáp: “Không phải, tôi là bạn của nhà thiết kế, tôi giúp cô ấy trông cửa hàng thôi.”

Hoá ra là vậy.

Đường Đình Đình cân nhắc một hồi, quyết định cứ mua sắm như bình thường. Cô chậm rãi đi trước, mắt kín đáo liếc nhìn Đường Hinh. Người thật ngoài đời không quá khác so với trong ảnh, mặc váy dài màu vàng nhạt thuận tiện đơn giản, người rất gầy, làn da trắng hồng mịn màng, làm một mỹ nhân đích thực. Có điều, trông không giống kiểu người mà anh trai cô thích.

“Lấy giúp tôi hai bộ đồ trong tủ kính đề tôi thử.” Đường Đình Đình vừa lên nhìn Đường Hinh vừa chậm rãi chọn quần áo, “Cả bộ này nữa.”

Đường Hinh tận tình giúp cô lấy đồ xuống, sau đó đem từng bộ tới phòng thử đồ, còn gợi ý thêm mấy phụ kiện đi kèm, đều là những thứ do Vu Huoan tự tay làm những lúc rảnh rỗi. Cô hỏi: “Cô lấy thêm gì không?”

Đường Đình Đình vừa cười vừa lắc đầu đáp: “Thế là được rồi.”

Nghe nói bạn trai cô ấy là một quân nhân*.

** Lục Trác Phong, bạn trai Minh Chúc là quân nhân. Đường Đình Đình vẫn nhầm Đường Hinh là Minh Chúc.*

Thật đáng tiếc... Nếu không cô còn có thể giúp tác hợp cô ấy cho anh mình.

Đường Hinh đương nhiên không đọc được suy nghĩ trong đầu Đường Đình Đình, vẫn lịch sự đưa tay làm động tác mời: “Mời quý khách vào thử.”

Đường Đình Đình gạt đầu, Thẩm Phi đã vào phòng thử đồ từ trước, đang nói vọng ra thúc giục cô: “Đình Đình nhanh lên! Lát nữa còn đi ăn tối, không thể tới muộn đâu.”

“Biết rồi.” Đường Đình Đình đáp.

Đường Hinh đứng bên ngoài, cực kỳ nhiệt tình phục vụ hai vị khách quý.

Cuối cùng hai người họ cũng chọn được vài bộ đồ. Đường Hinh cầm đồ của Đường Đình Đình ra trước, vừa gấp lại gọn gàng vừa nhập giá vào máy tính tiền, sau đó cười tủm tỉm nói: “Nếu quý khách không đồng ý với giá này, không muốn mua nữa, tôi sẽ giúp cô lấy ra.”

Đường Đình Đình gạt đầu cười nói: “Được”

Sau đó, Đường Đình Đình nhìn con số hiển thị rồi lại quay lại nhìn chằm chằm bộ đồ trong tay Đường Hinh.

Cái thắt lưng này giá tám nghìn sao? Cái áo lông kia mà những mười tám nghìn? Áo khoác cao bồi giá bốn mươi tám nghìn???

Đường Đình Đình đưa mắt nhìn Thẩm Phi.

Thẩm Phi cũng chớp chớp mắt, lần trước cô tới đây mua đồ cũng đâu có đắt đã man vậy.

Nhưng mà từ nhỏ hai người họ cũng quen thói tiêu tiền, mua sắm quần áo cũng mua cả đồng đồ hiệu xa xỉ không cần chớp mắt nên giờ cũng chơi ngạo nhiên, không ngờ đồ trong một cửa hàng tự thiết kế nhỏ nhónhư thế này lại đắt như vậy.

Cuối cùng, Thẩm Phi trả lại một chiếc áo khoác giá năm mươi nghìn, đơn giản là cảm thấy không đáng để dành tiền mua túi xách còn hơn.

Đường Đình Đình nhìn gương mặt tươi cười của Đường Hinh, cũng mỉm cười nói: “Tôi trả bằng thẻ.”

Mấy phút sau, Đường Hinh giúp hai người họ xách đồ ra xe, để đồ vào trong cốp rồi mỉm cười vẫy tay: “Hoan nghênh quý khách lần sau quay lại.”

Đường Hinh nhìn xe của họ rồi đi, vui vẻ đi vào cửa hàng, lấy di động, chụp lại số tiền thu được gửi cho Vu Huoan.

Vu Huoan lúc này đang lái xe, tới cửa hàng rồi mới mở tin nhắn ra xem, cô lập tức tròn tròn mắt. Hơn một trăm nghìn ẹ?!

Cô đẩy cửa xe bước ra, đi nhanh vào cửa hàng, nhìn lướt qua xem những bộ đồ nào đã được mua, trong đầu thầm tính toán. Cô nhìn Đường Hinh vừa ăn xong đồ ăn vặt, giờ ngón tay cái thốt lên: “Đù ắc.”

Vu Huoan tâm phục khẩu phục nói: “Ài mà lại hào phóng thế không biết, cứ để yên cho cậu chặt chém như vậy.”

Đường Hinh cười đáp: “Hai vị tiểu thư, lái Maserati hơn 2 tỷ.”

Vu Huoan: “Đúng là người có tiền.”

Đường Hình gật đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn cô.

Vưu Hoan: “...”

Cô ấy lấy điện thoại ra, gửi bao lì xì cho Đường Hình*. Đường Hình cũng hí hửng nhận lấy, còn chụp màn hình đăng lên WeChat.

** Phát bao lì xì là một tính năng trên WeChat để tặng tiền cho bạn bè.*

Buổi tối, Đường Vực về nhà họ Đường, ăn cơm xong thì vào phòng làm việc cùng cha anh – Đường Hải Minh bàn chuyện công việc.

Xong việc anh đi ra ngoài, liền thấy Đường Đình Đình đang xách một đồng tử lớn túi nhỏ đi lên tầng. Đường Đình Đình ngẩng đầu, vừa nhìn thấy anh trai đã hừ một tiếng, nói: “Anh, em cảm thấy hôm nay em bịn người ta ‘chém’.”

Đường Vực hai tay rút túi quần, nhìn em gái thân nhiên hỏi: “Sao thế?”

Đường Đình Đình vừa leo cầu thang vừa thở hổn hển, nói: “Anh đợi em một chút.” Cô đem cất chỗ đồ mới mua vào phòng rồi chạy ra, thấy anh trai mình đang lười nhác tựa lên lan can khắc hoa, tay lướt điện thoại. Cô chạy tới trước mặt anh.

Đường Vực giọng điệu nhàn nhạt hỏi: “Hết tiền à?”

Đường Đình Đình: “..... Sắp hết rồi.”

Đường Vực thoải mái gật đầu nói: “Ngày mai sẽ chuyển cho em một tí.” Nói xong thì định rời đi.

“Khoan đã!”

Đường Đình Đình đứng chần chừ trước mặt anh, mặt nhăn mày nhỏ, nói nhỏ: “Hôm nay em bị Minh Chúc ‘chặt chém’. Em vốn nghĩ thế cũng chẳng sao nhưng nghĩ lại, anh theo đuổi người ta không thành, chị ta cũng chẳng phải chị dâu của em, em tự dung lại biểu không cho chị ta những mấy trăm nghìn tệ, em lại thấy...”

Cô ngập ngừng một chút rồi lại tức giận nói: “Em tức giận!”

Đường Vực: “.....”

Anh đứng im tại chỗ, cúi xuống nhìn cô hỏi: “Thế là thế nào?”

Đường Đình Đình đem chuyện đi mua sắm lúc chiều kể lại một lượt, Đường Vực nghe xong cũng chẳng thay đổi sắc mặt. Anh từng nghe nói qua về cửa hàng này của Vưu Hoan vì trước đây Đường Hình từng nhắc tới với anh vài lần, cô ấy nói mình rất thích giúp Vưu Hoan trông cửa hàng, muốn hết giá bao nhiêu thì hết, giúp xong còn được Vưu Hoan phát bao lì xì.

Anh nhớ tới dáng vẻ dịu dàng của Minh Chúc, không ngờ người như cô ấy còn đi “cắt cổ” khách...

“Là tự em dẫn xác tới, ‘chặt chém’ gì tùy người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hôm nay chị Hoan là bà chủ của tôi!

Editor: Hannah

Đúng thế, Đường Vực đích thực là ngu như heo

_ “*Nhật ký nữ đại gia*” _

Cũng chỉ là mấy vụn vặt, đối với Đường Vực mà nói cũng như sứt tí móng tay.

Với bản tính hay tò mò của Đường Đình Đình, chắc chắn con bé đã hỏi xin được ảnh của Minh Chúc, đã thế lại còn tự mình dẫn xác tới nhà người ta, Đường Vực cũng cạn lời.

Anh một mình lái xe về khu căn hộ, tắm rửa xong lại theo thói quen lên lướt tin trên WeChat. Tối qua sau khi tranh cãi với Đường Hình, anh thấy cô trước khi đi ngủ đã đăng bài trong nhóm bạn bè, cả bài chỉ đăng đúng hình ảnh một cái đầu heo.

Không hiểu sao anh lại nghĩ cô nhóc to gan lớn mật kia đang ngằm mắng chửi anh.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của anh thôi, anh cũng sẽ không chỉ vì chút việc còn con này mà làm khó cô. Nhìn chung, chỉ cần không đi quá giới hạn anh cho phép, anh sẽ không hẹp hòi so đo với phụ nữ. Huống hồ quan hệ giữa anh và Đường Hình còn...

Hơi phức tạp.

Vì sao lại phức tạp thì anh không giải thích được. Theo lý mà nói, cô chơi trò “phản gián”, hại anh theo đuổi Minh Chúc không thành, lẽ ra anh nên nổi giận dưng dưng với cô mới đúng. Nhưng cô lại phân tích rạch ròi là rằng cô đã tận lực giúp anh, thất bại là tại anh không biết tận dụng cơ hội. Anh nhìn vào mắt cô, đột nhiên cảm thấy cục tức này không xả ra nổi.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu đã là sai lầm rồi.

Lẽ ra anh không nên nhờ cô trợ giúp mình.

Trong phòng khách chỉ bật một cây đèn mờ mờ. Đường Vực đứng trước tấm kính lớn sát đất, dáng vẻ nhàn tản tựa lưng lên lề tấm kính, đầu cúi xuống xem WeChat. Mỗi ngày anh đều bận rộn, chỉ có lúc này tinh thần mới được thả lỏng. Rất nhanh tay anh đã lướt đến bài đăng của người thù vị nhất kia.

Nữ đại gia: Chị Hoan là bà chủ của tôi!

Bài đăng có hai tấm ảnh, một tấm là hình vẽ minh họa một con thú nhỏ, đang khom lưng cúi đầu, trên đầu còn phát ra bốn chữ vàng chói lọi “Cảm ơn bà chủ”, tấm thứ hai là ảnh chụp màn hình một

giao dịch chuyển khoản mười nghìn tệ.

Đại khái là Vu Hoan cảm thấy Đường Hinh “chặt chém” khách hàng quá tàn nhẫn, đã phát liền mười bao lì xì 200 tệ cũng không đủ để thể hiện lòng kính phục của cô ấy, thế nên Vu Hoan dứt khoát chuyển thẳng cho Đường Hinh mười nghìn tệ, Đường Hinh cũng vui vẻ nhận, còn nói nếu sau này không theo được nghề biên kịch nữa thì sẽ tới cửa hàng của Vu Hoan làm nhân viên.

Đường Vực nhìn hai bức hình, tay chợt khựng lại, đưa mắt đọc bình luận.

Minh Chúc: Biết thế hôm nay mình cũng qua!

Nữ đại gia trả lời: Hi hi hi hi, cơ hội đã vụt qua làm sao quay trở lại.

Nhóm bạn chung của Đường Vực và Đường Hinh không nhiều, chủ yếu là ekip làm phim “Chống khủng bố” cùng mấy vị biên kịch. Bài đăng của Đường Hinh vốn cực kỳ sinh động, nhiều người cũng không theo được mạch suy nghĩ của cô, đều tò mò vào hỏi sự tình, cô cũng rất nhiệt tình trả lời.

Nếu có chuyện gì Đường Vực không hiểu, chỉ cần xem câu trả lời của cô là được.

Nữ đại gia trả lời: Tôi không có “chặt chém” người ta. Mua bán là tự do tình nguyện, tôi cũng đâu có ép người ta phải mua đâu, sao lại nói tôi “cắt cổ”.

Mí mắt Đường Vực giật giật. Anh cũng đoán được sơ sơ chuyện gì đã xảy ra, có điều anh vẫn gọi điện cho Đường Đình Đình để xác nhận lại liệu có phải em gái anh đã nhận sai người hay không. Anh gọi đúng lúc Đường Đình Đình còn đang mải chơi cá ngựa, mắt cũng không thèm liếc xem ai gọi tới đã ngắt máy.

Đường Vực: “.....”

Anh nhìn lại phần trả lời của Đường Hinh.

Thôi rồi!

Xem ra trong mắt Đường Hinh, Đường Đình Đình chính là một con nhóc lăm tiền ngu ngốc rồi.

Đường Đình Đình không biết mình đã bị ông anh ruột áp cho cái danh “lăm tiền ngu ngốc”, cô mải miết chơi tới tận một giờ sáng, lúc chuẩn bị đi ngủ mới nhìn điện thoại, thấy đã muộn nên cũng không dám gọi lại quấy rầy.

Sáng sớm hôm sau, Đường Vực đi Tây An công tác.

Công ty Thời Quang đang chuẩn bị xây dựng một phim trường ở Tây An, vô cùng chú trọng dự án này, bản vẽ thiết kế đều đã hoàn thành nhưng trong quá trình phát sinh vài vấn đề. Có một hộ gia đình kiên quyết không chịu di dời, công trình lẽ ra phải khởi công từ đầu năm mà vẫn kéo dài cho tới bây giờ.

Người phụ trách hạng mục này là Lư Hựu Phong. Ông ta đã tới Tây An nhiều lần mà vẫn chưa giải quyết được chuyện này. Đường Vực đã chỉ đạo rõ ràng không được dùng những biện pháp quá cứng rắn, nếu dùng tiền có thể giải quyết thì cứ dùng nhưng mấy người kia lại hết ra giá trên trời, vượt quá mức kiên nhẫn của Đường Vực.

Đường Vực xuống máy bay, người phụ trách đã đưa xe tới đón.

Anh tựa lưng trên ghế da, chân dài duỗi ra, lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt không biểu cảm nói: “Vẫn không chịu dọn đi à?”

Lư Hựu Phong vội đáp: “Vẫn không chịu, nói thế nào cũng không chịu rời đi, cứ nặng nề đòi số tiền kia, rõ ràng là hết giá trên trời mà.”

Chi là một căn nhà nhỏ ở ngoại thành, giá anh đưa ra đã đủ mua được ba căn như thế, vậy mà còn chưa thỏa mãn sao? Căn bản là muốn nhân cơ hội này kiếm món hời, nói tới đây Lư Hựu Phong lại muốn nổi giận, rắc rối này giải quyết mãi không xong, ông ta sợ sếp tổng sẽ trách mắng mình vô dụng.

Nếu không phải sếp kiên quyết không cho ông ta dùng thủ đoạn khác thì đã...

Đường Vực không tiếp tục đề tài này, chỉ lạnh nhạt hỏi: “Kiến trúc sư đã tới chưa?”

Câu này là đang hỏi Cao Hằng.

Cao Hằng đáp: “Đã tới rồi ạ, đang ở bên kia chờ anh.”

Lư Hựu Phong lại hơi thấp thòm bất an, nhìn trộm Đường Vực. Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc trên mình bộ complet đen, thoải mái dựa vào lưng ghế, cả người toát ra phong thái ung dung tự tin. Nhưng Lư Hựu Phong biết rõ cách làm việc của Đường Vực cực kỳ dứt khoát, sắc sảo, hơn nữa việc anh thích làm nhất là đối người phụ trách hạng mục, làm không được thì lui ra, để đối người khác, không nhiều lời.

Bây giờ Đường Vực nói muốn để kiến trúc sư sửa phương án thiết kế, bỏ qua mảnh đất của hộ gia đình kia.

Xe dừng lại trước cửa nhà của hộ gia đình kia, Đường Vực thông thả duỗi hai chân đang bắt chéo, đẩy cửa bước xuống xe. Kiến trúc sư lên tiếng chào hỏi: “Chào sếp tổng.”

Đường Vực nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn người chủ căn nhà kia đang đứng ở cửa, nói với kiến trúc sư: “Sửa đổi bản vẽ đi, bỏ khu đất này ra khỏi thiết kế.”

Người chủ nhà đang đứng thập thò ở cửa thăm dò tình hình, nghe anh nói câu này xong thì sững người.

... Không phải tôi dễ thương lượng tăng tiền đền bù sao???

Sắc mặt Đường Vực vẫn lạnh lùng, sai bước rời đi. Kiến trúc sư đã chuẩn bị xong phương án thiết kế, đi bên cạnh Đường Vực, vừa chỉ trỏ xung quanh vừa nói qua về phương án sửa đổi.

Hôm qua ở Tây An trời mưa to, lúc này trên mặt đất toàn vũng nước mưa. Đường Vực đi được một lúc, đôi giày da đen sản xuất thủ công đã hơi dính bùn nhưng điều đó cũng chẳng làm suy giảm phong thái kiêu ngạo của anh.

Chủ căn nhà kia nhìn theo anh chằm chằm, ông ta cũng thường xuyên theo dõi tin tức nên tất nhiên nhận ra anh chính là CEO của Thời Quang – Đường Vực. Ông ta nghe kiến trúc sư nói với anh về phương án thiết kế, anh lạnh nhạt đáp: “Đợi sau khi hoàn thành bản vẽ, anh cứ liên hệ trực tiếp với người phụ trách dự án như cũ.”

Kiến trúc sư đáp: “Được.”

Lư Hựu Phong đứng cạnh thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Suýt nữa tướng bị sếp đuổi cổ rồi!

Đường Vực bỏ tay trái ra khỏi túi quần, nhìn đồng hồ trên tay, Cao Hằng đứng bên cạnh liền hỏi: “Sếp, giờ chúng ta có tới đoàn làm phim không?”

Một bộ phim điện ảnh của Thời Quang đang quay ngoại cảnh ở Tây An, Đường Vực đã tới đây tiện thể sẽ tới thăm đoàn làm phim. Anh vừa mới dõm bước chân, chủ căn nhà di dời đã chạy nhanh tới, đứng trước mặt anh cười nịnh nọt, nói: “Tổng giám đốc Đường, tôi vừa mới cùng người thương lượng một chút, cảm thấy giá đền bù phía ngài đưa ra hôm trước rất hợp lý. Chúng tôi đồng ý dọn đi, dọn đi ngay lập tức, các vị không cần sửa bản thiết kế nữa...”

“Hả?” Đường Vực lạnh lùng nhìn ông ta rồi nói: “Sao lại hợp lý? Chẳng phải các vị đã nói ba đời nhà các vị đều sinh sống ở đây nên rất quen thuộc mảnh đất này sao?”

“Ồ... ờ, thì đúng là như thế.” Ông ta bị Đường Vực nhìn chằm chằm đâm ra hoảng hốt, cuống quýt phân bua: “Nhưng giá đền bù hợp lý... thế nên chúng tôi đồng ý dọn đi.”

Người nhà bọn họ đơn giản là tham lam, muốn vơ vãnh thêm chút tiền, nhưng giờ lại nghe Đường Vực nói sẽ sửa bản thiết kế, như vậy không phải một các họ cũng không kiếm được hay sao?

Đường Vực vẫn nhìn ông ta, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng: “Lúc này vấn đề không phải ông có đồng ý hay không mà là tôi không đồng ý.” Anh nhìn những căn nhà đã đi dời xung quanh, nhếch miệng bồi thêm một câu: “Căn nhà ông ở vị trí này cũng rất thuận lợi, hoàn toàn không ảnh hưởng tới bản thiết kế.”

Nói xong lập tức rời đi.

Trợ lý Cao vừa theo sau vừa trầm nghĩ, đã lâu không thấy sếp tức giận như vậy.

Lưu Hựu Phong vẫn còn hơi lo lắng nhưng lại không hiểu được suy nghĩ trong đầu Đường Vực, anh ta thật sự muốn sửa đổi thiết kế sao? Ông ta lảo đảo theo sau, lặng lẽ níu tay Cao Hằng, hỏi nhỏ: “Sao cứ nhất thiết phải sửa thiết kế vậy? Căn nhà này nằm lọt thỏm ở giữa phim trường, nếu không cẩn thận lúc quay phim rất dễ bị lộ trên màn ảnh đó...”

Cao Hằng khẽ cười, nói: “Có lọt cái gì vào khung hình thì cứ báo đội hậu kỳ chế tác thôi. Sếp tổng của chúng ta ghét nhất loại người vô liêm sỉ như vậy, lúc đưa tiền thì miệng kêu không cần, khi nhượng bộ thì nói không thêm, đã thế thì một đồng một xu cũng không cho thêm. Tiền đền bù có bao nhiêu cho bấy nhiêu, chủ nhà kia có nhận hay không thì tùy, ông ta không đồng ý thì chúng ta sửa thiết kế, cũng không cần giờ thủ đoạn gì không đáng hoàng, tránh bị người ta bắt được nhược điểm làm ảnh hưởng tới cả công ty.”

Lưu Hựu Phong hơi ngăn người một chút rồi nói: “Tôi hiểu rồi.”

Chủ nhà đứng sau đều nghe thấy hết, sắc mặt trắng bệch, biết thế ông ta đã không làm liều, giờ ông ta đứng ngăn người nhìn chiếc xe kia dần đi xa...

Không ảnh hưởng gì tới bản thiết kế là sao?

Không phải nhà ông ta nằm chính ỉnh ở đây, nếu không đi dời khi quay phim sẽ lọt vào khung hình sao?

Sao giờ đến một xu cũng không trả thêm???

Trong phòng họp của Thời Quang, Đường Hinh đang nộp kịch bản của cô.

Sách Hoa xem lướt qua, ngược mắt nhìn cô hỏi: “Phim xuyên không sao?”

Đường Hinh giải thích: “Là xuyên qua không gian, không phải xuyên thời gian.”

Sách Hoa nhún mày nói: “Cô chắc hẳn cũng biết sếp tổng không thích những đề tài kiểu như thế này. Mấy năm trước Chủ tịch Đường có duyệt mấy bộ phim xuyên không, sau khi chiếu thì phản ứng không được như mong đợi nên mấy năm gần đây đề tài này đều bị bỏ xó.”

Đường Hinh đương nhiên biết, sở thích của Đường Vực cũng giống như đa phần khán giả nam giới, đối với điện ảnh đều thích những phim nam tính, đề tài quân sự, chiến tranh, trinh thám, nếu không cũng đã không tự mình đảm nhận công việc giám chế, dốc nhiều công sức để quay bộ “Chống khủng bố”.

Những phim của Thời Quang có doanh thu bán vé cao đều thuộc những đề tài kể trên, còn những phim chủ đề tình yêu lãng mạn thì doanh thu chỉ ở mức trung bình.

Có điều, những đề tài mà Đường Vực thích, e rằng cả đời này Đường Hinh cũng không tự mình viết ra được một kịch bản ra hồn.

Đường Hinh viết nguệch ngoạc vài nét trên giấy, nhìn Sách Hoa nói: “Đó cũng là chuyện từ hai năm trước rồi, rất có thể bây giờ sếp tổng đã thay đổi quan điểm.”

“Chuyện đó cô có thể tự đi tìm sếp tổng mà hỏi, không phải cô và sếp rất thân thiết sao?” Có người vừa cười vừa nói.

Đường Hinh nhìn thẳng về phía Hoàng Tư Nghệ, mặt không biểu cảm đáp trả: “Những lời này cô thử nói trước mặt sếp tổng xem”

Sắc mặt Hoàng Tư Nghệ tối sầm, nói: “Cái gì chứ, ai giống như cô, không có việc gì cũng ton tốt lên tầng trên, tìm đủ cách thân mật làm quen...” Cô ta mĩa mai bồi thêm: “Tổng giám đốc Đường chẳng qua cũng chỉ nề mặt Minh Chúc, cũng đâu phải đề ý đến cô.”

Trong cả tổ kịch bản, Đường Hinh và Hoàng Tư Nghệ có mâu thuẫn lớn nhất, mỗi lần họp đều phải cãi cọ vài câu. Cô ta lớn tuổi hơn Đường Hinh, cũng có vài bộ phim hot.

Sắc mặt Đường Hinh càng lúc càng xấu đi, tức muốn nổ phôi. Cô không nói lời nào, tay trái cầm điện thoại, cúi đầu nhắn tin tạch tạch, một lúc sau mới nói: “Được, để tôi nhắn tin hỏi sếp tổng xem cô nói thế có đúng hay không”

Hoàng Tư Nghệ nhất thời phản ứng không kịp, chỉ ngơ ngác nhìn điện thoại của cô, hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Đường Hinh tay vẫn gõ chữ thật nhanh, vừa cúi đầu nói: “À, tôi nói đề tôi hỏi sếp tổng xem cô nói thế có đúng không.”

Sắc mặt Hoàng Tư Nghệ tái nhợt, vội vàng đứng lên, không đề ý tới hình tượng mà lao tới, muốn cướp điện thoại trong tay Đường Hinh, kêu lên: “Cô đừng gửi tin!”

Cãi nhau trong cuộc họp...

Rồi còn mang đi mách lẻo với sếp?

Xong còn nói với đối phương là ta đây đang mách lẻo?????

Đường Hinh giữ chặt điện thoại trong tay, nhảy lên tránh Hoàng Tư Nghệ, sau đó cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, cười tươi rồi nói: “Đã gửi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 7: Em dùng đầu lưỡi liếm đó, sếp tin không?

Editor: Hannah

Nếu Đường Vực gửi cho tôi một chuỗi ký tự vô nghĩa, có lẽ tôi vẫn sẽ giải mã thành một bức thư tình.

Thấy không, yêu thầm chính là tìm niềm vui trong nỗi đau.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Sắc mặt Hoàng Tur Nghệ tái nhợt, cô ta với cả người qua bàn, tay cố sức duỗi ra, cứng đờ.

Tới khi Sách Hoa nhìn qua, có ý tốt nhắc nhở: “Tur Nghệ, váy ngắn của cô...”

Đều nhìn thấy hết rồi!

Hoàng Tur Nghệ cuống quýt đứng thẳng người dậy, hung hung trừng mắt với Đường Hinh, rồi bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, lại nổi giận đùng đùng vòng qua bàn nhào vào Đường Hinh, nói: “Cô xoá đi! Mau mau xoá đi!”

Tổng giám đốc Đường bận rộn như thế, chắc chắn còn chưa xem được tin nhắn!

“Sao phải xoá đi?” Đường Hinh giấu điện thoại sau lưng, đứng tại chỗ cười tùm tùm nhìn cô ta, nói: “Cô còn chưa nói gì, sao lại sợ sếp biết được?”

“Cố!” Hoàng Tur Nghệ tức muốn nổi khùng, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng nhăn nhó vụn vụn, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Hinh, quát: “Rốt cuộc cô có xoá hay không? Mọi người chỉ đang nói đùa sau lưng, cô việc gì phải làm tới mức này?”

Nụ cười của Đường Hinh chậm rãi nhạt dần, cô lạnh lùng nói: “Nói đùa sau lưng? Cô đang nói trước mặt tôi, còn sau lưng tôi cô còn nói gì đừng tưởng tôi không biết.”

Hôm qua Hàn Tiêu Tiêu vừa kể với cô, gần đây mấy lời đồn thổi về Đường Hinh và Đường Vực vo ve không ít, ở phòng trà hay trong nhà vệ sinh đều có thể nghe loáng thoáng. Họ nói cô và Tổng giám đốc Đường có “loại quan hệ đó”.

Dù Hàn Tiêu Tiêu không nói thẳng nhưng Đường Hinh đương nhiên hiểu được.

Bọn họ đồn cô và Đường Vực chắc là quan hệ bạn giường.

Cô thật muốn phi nhổ vào những kẻ loan tin đồn này.

Cô và Đường Vực đến cả cái nắm tay còn không có. Bạn giường?!!! Nếu cô có thể bò lên giường của Đường Vực, cô chắc chắn sẽ mua mấy thùng pháo hoa, đốt cmn ba ngày ba đêm!

Sắc mặt Hoàng Tur Nghệ thoát xanh thoát đỏ, giận đến điên cuồng, cô ta chưa từng thấy người con gái nào như Đường Hinh, chỉ biết tức giận quát to: “Cũng chẳng phải chỉ có mình tôi nói. Nếu không phải cô cả ngày cứ tốt lên tầng trên thì người khác sẽ đồn ra đồn vào hay sao?”

“Thế nên tôi đã mắng gì cô đâu, cô cuống quýt cái gì?” Đường Hinh lạnh nhạt đáp trả.

“Hai người dừng...” Có người mở miệng khuyên can, “Chúng ta tiếp tục thảo luận đề tài kịch bản đi. Khi này bàn tới đâu rồi? Phim xuyên không phải không? Đường Hinh à, cô nói gì về người từ hai thời đại...”

Sách Hoa cũng nhũn mảy, gõ gõ tay lên mặt bàn nói: “Đừng đó, ngồi xuống cả đi, cái cọ ảm ỉ chẳng ra thể thống gì.”

Đường Hinh lấy điện thoại từ sau lưng ra xe, vừa cúi đầu cười nói: “A, qua hai phút rồi, không xoá được nữa.” Cô cười gượng gạo nói tiếp: “Chúng ta bàn luận tiếp thôi, hai ngày nữa sếp tổng về mà chưa ra ngô ra khoai gì sẽ lại ản chửi đó.”

Hoàng Tur Nghệ: “...”

Sách Hoa gật đầu: “Cô nói qua về ý tưởng của cô xem sao.”

Đường Hinh vẫn điềm nhiên không câu giện, nhìn Hoàng Tur Nghệ định đầu đã bắt đầu “bốc khói”, ngồi xuống, nghiêm túc trình bày: “Được, để tôi nói qua một chút.”

Đề tài này cô đã suy nghĩ rất lâu. Cô thuộc kiểu biên kịch những đề tài mới lạ, “hại não”, cách tư duy không giống người bình thường, thế nên kịch bản cô đưa ra thường không đi theo lối mòn nhưng cũng khiến người ta không dễ dàng mạo hiểm đầu tư.

Sách Hoa cứ để Đường Hinh trình bày nhưng trong lòng đã âm thầm gạt bỏ kịch bản của cô.

Sau khi tan họp, Hoàng Tur Nghệ tức giận quát mắng nhìn Đường Hinh một cái rồi mới quay người rời đi.

Đường Hinh yên vị trên ghế, chậm rãi thu dọn đồ đạc. Một lúc sau, Hàn Tiêu Tiêu từ bên ngoài chạy vào, cười tùm tùm lại gần cô, ti người xuống bàn, hỏi nhỏ: “Cô thực sự mách với sếp tổng hả?”

Khi này cô cùng Hoàng Tur Nghệ cãi cọ to tiếng như vậy, bên ngoài đều nghe rõ.

Đường Hinh ngược mắt nhìn Hàn Tiêu Tiêu, cười tươi nói: “Cô đoán xem.”

Hàn Tiêu Tiêu: “...”

Đoán được mới là lạ!

Hàn Tiêu Tiêu tò mò không nhịn được, gắng hỏi: “Tôi thấy Hoàng Tur Nghệ tức muốn ói máu rồi mà không dám nói gì, cô mau nói cho tôi biết đi, tôi tò mò.”

Đường Hinh tùm tùm cười đáp: “Không, đây là bí mật.”

Thành phố Tây An, buổi tối.

Đường Vực mời đoàn làm phim ăn cơm, hơn chín giờ trở về khách sạn. Anh vừa đi vào sảnh vừa thuận miệng hỏi: “Hôm nay ở công ty có chuyện gì không?”

Cao Hằng không rõ sếp tổng đang hỏi về công việc hay chuyện riêng tư, việc công anh ta đã báo cáo đầy đủ rồi, chỉ còn lại mấy việc nhỏ nhặt râu ria... Tới cửa thang máy, anh ta vội vàng nhấn nút lên lầu, nói: “Không biết đây có được tính là ‘có chuyện’ hay không.”

Đường Vực khi này có uống chút rượu, hơi rượu bốc lên làm trong người nóng bức, anh kéo cà-vạt, cửa thang máy vừa mở ra, anh liền bước vào, buông đúng một từ: “Nói.”

“Tổ biên kịch đều đã trình đề tài lên rồi, chỉ trừ cô Đường.”

Cao Hằng nói xong thì liếc nhìn sếp tổng, không biết đây có phải là “chuyện” hay không.

Đáng người Đường Vực cao lớn, mảnh khảnh, thông thả xoay người hướng về cửa thang máy, anh nhìn cửa đang đóng lại, nhớ tới từ sau buổi tối hôm đó, anh và Đường Hinh chưa gặp lại nhau cũng không có liên hệ gì, không bị cô quấy rầy, cảm giác bên tai cũng yên tĩnh hơn nhiều.

Không trình đề tài vì hôm đó anh đã từ chối cô sao?

Đường Vực mặt không cảm xúc, trả lời: “Uhm, tôi biết rồi.”

Quẹt thẻ bước vào phòng, Đường Vực cởi áo vest, tiện tay ném trên giường ga trắng muốt, tháo cà-vạt ném xuống, hơi nghiêng đầu tháo hai nút áo sơ-mi, lộ ra cần cổ thon dài.

Điện thoại trong túi rung lên, anh lấy ra xem thử, thấy trên tin báo trên WeChat xếp hàng dài 99+. Anh rót chén nước, tựa nửa người vào tủ quần, tay phải cầm cốc uống hai ngụm, cúi đầu chăm chú nhìn điện thoại trên tay trái, ngón tay từ từ lướt trên nền điện thoại. Cho tới khi nhìn thấy chuỗi ký tự vô nghĩa mà Đường Hinh nhắn cho anh...

Đôi mắt đen chớp chớp, mở tin nhắn ra xem cũng chỉ thấy những ký tự lộn xộn.

Đường Vực: “...”

Anh gửi một dấu “?” cho Đường Hinh.

Một lát sau nhận được tin nhắn trả lời vẫn chỉ là một chuỗi ký tự.

Nữ đại gia: “shjd#8irunbjdd&hdj.....”

Khoé miệng Đường Vực giật giật, trực tiếp gửi tin nhắn thoại qua: “Nói tiếng người đi, tôi không hiểu được ngôn ngữ hành tinh mẹ của em”

Đường Hinh nghe được giọng nói đàn ông trầm khàn ấm áp, vui sướng lẫn lộn một vòng trên giường, khuỷu tay chống lên đệm, ghé miệng vào loa điện thoại, dịu dàng ghi âm tin nhắn thoại: “Sếp tổng, buổi tối vui về.”

Đường Vực nghe thấy giọng nói của cô cũng bật cười.

“Uhm” Anh không tiếp tục gửi tin nhắn thoại mà lại gõ chữ: “Lúc trước em gửi cái gì thế, dùng mặt gõ chữ à?”

Nữ đại gia: “Màn hình điện thoại em nhỏ lắm, dùng mặt không gõ chữ được đâu. Em dùng đầu lưỡi liếm đó, sếp tin không?”

Đường Vực: “.....”

Hình ảnh đó...

Gọi dục khó diễn tả thành lời!

Anh nhất thời cũng cạn lời, không biết phải nói sao.

Đường Hinh vừa nhắn gửi tin nhắn xong, chưa thấy anh trả lời, đột nhiên nhận ra lời mình nói có chút gọi tình, dường như không đứng đắn cho lắm, liền vội vàng xóa đi.

Khoé miệng Đường Vực trễ xuống, lại gửi tin trả lời: “Thấy rồi.”

Đường Hinh gửi một icon ngượng ngùng: “Không, sếp chưa thấy gì cả!”

Đường Vực lại hơi mỉm cười, tiếp tục gõ chữ, muốn nhắn tin hỏi cô sao lại không nộp đề tài kích bản, nhưng nghĩ nghĩ một hồi rồi lại xóa đi. Đường Hinh nằm ra giường, mắt nhìn điện thoại chăm chú không chớp, chờ “Đối phương đang nhập văn bản”.

Đợi một lúc lâu, cô cực kỳ háo hức cho rằng Đường Vực sẽ gửi cho cô một tin nhắn thật dài thật dài.

Cuối cùng, chỉ vồn vện ba chữ.

“Ngủ sớm đi.”

Tâm trạng Đường Hinh hơi phức tạp, cô rất muốn biết, lúc trước Đường Vực định nói gì với cô.

Vì sao lại xóa đi? Vì sao chỉ gửi ba chữ này?

Cô nghĩ thầm, cho dù Đường Vực gửi cho cô một chuỗi ký tự vô nghĩa, có lẽ cô cũng có thể giải mã thành một bức thư tình.

Hôm sau, Lưu Hựu Phong gọi điện tới.

“Tổng giám đốc Đường, hộ gia đình kia nói chỉ cần đền bù theo giá chúng ta đã đề nghị lần thứ hai họ sẽ lập tức dọn đi, ngài xem chúng ta có thể...”

Đường Vực lạnh lùng đáp: “Không cần, cứ theo giá thị trường mà đền bù, có bao nhiêu trả bấy nhiêu, không cần hỏi lại tôi.”

Ngày khởi công xây dựng đã nhanh chóng được quyết định. Ba ngày sau đó, Đường Vực vẫn ở Tây An, chờ tới ngày chính thức khởi công, anh đích thân tới hiện trường xem thử. Chủ nhân căn nhà di dời kia nhìn thấy anh, muốn xông tới nói gì đó, đều bị mấy công nhân ngăn từ bên ngoài.

“Tổng giám đốc Đường, tôi đồng ý, ngài ra điều kiện gì tôi cũng đồng ý, xin đừng sửa bản thiết kế! Nếu không... cả hai ta đều không được lợi.” Ông ta nhìn thấy đội công trình đã bắt đầu khởi công thì hoảng loạn tới mức đỏ mặt hỏi, nói: “Ngài xem, các ngài sửa bản thiết kế rồi, sau này đóng phim còn phải làm hậu kỳ chỉnh sửa, sẽ mất rất nhiều tiền, sẽ không có lời lãi đâu.”

Đường Vực nhếch miệng cười, điềm nhiên đáp: “À, tôi chẳng sót chút tiền ấy.”

Chủ nhà: “...”

Cao Hằng đứng phía sau, bị Lưu Hựu Phong đứng bên cạnh kéo kéo tay, anh ta cúi đầu nhìn Lưu Phong.

Lưu Hựu Phong đã xem qua bản thiết kế, căn bản chẳng sửa gì cả, nếu không một phim trường lớn như vậy, sao có thể sửa bản vẽ thiết kế nhanh như vậy, còn có thể lập tức khởi công, chẳng qua cũng chỉ đang tạo áp lực cho hộ gia đình kia di dời thôi. Ông ta khâm phục nói: “Sếp tổng cao tay nhà.”

Cao Hằng không bình luận gì thêm, không cao tay thi sao làm CEO được đây?

Đường Vực không để mắt tới người chủ nhà kia, sau khi thuận lợi làm lễ khởi công liền xoay người rời đi. Chủ nhà kia vẫn ở đó làm ầm ĩ vừa kêu vừa khóc, lúc đầu còn nói năng ra đầu ra đuôi, ngay sau đó đã mất tiếng. Đường Vực vô nhân tính.

Đường Vực quắc mắt, ánh mắt lạnh lùng.

Ông ta liền sững người, cảm họng.

Lưu Hựu Phong vội vàng cho người đuổi ông ta ra ngoài, lại chạy tới chỗ Đường Vực, xin chỉ thị: “Sếp tổng, khi nào chúng ta cùng chủ nhà kia ký hợp đồng?”

Đường Vực vừa bị người ta mắng vô nhân tính, trên mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc gì, hơi cup mắt nhìn người phụ trách bụng bia ục ịch, thản nhiên nói: “Loại người không biết phải trái này, chỉ vì ông ta mà lễ khởi công bị trì hoãn lâu như vậy, không khiến ông ta ăn không ngon ngủ không yên đủ mười ngày nửa tháng thì không đưa tiền, đừng để dài làm gì.”

Nói xong liền bỏ đi.

Lưu Hựu Phong ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh, Cao Hằng cảm thấy người phụ trách này thực sự không nhanh nhạy cho lắm, có lòng tốt nhắc nhở: “Ý của sếp tổng là, nửa tháng sau ký hợp đồng để ông ta dằn dũa.”

Thứ sáu Đường Vực tới công ty, đầu tiên anh xem qua mấy đề tài kịch bản, không thấy có cái nào nổi bật, nếu không phải loại phim rác thì là đề tài cũ mèm, quá khó cứng sáo rỗng, không có khả năng hot, nhưng chắc chắn mỗi mấy diễn viên nhiều fan, dù cho không quá hot cũng sẽ không chết ngay nửa chừng.

Đường Vực dựa vào ghế xoay, ngẩng đầu nhìn Sách Hoa, hỏi băng quơ: “Đường Hinh không có ý tưởng nào sao?”

Sách Hoa cũng không rõ tin đồn giữa Tổng giám đốc và Đường Hinh có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, làm công việc này đã lâu, ông ta đương nhiên biết có những thứ không thể nhắm mắt tin bừa, đặc biệt là trong ngành giải trí điện ảnh, mấy câu ba hoa chích choè kia tuyệt đối không đáng tin cậy.

Cũng có người thử dò hỏi Cao Hằng nhưng Cao Hằng cực kỳ kín miệng, chưa từng lộ ra nửa câu về chuyện riêng của ông chủ. Bảo vệ ông chủ như vậy, nếu là ở thời cổ đại chắc chắn là bậc trung thần.

Sách Hoa thận trọng đáp: “Có ý tưởng nhưng tôi nghe không hiểu, hơn nữa cô ấy nói muốn làm phim xuyên không, ngài vẫn luôn không thích đề tài này nên tôi cũng không nộp lên.”

Đường Vực cup mắt, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, nói: “Gọi cô ấy qua đây chút.”

Đường Hinh vừa mới ăn xong miếng bánh kem đã bị gọi lên tầng.

Mà còn Đường Vực đích thân “triệu tập” cô lên.

Đường Hinh vui vẻ vào nhà vệ sinh tô lại son môi rồi mới phóng lên tầng trên.

Đã nhiều ngày qua cô không được gặp Đường Vực.

Lúc cô lên đến tầng trên, đúng lúc Cao Hằng đang cầm tài liệu vào phòng Đường Vực, anh vừa ngẩng đầu đã thấy cô mặc áo khoác lông màu hồng nhạt, đứng phía sau Cao Hằng. Đường Hinh nghiêng người, đứng ở cạnh cửa, vừa cười ngọt ngào vừa nói: “Sếp à”

Trong mắt Đường Vực ánh lên nét cười, nói: “Vào đi.”

Đường Hinh bước vào phòng, Cao Hằng để tài liệu xuống, nói: “Đây là những tài liệu cần anh ký tên.”

Đường Vực: “Cứ để đó đi.”

Cao Hằng đóng cửa đi ra ngoài.

Đường Vực nhàn nhã dựa vào lưng ghế tựa, hơi nghiêng đầu, nheo nheo mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia rồi nói: “Em thử nói qua về đề tài kịch bản của em cho tôi nghe xem.”

Đường Hinh đang lặng lẽ nhìn anh, nhất thời giật mình, vội vàng lấy lại tinh thần, nói: “Được”. Nghĩ nghĩ một lúc lại nói thêm: “Em có thể vẽ một sơ đồ minh họa trước được không, sau đó sẽ nói cho sếp về ý tưởng của em? Em sợ sếp không hiểu ý của em...”

Đường Vực: “...”

Anh bật cười rồi gạt đầu.

“Có thể cho em mượn giấy bút không?”

Đường Vực đưa cho cô một quyển vở trắng, hất cằm về phía ống đựng bút, ý nói: “Tự lấy đi.”

Đường Hinh lấy được vở cùng bút, ôm lấy đồ xoay người ngồi xuống sofa, cúi người vẽ sơ đồ, nhưng bàn trà hơi thấp, cô từ từ trượt xuống, cuối cùng quỳ hẳn trên thảm, cầm cúi vẽ, vẽ mặt cực kỳ chăm chú.

Đường Vực nheo nheo mắt, hơi thất thần nhìn cô, bỗng nhiên nhớ tới bức tranh “Bạn trai không có mặt” xấu hoắc mà cô đã vẽ.

“Sếp ơi, có thể cho em mượn bút chì được không?”

Cô gái nhỏ bỗng dưng ngẩng đầu, nhìn anh cười khanh khách.

Sau giữa trưa, ánh nắng mặt trời chiếu qua lớp kính, rọi sáng cả căn phòng ấm áp. Ấy vậy mà cũng không rực rỡ bằng kim đồng tiền xinh xinh bên má phải của cô, sáng ngời sinh động. Đường Vực ngơ ngẩn nhìn cô, từ từ đứng dậy, lấy một chiếc bút chì từ trong ống bút lại gần.

Người còn chưa tới gần nhưng đã phá ra cười: “Em ngay đến cả mặt mũi bạn trai còn vẽ không nổi, bây giờ còn muốn vẽ cái gì, liệu người khác xem có hiểu được không thể?”

Đường Hinh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, không ngờ anh lại nhắc tới chuyện này, nụ cười trên gương mặt cô nhạt dần, không để tâm hừ một tiếng: “Không sao hết, em có thể vẽ một cái đầu heo.”

Đường Vực: “.....”

Anh đi đến gần cô, cup mắt nhìn cô.

Đường Hinh bị anh nhìn chăm chú thì giật mình, hỏi nhỏ: “Không được à?”

Sau một lúc lâu, anh hơi khom người, nhếch mép cười lạnh, tay dùng bút chì gõ lên đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cô ấy lại dắt mũi sếp tổng rồi [Phần 2]

Editor: Hannah

Đường Vực, trợ lý Cao thực sự quá đáng ghét.

Nếu có một ngày em trở thành bà chủ, em nhất định phải trừ của anh ta 200 đồng tiền lương.

Cắt lương đi cho hà tiện!

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Đau!

Đường Hinh vội vàng lấy tay che đầu, một tay xoa xoa chỗ bị gõ trúng, ánh mắt vô tội nhìn anh, nhíu mày hỏi: “Sao lại đánh em?”

Sao lại đánh?

Đường Vực ngồi dậy, dáng người cao ráo mảnh khảnh, trang phục đơn giản với quần âu đen và áo sơ-mi trắng, không thất cà-vạt nhưng vẫn cài nút cổ áo trên cùng, đứng từ trên cao nhìn cô đang ngồi bệt dưới đất, càng nhìn anh toát ra vẻ nghiêm chỉnh đứng đắn.

Đôi mắt đen nhánh của người đàn ông vẫn hướng về cô, ánh mắt vừa chăm chú vừa lẫn lộn những xúc cảm khó dò.

Đường Vực nhớ tới hôm đó cô đăng trên WeChat một hình vẽ đầu heo, cô nói nếu không vẽ được bạn trai thì sẽ vẽ một hình đầu heo thay vào, anh đột nhiên cảm giác có gì đó sai sai, có điều gì đó bất ngờ đã vượt tầm kiểm soát của anh.

Thứ cảm giác mơ hồ này từng xuất hiện trước đây, giờ lại quay trở lại. Đối với chuyện tình cảm, anh không phải là người tình tế, nhạy bén nhưng từ khi tiếp nhận Thời Quang cho tới nay, Đường Hinh là nữ nhân viên duy nhất có thể tự do tiếp cận gần anh. Huống hồ bọn họ đã là đồng minh trong suốt hơn một năm, từ lúc Đường Hinh còn ngoan ngoãn lễ phép cho tới bây giờ, cô ấy đang quý trên thăm phòng làm việc của anh, cúi người trên bàn trà vẽ sơ đồ, vẽ mấy thứ đồ xấu hoắc mà anh nhìn không ra nhưng cũng không hề ghét bỏ, cô ấy gọi anh là “sếp”, còn to gan sai anh lấy cho cô bút chì.

Bây giờ cô ấy lại nói, nếu cô ấy không vẽ được khuôn mặt bạn trai thì sẽ vẽ một cái đầu heo thay vào.

Đường Vực đột nhiên nhíu mày, neho neho mắt, đuôi mắt anh trở nên sắc sảo, vẻ mặt hơi khó đoán, ngữ điệu trầm xuống, chậm rãi nói từng từ: “Em nói ai là đầu heo?”

Đường Hinh nhìn anh không chớp mắt, chỉ im lặng nhìn anh, nuốt nuốt nước bọt, đôi tay vì luống cuống mà buông thõng xuống.

... Đường như bí mật sâu kín trong lòng đã bị người ta nhìn thấu.

Những điều chôn giấu đang từng tấc, từng tấc một bị đào xới lên.

Đường Vực nhìn trán cô, khẽ giạt mình, làn da cô trắng nõn mịn màng, giờ một khoảng trên trán đang đỏ lên, nhìn rất rõ, không biết là do anh gõ bút hay do bị cô xoa một hồi mà đỏ lên.

“Đau à?” Anh hỏi.

“Đạ?”

Đường Hinh vừa bối rối vừa hoảng loạn, không theo kịp mạch chủ đề của anh, khi nãy nhìn vẻ mặt anh như đang muốn thăm vấn cô, sao đột nhiên lại thay đổi bất thường như vậy.

Đường Vực hất cằm về phía trán cô, cúi đầu nhìn, lại nói: “Tôi hỏi là có phải tôi gõ vào trán em bị đau không?”

Đường Hinh lại xoa xoa, gật đầu đáp: “Đau.”

Đường Vực cúi người lấy bút đưa cho cô, mắt nhìn thoáng qua chỗ đỏ hồng trên trán, hơi nhếch miệng cười nói: “Coi như tai nạn lao động.”

“.....”

Cô lại hỏi: “Tai nạn lao động thế này phải bồi thường sao đây?”

“Em còn muốn tôi bồi thường thế nào nữa?” Đường Vực xoay người, vòng qua một góc bàn trà, ngồi xuống ghế sofa, nhìn xuống quyền vớ cô đang dùng, hình vẽ trên đó không khác gì của trẻ con, lung tung lộn xộn. Mấy anh nhíu lại, không kim được mà quát lên: “Đường Hinh, em vẽ cái quỷ gì thế này?”

Đường Hinh còn đang nghĩ xem nên đòi anh bồi thường cái gì, nghe ngữ điệu ghét bỏ của anh thì lập tức trùng mắt, cầm bút chỉ vào trang vở giải thích: “Sếp chờ một chút, em còn chưa vẽ xong đâu, đợi em vẽ xong giải thích cho sếp sẽ hiểu ngay.”

“Ồ.”

Đường Vực lạnh nhạt đáp lời, hiển nhiên là không tin tưởng vào trình độ vẽ tranh của cô.

Đường Hinh vừa vẽ vừa nói thản: “Sếp ơi, em tuy rằng vẽ không đẹp nhưng em còn rất nhiều ưu điểm khác nha.”

Đường Vực vất chân lên, vừa cười vừa nói: “Ví dụ như?”

“Em biết đàn piano, còn nữa...” Đường Hinh bỗng nhiên dừng lại, nói tiếp: “Trừ vẽ tranh và ca hát là không được thôi.”

Đường Vực không để tâm, mỉm môi cười.

Đường Hình len lén liếc nhìn anh đang ngồi cạnh, người đàn ông thalông cơ thể tựa lên sô-pha, hai chân bắt chéo, quần âu trắng thơm dọc theo đôi chân thon dài cực kỳ đẹp mắt, mà cô lại đang quỳ bên cạnh hihục vẽ tranh, hai tai cô bỗng đỏ ửng lên.

... Hình ảnh này, nhìn thế nào cũng giống như cô đang quỳ rạp xuống dưới gấu quần anh.

Cô bối rối cúi đầu, đầu bút chì chọc chọc vào mặt.

Cô luống cuống, dừng tay xoa xoa một chút rồi lại cầm cúi vẽ vẽ.

Một lát sau, cô buông bút xuống, anh trầm giọng hỏi: “Về xong rồi à?”

Đường Hình ừm một tiếng rồi ôm lấy vờ xoay người, chuẩn bị ngồi dậy.

Đường Vực cúi chân, ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt trên đùi, hơi chống lên eo, ánh mắt lướt qua vết đen trên má phải của cô, anh phicười, trêu chọc cô: “Sao em lại giống trẻ con thế hả, vẽ xấu, mặt mũi cũng nhem nhuốc nữa.”

Đường Hình: “...”

Tai cô đỏ lên, giả vờ không biết hỏi: “Nhem ở đâu cơ?”

Đường Vực có lẽ bị loạn trí rồi, anh bật cười, đưa tay ra về phía cô, ngón trỏ chạm vào má cô, nhẹ nhàng nói: “Ồ đây.”

Chỉ một cái chạm nhẹ.

Như chạm thẳng vào tim Đường Hình, làm tim cô rung lên, cả người đều cứng đờ.

Cô chớp chớp mắt, lông mi dài rung rung, ngơ ngác ngượng ngùng ngược nhìn anh.

“Cốc cốc cốc...”

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc.

Cao Hằng từ bên ngoài nói vọng vào: “Tổng giám đốc, có tài liệu khẩn cần anh ký tên.”

Đường Vực nhìn Đường Hình mặt đỏ ửng, đứng im một lúc rồi quay người lại phía cửa, khôi phục vẻ bình tĩnh, nói: “Vào đi.”

Cao Hằng đẩy cửa bước vào. Đường Vực cũng đứng lên, cúi xuống nhìn cô gái nhỏ đang cặm cũi thu dọn đồng giấy bút, nói nhỏ: “Em đi rửa mặt trước đi, sau đó quay lại đây giải thích mấy thứ em đã vẽ xem thế nào.”

Đường Hình đã lấy lại được tinh thần, ngẩng đầu cười ngọt ngào nói: “Vâng ạ.”

Cô vội vàng đứng lên, chạy đi rửa mặt.

Cao Hằng hơi tò mò nhìn lướt qua bàn trà. Không phải đang nói về đề tài kịch bản sao? Sao tự dưng lại biến thành vẽ tranh?

Đường Vực lật xem tài liệu, đứng bên cạnh bàn làm việc, tay trái chống lên mặt bàn, nhanh tay ký tên, ký xong đưa lại cho Cao Hằng. Cao Hằng nhận lấy tài liệu, lại nói: “Sếp tổng, Khương đạo cùng phía quân đội nói có chuyện cần bàn với anh, giờ họ đang ngồi ở ngoài, anh xem...”

Đường Vực nhìn về phía vợ và bút Đường Hình đang để lại trên bàn trà, nói: “Mời bọn họ vào phòng họp đi, còn Đường Hình... Cứ bảo cô ấy vềtrước, chờ tôi họp xong rồi quay lại đây.”

“Vâng.”

Đường Vực sai bước ra ngoài.

Một lát sau, Đường Hình rửa mặt xong xuôi quay lại đã không thấyĐường Vực ở trong phòng. Trợ lý Cao đứng ở cửa chờ cô, nói: “Cô Đường, sếp tổng có cuộc họp gấp, cô xuống tầng chờ sếp được không?”

Đường Hình nhìn vào trong phòng làm việc, bất đắc dĩ đáp: “Được.”

Cô chờ tới tận quá giờ làm việc, mới nhận được tin nhắn WeChat củaĐường Vực, anh hỏi: “Đã về chưa?”

Đường Hình lập tức trả lời: “Chưa về, sếp còn ở trên tầng không?”

Nhưng mà tối nay cô có hẹn đi ăn với Vuư Hoan và Minh Chúc, chỗ hẹn cũng ở gần đây, cô qua muộn một chút cũng không sao nhưng sợ rằng không thể giải thích rõ về đề tài của mình, cô nhìn đồng hồ, chắc sẽkhông kịp.

Đường Vực đang định báo cô lên phòng làm việc của anh thì đã nhậnđược tin nhắn cô gửi: “Ngày mai em trình bày với sếp có được không?”

Đường Vực hơi khựng lại, trả lời: “Được”. Anh tựa người vào ghế, xoay nửa vòng rồi bật dậy, cầm áo vest lên tay, lấy chìa khoá xe từ trong ngăn kéo.

Cao Hằng đang đứng ngoài chuẩn bị tài liệu, anh nhìn anh ta nói: “Vềthôi.”

Đường Vực vừa đi vừa mặc lại áo vest, đồng tác phóng khoáng, bước chân ung dung, từ dáng người toát ra vẻ bí ẩn gợi cảm, khiến các thư ký đang ngồi ngoài nhìn đôi mắt đều sáng như sao.

Cao Hằng theo sau nhún nút thang máy.

Hai người lần lượt đi vào. Đường Vực bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, nhìn Cao Hằng hỏi: “Đường Hình... lần trước vì sao lại tặng bữa sáng cho cậu?”

Cao Hằng: “.....”

Đầu óc Cao Hằng đang xoay vòng vòng. Muốn anh ta trả lời thế nàođây?

Đúng lúc, tiếng thang máy vang lên “Ting”, thang máy dừng ở tầng tám.Đường Hình đang đeo balo đứng bên ngoài, vừa thấy hai người họ, mắt cô sáng rực lên, nhìn Đường Vực rồi nhẹ nhàng đi vào, nói: “Sếp cũng vềbây giờ sao.”

Đường Vực cup mắt, ánh nhìn lưu luyến kìm đồng tiền trên má phải của cô, nhẹ nhàng đáp: “Uhm”, sau đó tay rút túi quần, mắt quét về phía Cao Hằng.

Cao Hằng: “.....”

Đường Hình không hiểu chuyện gì, quay đầu nhìn Đường Vực, hỏi nhỏ: “Sếp ơi, sếp có phải về nhà gấp không? Có thể chờ em đi nhờ một đoạn được không? Tận đường mà!”

Đường Vực chớp mắt, không để ý hỏi: “Xe của em đâu rồi?”

Đường Hình đáp: “Xe của em đang đưa đi bảo dưỡng rồi.”

Đường Vực à một tiếng rồi lạnh nhạt nói: “Em dùng xe để đi đường hay đi cây vậy? Một tháng mà bảo dưỡng những hai lần?”

Đường hình: “.....”

Lần trước là giả, lần này là thật đó!

Sắc mặt Cao Hằng cực kỳ phức tạp nhìn Đường Hình, nghĩ thầm cô ấy lại dắt mũi sếp tổng rồi. Lại nghĩ tới vấn đề sếp vừa hỏi mình, anh ta cúi đầu quẹt mũi, đường hoàng đồng dục nói: “Lần trước là cô Đường lừa sếp, lần đó xe của cô ấy vẫn để trong bãi đỗ, không ở cửa hàng cũng không đem đi bảo dưỡng.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cậu không định thổ lộ sao?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Hannah

Tôi định tới khi nào Đường Vực thích tôi, tôi sẽ thổ lộ với anh. Chỉ cần anh thích tôi một chút xiu thôi.

__ “Nhật ký nữ đại gia” __

Trong khoảnh khắc đó, Đường Hình chợt cảm thấy đất trời như sụp đổ.

Đầu óc cô trống rỗng, cảm giác như cô đã bị nhốt trong căn phòng tối tăm suốt ba ngày ba đêm, đột nhiên ai đó xông tới lôi cô ra, đập vỡ lớp nguy trang mà cô đã dày công vun đắp, bắt cô phải ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng bên ngoài.

Mặt đất dưới chân cô như đang chuyển động quay cuồng, hai mắt hoa lên, đầu choáng váng.

Trời long đất lở có lẽ chính là như thế này.

... Thực sự quá khủng khiếp.

Cô cực kỳ hối hận, lúc trước sao không “giết người diệt khẩu” chứ?

Cô... giờ cô biết phải giải thích như thế nào đây?

Ông trời ơi, xin cho con bốc hơi khỏi mặt đất luôn đi!

Trong thang máy yên tĩnh đến mức dị thường. Sắc mặt ba người thay đổi rất khó tả. Sắc mặt Đường Hình thoát trắng thoát đỏ. Biểu cảm của Đường Vực rất khó dò, chỉ cụp mắt nhìn sang Đường Hình, thấy đường như cả người cô trở nên cứng đờ, mọi chuyển tâm mất sang về mặt chính trực của Cao Hằng, cảm giác bỗng trở nên rất phức tạp.

Từ sau buổi tối ở câu lạc bộ thể hình, khi Đường Hình nói với anh những lời kia, anh đã cảm thấy cổ nhóc này có gì đó là lạ. Hôm nay anh mới chịchạm vào mặt cô một chút mà cô đã ngo ngẩn nhìn anh ngượng ngùng.

Nếu anh còn không nhận ra thì đúng là ngu ngốc thực sự.

Nhưng mà, không lẽ lý do cô mang bữa sáng cho Cao Hằng là như thế sao?

Đường Vực sợ mình hiểu lầm nên muốn hỏi lại Cao Hằng cho rõ, cũng để xác minh suy đoán của anh, không ngờ Cao Hằng lại thẳng thắn nói ra hết, đúng là một lòng chính trực chẳng gian dối.

Anh lại nhìn vành tai xinh xinh đang đỏ hồng lên của cô gái nhỏ, hơi nheo mắt, gọi cô: “Đường Hình.” Lời vừa thốt ra mới phát hiện tiếng hơi bịn hẹn, anh hắng giọng.

Tĩnh...

Đúng lúc, cửa thang máy mở ra ở tầng hai.

Đường Hình bỗng nhiên lấy lại tinh thần, dù rằng đầu óc vẫn đang quay cuồng nhưng cũng đã nhanh chóng tìm ra lối thoát. Cô quay đầu nhìn Đường Vực, bình tĩnh cười nói: “Lần trước em chỉ muốn ngồi thử xe của sếp một chút thôi. Em chưa từng được ngồi Maybach bao giờ, chỉ muốn thử một chút thôi mà.”

Cao Hằng tròn mắt há mồm: “.....”

Bao biện như vậy mà cũng nghe được há? Anh ta theo phản xạ nhìn về phía Đường Vực.

Đường Vực nhú nhú mày, đuôi mắt hẹp lại, nhìn chăm chăm cô gái nhỏ đang bật cười khanh khách.

Không ai trong ba người bước ra ngoài, cửa thang máy chậm rãi đóng lại. Cao Hằng vội vàng đưa tay ngăn lại, cửa thang máy lại chậm rãi mở ra. Đường Vực nhìn ra ngoài, mím môi rồi điềm nhiên nói: “Thật không?” Anh lại quay lại cô rồi bước ra ngoài, nói: “Vậy đi thôi.”

Cô không nhúc nhích.

Đường Vực đi được hai bước rồi hơi quay đầu lại, liếc nhìn cô, nhướn mày nói: “Không phải em nói muốn ngồi Maybach à?”

Cao Hằng nhìn về phía Đường Hình, mím cười nói: “Cô Đường, cô cứ ra ngoài trước đã.”

Đường Hình mặt không biểu cảm nhìn anh ta rồi duyên dáng bước ra ngoài, “Đúng vậy, phiền sếp đưa em đi một đoạn.” Đường Vực không nhìn cô, ung dung sai bước dài đi trước, Đường Hình nhìn

theo dáng vèphóng khoáng của anh, lững lờ hít sâu thở đều.

Đi tới chỗ đỗ xe, Đường Vực lại quay đầu nhìn cô, nhướn mày hỏi: “Em lái?”

Lúc này lòng bàn tay Đường Hinh đã ướt mồ hôi, cô nhìn xung quanh, phát hiện ra tên trợ lý Cao giết người không dao kia đã chuẩn mắt. Cô rút khoát đi đến chỗ ghế phụ, mở cửa xe, tay vịn trên cửa xe cười tùm tùm với anh: “Em không định làm tài xế hôm nay đâu, được không?”

Đường Vực không nói gì, vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, khởi động xe, hai tay đặt trên vô-lăng, nghiêng đầu nhìn cô nhóc đang ngoan ngoãn thắt dây an toàn.

Xe mãi không lăn bánh.

Đường Hinh không kìm được, quay lại nhìn anh, đối diện với cặp mắt đen nhánh.

Anh không để tâm, chỉ tập trung nhìn cô chăm chú khiến cô cảm thấy bức bối vô cùng.

Cuối cùng, tới lúc cô sắp chịu không nổi nữa, Đường Vực lái xe rời đi, ra khỏi bãi đỗ xe, mắt anh vẫn nhìn về phía trước rồi nói: “Em muốn đi đâu?”

Đường Hinh háng giọng, nói: “Sếp cứ dừng lại ở ngã tư gần phía trước nhà sếp là được rồi.” Cô quay đầu nhìn anh, nghĩ nghĩ nói: “Minh Chúc đã về rồi. Bộ “Chống khủng bố” mấy ngày nữa sẽ khai máy, cô ấy sẽ đi theo đoàn mấy tháng nên bọn em hẹn nhau đi ăn tối.”

Bộ “Chống khủng bố” sẽ quay ở Kha Lợi Á, thời gian quay khoảng 100 ngày. Khi đoàn làm phim khai máy, Đường Vực chắc chắn sẽ tới tham dự. Anh lười nhác dựa vào lưng ghế, nghe cô nói xong thì đáp: “Uh, ngày 6 tháng 4 sẽ khai máy.”

Đường Hinh vẫn luôn quan sát biểu cảm của anh, phát hiện khi mình nhắc tới Minh Chúc, trên mặt anh không để lộ bất cứ cảm xúc gì, cô khẽ thở phào.

Vào giờ này đường không quá đông, chỉ mười phút đã tới ngã tư. Đường Vực đỗ xe vào lề đường, quay lại nhìn cô nói: “Chiều mai tôi văn phòng, tranh thủ trước khi tôi ra nước ngoài sẽ quyết định đề tài kịch bản.”

Đường Hinh xuống xe, đứng ở ngoài vừa cười vừa vẫy tay chào anh: “Vâng thưa sếp, tạm biệt.”

Nói xong, cô nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Đường Vực nhìn bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô hoà vào dòng người, hơi thất thần một chút, thầm nghĩ nếu Đường Hinh thực sự thích anh, đó không phải chuyện tốt, thậm chí còn có hơi phiền phức...

Lúc này là bảy rưỡi tối, Đường Hinh đã tới muộn nửa tiếng, Minh Chúc và Vu Hoan đã gọi ít đồ ăn. Cô vừa đi vào nhà hàng, Vu Hoan liền giơ tay vẫy vẫy cô, ý bảo: “Ở bên này.”

Đường Hinh bước nhanh tới, vừa ngồi xuống đã cầm cốc nước uống ừng ực, sau đó dường như kiệt sức ngã ra sofa, tay vỗ vỗ ngực: “Làm mình sợ muốn chết. Nếu sau này có một ngày mình trở thành bà chủ của Thời Quang, mình nhất định... nhất định phải cắt tiền thưởng của trợ lý Cao!”

Minh Chúc ngồi đối diện, nghe thế thì cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Hinh nghiêng đầu, ngồi dịch vào trong, cả người dựa vào người Vu Hoan, vẻ mặt tức giận kể lại đầu đuôi câu chuyện, còn nói: “Đường Vực tính tình khó ở đã đánh, sao ngay cả trợ lý của anh ta cũng ức hiếp người khác vậy! Ăn không của mình một bữa sáng đó!”

Đường Hinh âm ỉ nói thêm: “Chị đây còn phải hỏi lộ cậu ta nữa sao?”

Vu Hoan gật đầu tán đồng: “Phải đó, hay là cậu thử xem sao. Nói không chừng anh ta có thể giúp cậu cura đồ Tổng giám đốc Đường đó.”

Đường Hinh: “.....”

Đường Hinh ngồi thẳng dậy, cầm đũa gấp miếng thịt kho tàu, cắn một miếng, nói tiếp: “Thôi đi, giờ mình đã bị phát hiện rồi. Chỉ cần Đường Vực biểu hiện ra anh ấy không thích mình, lần sau nếu mình còn dám mò lên tầng trên, chắc chắn anh ta sẽ đá văng mình từ ngoài cửa.”

Vu Hoan nhìn cô, hỏi: “Cậu không định thổ lộ sao?”

Đường Hinh cắn đũa, cặp mắt xuống, hàng lông mi dài hơi run run, cô thầm thì: “Mình không có chút cơ hội nào. Mình sợ nếu mình nói ra sẽ phá hỏng hết những gì đang có, cũng không biết nếu phá hỏng rồi, quan hệ giữa mình và anh ấy sẽ thành thế nào nữa... Biên kịch vô danh tiểu tốt cùng một Tổng giám đốc tài sản cá nhân hàng trăm triệu?”

Tất cả trở lại vạch xuất phát.

Cô không dám mạo hiểm. Cô nghĩ, chỉ cần Đường Vực thích cô dù chỉ một chút thôi, cô sẽ có đủ dũng cảm để thổ lộ.

“Nhưng nhan sắc này tuyệt đối không phải thuộc hàng vô danh tiểu tốt đâu nha.” Vu Hoan véo mặt cô.

Câu này nghe rất lọt tai, Đường Hinh phì cười.

Lúc này, Minh Chúc đem một quyển sổ đỏ* đặt lên trên bàn.

* Ở Trung Quốc, khi nam nữ đăng ký kết hôn sẽ được lĩnh một quyển sổ chứng nhận, vì thế khi nói về việc đăng ký kết hôn thường dùng từ “lĩnh chứng”.

(Hình minh hoạ)

Đường Hinh và Vu Huoan vừa nhìn qua đã đồng thời kêu lên: “Mẹ nó! Đăng ký kết hôn rồi?”

Vu Huoan lấy quyển sổ qua xem một chút, chép miệng, nhìn Minh Chúc nói: “Nhanh thế!”

“Nhanh á? Đầu có nhanh.” Minh Chúc chối đây đẩy, “Là chuyện sớm muộn thôi mà.”

Đường Hinh cũng cầm quyển sổ đó kia nhìn ngắm một hồi, cũng chép miệng vài cái rồi nói: “Đội trưởng Lục nhanh tay nhanh chân ghê ha.” Cô đem quyển sổ trả lại cho Minh Chúc, cười hi hi, “Thế thì mình yên tâm rồi, Đường Vực hoàn toàn không có tí cơ hội nào với cậu.”

Minh Chúc: “.....”

Minh Chúc trừng mắt nói với Đường Hinh: “Nói vớ vẩn, vốn dĩ chưa từng có cơ hội.” Cô dừng lại một chút, lại nói: “Hơn nữa, mình cũng không cảm thấy Đường Vực thực sự thích mình đến vậy.”

Thích một người từng theo đuổi bạn thân nhất của mình, đề tài này chắc chắn đăng lên mạng xã hội lập tức cư dân mạng sẽ lao tới như thiêu thân lao vào lửa, bàn tán cực kỳ sôi nổi. Lúc trước Đường Hinh còn đăng mấy bài viết ẩn danh, bài nào cũng có vài trăm tới một nghìn bình luận. Rất nhiều người khâm phục dũng khí của cô, nói rằng yêu người từng theo đuổi bạn thân mình, dù rằng không thành, nhưng cũng rất ngượng ngùng.

Nhưng quan hệ giữa Đường Hinh và Minh Chúc thực sự rất tốt, từ cấp ba tới bây giờ, đã là bạn bè mười năm, sẽ không vì một người đàn ông mà làm ảnh hưởng tới tình bạn, huống chi Minh Chúc từ trước tới nay chưa từng thích Đường Vực.

Đường Hinh gấp cho Minh Chúc một miếng thịt, hừ một tiếng rồi nói: “Không nói về anh ta nữa, cái đầu heo đấy chẳng có gì đáng để nói cả. Lần sau phải bắt đội trưởng Lục mời cơm mới được, không thèm hờn rằng nói câu nào đã vác cậu chạy đi mất.”

Vu Huoan gật đầu: “Đúng vậy.”

Minh Chúc cười cười, nói: “Được, đợi anh ấy được nghỉ đã.”

Ăn cơm xong, ba người rời khỏi nhà hàng, ra tới cửa gặp một nhóm người khác cũng vừa ăn cơm xong. Người đi đầu là một người đàn ông cao lớn, phong thái nho nhã, anh cười nói: “Đường Hinh, Minh Chúc, trùng hợp quá, lại được gặp các em ở đây.”

Đường Hinh và Minh Chúc cùng nhìn qua, nhận ra đối phương. Đường Hinh vừa cười vừa chào hỏi: “Đạo diễn Lục, đã lâu không gặp.”

Lục Chi Hành là một đạo diễn nổi danh trong giới, ba mươi tuổi, đã có trong tay vài giải thưởng. Đường Hinh và Minh Chúc quen anh ta qua một dự án, sau đó cũng không có cơ hội được hợp tác cho nên cũng không quá thân quen. Anh ta nhìn Đường Hinh, lại cười: “Lúc trước tôi quay phim ở sa mạc, tín hiệu điện thoại không tốt, cũng vừa mới về thôi.”

Đường Hinh hiểu ra liền nói: “À, đã đóng máy rồi? Chúc mừng anh.”

“Đúng vậy.” Lục Chi Hành chỉ chỉ nhóm người đứng sau mình, nói: “Đóng máy xong thì tụ tập ăn cơm.”

Hoá ra là vậy.

Nhóm người cùng ra khỏi nhà hàng, Đường Hinh liền vẫy tay chào: “Chúng tôi đi trước đây.”

Lục Chi Hành mỉm cười nói: “Có dịp sẽ gặp lại.”

Sau khi rời đi, Minh Chúc nói với Đường Hinh: “Mình cảm thấy, nếu kịch bản của cậu được Lục Chi Hành làm đạo diễn sẽ cực ổn luôn.”

Đường Hinh điềm nhiên đáp: “Không có đâu, anh ta làm gì có thời gian.”

Nói cũng phải.

Đường Vực về đến nhà, ăn xong cơm tối liền đi đến câu lạc bộ thể hình.

Tập một hồi tới lúc mồ hôi đầm đìa đã thấy Hoắc Thần Đông gọi điện thoại cho mình. Anh dùng khăn lông lau lau mồ hôi trên người, cầm điện thoại đi tới bên cửa sổ, do mồ hôi ra nhiều mà áo dính chặt vào cơ thể, đường cong cơ bắp đều lộ rõ, “Thế nào rồi?”

Hoắc Thần Đông nói qua về việc khai trương rạp chiếu ở Malaysia, sáo đổ thuận miệng hỏi: “Thất tình rồi mà vẫn không quên công việc sao? Còn đau lòng không thể?”

Đường Vực cười lạnh: “Nếu không nói về vấn đề này nữa, tôi còn có thể nói với cậu thêm hai câu.”

Hoắc Thần Đông bật cười, đáp: “Haizzz, được, không nói chuyện đó nữa. Có điều tôi phải cảnh báo cậu trước, tôi nghe đồn rằng cậu theo đuổi người ta không thành nhưng lại...”

“Lại cái gì?” Đường Vực một tay vịn nắp bình, ngửa đầu tu mấy ngụm nước.

“Cậu không phải đang thất tình sao? Chúng tôi Đường Hinh đối với cậu không còn tác dụng gì nữa, nhưng cô ấy vẫn như trước đây luẩn quẩn quanh cậu. Liệu có phải cậu theo đuổi bạn thân người ta không thành, giờ lại chuyển hướng mục tiêu sang cô ấy?”

“.....”

“Kỳ thực tôi cảm thấy cô nhóc đó rất thú vị, rất đáng yêu.” Hoắc ThầnĐông chân thành khuyên: “Nếu đã không theo đuổi được Minh Chúc, chỉ bằng cậu nhanh tay tóm gọn cô bé này đi.”

Đường Vực bỏ bình nước xuống, nhíu mày nói: “Chuyện này tôi không làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thây Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đường papa, papa khó chiều quá đi!

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Hannah

Em không phải là một người lý tính, em vừa làm việc theo cảm hứng, vừa kiêu ngạo lại luôn thích làm theo ý mình.

Thế nhưng Đường Vực, em đối với anh thực sự là vô cùng kiên nhẫn nha.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

“Vi sao?” Hoắc Thần Đông im lặng một chút rồi nói tiếp: “Này, ông chủnhà họ Đường mới 27-28 tuổi thôi sao đã bảo thủ lạc hậu thế? Cóphải cậu cảm thấy cậu đã từng theo đuổi bạn thân của cô ấy, giờ lại có ý đồ với cô ấy thì rất bại hoại đạo đức, vô nhân tính không?”

Đường Vực im lặng, mắt nhìn ra ánh đèn đường lập loè bên ngoài, hơi cụp mắt xuống.

Hoắc Thần Đông thông cảm thờ dài, lại nói: “Thôi được rồi, tôi thấy cõnhóc Đường Hinh kia cũng không phải mẫu người cậu thích.”

Hai người từ nhỏ đã cùng lớn lên bên nhau trong đại viện, quan hệ thân thiết như anh em. Hoắc Thần Đông hiểu rõ trong chuyện tình cảm,Đường Vực luôn cố chấp với những nguyên tắc do anh đặt ra, không dễ dàng gì phá vỡ được. Dù là hình mẫu phụ nữ lý tưởng hay sở thích đọc sách, từ trước tới nay vẫn chưa hề thay đổi.

Đường Hinh là một cô gái ngọt ngào, đáng yêu nhưng hoàn toàn không phải kiểu người Đường Vực yêu thích, tính cách cũng quá hoạt bát.

Hoắc Thần Đông gọi điện chủ yếu vẫn là vì chuyện công việc, nói mấy câu vừa rồi cũng chỉ là nói đùa, nếu Đường Vực đã không muốn nói tiếp, anh ta cũng sẽ không đào sâu thêm. Hai người cùng cúp máy.

Trong đầu Đường Vực thoáng hiện ra hình ảnh Đường Hinh mỉm cười ngọt ngào, vừa dịu dàng kêu to gọi nhỏ “Sếp ơi” thế này, “Sếp à” thế kia, thỉnh thoảng còn gọi thẳng tên anh, vừa không phép tắc lại có chút giáo hoạt. Đường Hinh và Minh Chúc là bạn thân, quan hệ giữa hai người hơiát tốt, điều này anh biết rõ.

Đường Hinh là một cô gái tốt, vừa đáng yêu lại lạc quan, tính cách thú vịhút, chỉ cần xem những bài đăng của cô trên WeChat anh sẽ bất giác mỉm cười.

Đường Vực đột nhiên nhíu mày, bỏ khăn lông quảng trên người xuống, quay lại tiếp tục tập luyện.

Buổi tối, Đường Hinh nằm dài trên giường, gửi tin nhắn cho Đường Vực: “Sếp ơi, ngày mai em đến phòng làm việc tìm sếp ạ?”

Ngày mai là thứ bảy, đa phần mọi người đều không đến văn phòng.Đường Vực thì khác, chỉ cần không phải đi tiếp khách, anh đều sẽ tới văn phòng. Ông chủ đã đi làm, những thư ký làm ở tầng trên đương nhiên sẽ không dám nghỉ ở nhà, cho nên ngày thứ bảy là ngày làm thêm giờ.

Đường Hinh là biên kịch, đề tài còn chưa được quyết định, hạng mục còn chưa chính thức khởi động, bình thường thời gian của cô rất tự do, không nhất thiết phải đi làm đúng giờ.

Cuối tuần văn phòng công ty ít người, cô rất vui về đi tới, hưởng hồ bấy giờ cô còn đang tới phòng làm việc của Đường Vực, là chuyện tốt nha...

Đường Vực từ câu lạc bộ về nhà hơi muộn, khi anh lái xe vào bãi đỗ, đèn xe chiếu sáng vị trí đỗ xe, thấy trên đó có một cái lồng nhỏ, đặt ở ngay chính giữa vị trí đỗ xe. Anh dừng tay lái, hơi nheo mắt nhìn rồi dừng xe, mở cửa đi về phía cái lồng xem thử.

Bên trong là một con mèo con màu trắng.

Đường Vực không biết phản ứng ra sao, quay đầu nhìn xung quanh cũng không thấy ai, không rõ ai đã để mèo ở đây. Anh vén ống quần ngồi xổm xuống nhìn, cánh tay tựa trên đầu gối, mắt nhìn xuống con mèo lông xùtrong hộp. Con mèo nhỏ đôi mắt màu xanh, không sợ hãi nhìn anh.

Đường Vực nhíu mày, đứng dậy cầm điện thoại trong xe, chuẩn bị gọi cho bên quản lý toà nhà.

Còn chưa kịp gọi thì đã thấy cuộc gọi tới của Đường Đình Đình. Từtrước tới nay, Đường Đình Đình gọi cho anh chỉ vì hai việc, hoặc là hết tiền, hoặc là sắp hết tiền.

Anh mặt không biểu cảm nghe điện thoại, hỏi thẳng: “Có chuyện gì?”

Đường Đình Đình cười nịnh nọt nói: “Anh, không phải mấy ngày nữa anh sẽ đi Kha Lợi Á và Malaysia phải không? Cho em đi cùng anh nha.”

Đường Vực dùng mũi chân đập đập cái lồng, mèo con hoảng sợ kêu lên“Meo meo”, giữa bãi đỗ xe yên tĩnh tiếng kêu rất vang rất to. ĐườngĐình Đình nghe được, kêu lên: “Anh, sao bên chỗ anh lại có tiếng mèo kêu?”

“Không biết ai đã để nó lại ở ô đỗ xe riêng của anh.” Đường Vực hơi bực mình đáp.

Đường Đình Đình cười nói: “Chắc là có cô hàng xóm nào đang thèm thưởng anh đó... Còn có thể là ai được hả!” Cô hào hứng hỏi thêm: “Làgiống mèo gì thế?”

“Không biết.” Đường Vực không có hứng thú tìm hiểu loài mèo, anh nhìn xuống, cảm thấy con mèo này trông hơi quen quen, bỗng nhớ tới Tết âm lịch năm ngoái, Đường Hinh có đăng trên WeChat ảnh một con mèo, trông rất giống con mèo này, cô có trả lời bình luận của ai đó.

Nếu anh nhớ không nhầm thì tên nó là... Chinchilla*?

* Giống mèo Ba Tư

(Hình minh hoạ)

“Lông khá dài.”

Đường Đình Đình lại giục anh: “Anh mau chụp ảnh cho em xem đi, nếu đẹp thì mang về nhà cho em nuôi.”

Đường Vực hừ một tiếng, nói: “Em muốn nuôi mèo mà còn không tự đi mua à?”

Đường Đình Đình: “Nhưng không thể thì con mèo kia biết làm sao giờ? Anh không thể vớt nó đi đâu!”

“Giao cho mấy người quản lý toà nhà.”

“Mấy người đó không biết giải quyết thế nào đâu, nhất định sẽ đem vớt con mèo đi.” Đường Đình Đình rất muốn có con mèo, liên tục nài nỉ: “Anh, anh là người có lòng tốt mà... Không đúng, em muốn nói anh rất có tinh người mà phải không? Anh đem về cho em nuôi nó nha, chỉ cần anh đem về mẹ sẽ đồng ý cho em nuôi.”

Đường Vực thấy em gái nói mãi phiền phức, mất kiên nhẫn ừ một tiếng rồi nói: “Cúp máy đây.”

Đường Đình Đình nhảy nhót hò reo một hồi mới nhớ ra, ông anh quý hoá còn chưa đồng ý đưa cô đi theo công tác đâu.

... Quá nham hiểm! Rõ ràng là anh cố ý đánh trống lảng mà.

Đường Vực để cái thùng mèo sang một bên, đồ xe xong xuôi, anh đứng trước cái thùng nhìn một lúc lâu rồi vẫn quyết định đem nó lên nhà.

Cái lồng khá rộng, cũng còn đủ thức ăn cho mèo, anh để mèo ở ngoài ban công. Con mèo kia thực ra rất ngoan ngoãn, không náo loạn âm ĩ. Bận rộn một hồi, tới tận 11 giờ anh mới nhìn thấy tin nhắn của Đường Hinh, anh không biết cô đã ngủ chưa, hơi chần chừ một chút rồi trả lời ngắn gọn: “Được.”

Đường Hinh đang lướt điện thoại, số của anh được cài đặt chế độ ưu tiên, chỉ cần anh nhấn tin hay đăng bài lập tức sẽ có thông báo, cô trả lời rất nhanh: “Vâng, hẹn sếp ngày mai gặp!”

Sau đó gửi một cái icon mặt trắng nhỏ.

Anh cũng gửi cô một icon mặt trắng nhỏ.

Đường Hinh rất ít khi chủ động tìm Đường Vực nói chuyện, cô cảm thấy anh bận rộn như vậy, làm gì có thời gian lên WeChat. Cô cũng rất biết điều, giữ liên lạc với anh, một tuần trung bình nhắn tin khoảng hai ba lần.

Cô rất dễ hoà mẫn. Thấy không, cô đối với Đường Vực cực kỳ kiên nhẫn.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh mặc bộ quần áo cô đã tỉ mỉ lựa chọn từ đêm hôm trước, trang điểm kỹ càng rồi mới ra ngoài.

Cô ăn sáng ở dưới công ty, lên trên tầng vừa mới ra khỏi thang máy đã thấy Cao Hằng đang nói chuyện cùng thư ký, bọn họ thấy cô thì im lặng. Đường Hinh nhớ lại chuyện tối qua trong thang máy, Cao Hằng không chút nề tình mà bắt đứng cô, cô tức giận bâu môi, hừ một tiếng.

Cao Hằng cũng không quá để tâm, mỉm cười nói với cô: “Chào cô Đường.”

Đường Hinh ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, đáp lại: “Chào”

“Cô vào phòng làm việc đi, sếp tổng đang ở trong đó.”

“Vâng.”

Đường Hinh cũng không nhìn anh ta, đi gõ cửa, nghe tiếng trầm ấm bên trong báo cô đi vào, cô liền đẩy cửa bước vào.

Đường Vực để cốc cà phê xuống, ngược mắt nhìn cô.

Cô gái nhỏ đứng trong nắng sớm, cười rộ lên ngọt ngào, nói với anh: “Chào sếp.”

Khoé môi Đường Vực khẽ nhếch lên, lười nhác dựa trên lưng ghế, cảm hất về phía bàn trà, nói thẳng vào chuyện công việc: “Đồ của em còn để ở kia, chưa có ai đụng tới, nói xem em muốn quay kiểu phim gì?”

“Tôi qua em lại có cảm hứng.”

Đường Hinh để túi ở trên sô-pha, cầm vở và bút đi tới bàn làm việc, để vở trên mặt bàn, lại vẽ thêm vài nét rồi mới nhìn về phía anh. Đường Vực ngồi thẳng người, đứng dậy đi vòng qua góc bàn, đứng bên cạnh cô, cúi nhìn bức vẽ kinh dị kia, cười nhạo: “Nói xem, đây là cái gì.”

Đường Hinh không để tâm giọng điệu ghét bỏ của anh, lấy bút chỉ chĩa vào vở, nói: “Là mấy căn hộ, sắp nhìn không ra sao?”

Đường Vực: “.....”

..... Thật sự là nhìn không ra.

Anh cạn lời, lấy bút từ trong ống đựng, kéo quyển vở của cô lại gần, hơi cúi người, đầu không ngẩng lên, hỏi: “Em nói đi, tôi vẽ, em muốn vẽ cái gì?”

Đường Hinh bất ngờ trong khoảnh khắc, nhú mày hỏi: “Xấu đến thế thật sao?”

Xấu tới mức không muốn nhìn luôn!

Khoé miệng Đường Vực giật giật, trêu chọc cô: “Đứa cháu trai bốn tuổi của tôi vẽ còn đẹp hơn.”

Đường Hinh: “.....”

Cô nghe lời anh, vừa chỉ trỏ bản vẽ vừa giải thích: “Đây là một căn nhà cũ, ở đây có cái cửa, từ cánh cửa này sẽ dẫn tới một khoảng không gian khác... Ở đây có cái cầu vượt...”

Tay Đường Vực đề trên quyển vở, mắt nhìn những thứ lộn xộn do cô vẽ, tay cầm bút phác hoạ theo lời miêu tả của cô, trên tay anh đeo đồng hồ nam của Piaget, bàn tay to lại thon dài, xương ngón tay mảnh khảnh, móng tay được cắt ngắn sạch sẽ. Đôi bàn tay kia không chỉ đẹp mà còn có thể chạm rải phác hoạ những thứ cô tưởng tượng lên mặt giấy.

Đường Hinh nghiêng đầu, nhìn góc nghiêng khuôn mặt anh, đôi lông mày đen rậm, đuôi mắt vừa nhỏ vừa hẹp khiến người đối diện cảm nhận được sự lạnh lùng, xa cách của anh.

Nhưng mà, cô không cảm nhận được sự xa cách đó.

Hình bóng của anh được ghim trong tim cô.

Cô thích anh, thích muốn chết đi được.

Đường Vực buông bút xuống, quay đầu nhìn cô.

Đường Hinh vội hỏi thần, tiếp tục nói: “Chính là như vậy...”

Đường Vực xoay người, thả lỏng cơ thể dựa vào bàn làm việc, thần nhiên nhìn cô, thẳng thắn nói: “Đường Hinh, đề tài này của em không dễ qua được kiểm duyệt, dù cho có thể qua được cũng chỉ có thể chiếu trên mạng, không thể chiếu trên truyền hình.”

Dự án mà Thời Quang đang chuẩn bị là để chiếu trên truyền hình.

Đường Hinh đương nhiên hiểu được điều này, cô bĩu môi, nói: “Em biết, nhưng những đề tài khác em lại không có hứng thú. Em cảm thấy nếu được quay cũng sẽ như sắp nói, cái này bị kiểm duyệt cái kia bị kiểm duyệt...”

Có quá nhiều giới hạn.

Thời Quang không ưa chuộng phong cách của cô.

Một biên kịch nhỏ như cô thực sự khó có thể thay đổi được gì.

Đường Vực im lặng một chút rồi cúi đầu cười nói: “Lần trước em nói muốn đề tài làm nhà giám chế, là cho kịch bản này sao?”

“Không phải!” Đường Hinh lắc đầu, “Kia là kịch bản phim điện ảnh.”

“Viết được nhiều chưa?”

“Mới viết được sơ lược về nhân vật...”

Đường Vực lại im lặng, anh nhìn cô từ trên cao xuống, đột nhiên nhớ ra cô từng nói với anh rằng vì đã bán bản quyền hai bộ tiểu thuyết cho Thời Quang mà cô mới tới đây làm việc, lúc đó vào khoảng bốn năm trước, đúng lúc anh vừa tiếp nhận công ty.

Khi đó cô chắc hẳn chỉ vừa mới tốt nghiệp.

Thời điểm đó, Thời Quang mua bản quyền một số tiểu thuyết, đa phần là những tác giả, biên kịch chưa có tiếng tăm gì, giá cả đưa ra cũng không quá thấp. Anh biết hoàn cảnh gia đình cô không tệ, cũng có tiền bản quyền, nếu không với bản lĩnh của cô bây giờ, e là từ lâu đã phải hít gió Tây Bắc mà sống qua ngày rồi.

Có điều, đã lâu như vậy tiểu thuyết vẫn chưa được dựng thành phim, cứ tồn đọng như thế cũng sẽ nhanh hết hạn bản quyền thôi.

Đường Hinh im lặng nhìn anh một lúc, hiểu được đề tài của mình bị loại rồi, cô bĩu môi, hừ một tiếng: “Đường papa, papa khó chiều quá đi. Sếp cũng đừng coi thường phim chiếu mạng, phim chiếu mạng cũng có những bộ xuất sắc mà.”

Đường Vực: “.....”

Anh khoanh tay, lạnh lùng nhìn cô, hỏi: “Em gọi tôi là gì?”

Đường Hinh nói nhỏ: “Đường Vực...”

Đường Vực phì cười, tay cầm bút lại gõ lên đầu cô, đi vòng qua bàn làm việc, ngồi xuống ghế, lạnh nhạt nói một câu.

“Tôi không có đứa con gái như em”

“.....”

Cô trừng mắt với anh, rõ ràng là nghe thấy mà còn cố ý hỏi lại!

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Con thích sếp của con, Đường Vực

Editor: Hannah

Đường Vực hình như đã phát hiện ra tôi thích anh ấy rồi. Không giấu được nữa rồi.

Nếu đã vậy, không cần giấu nữa.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Đường Vực bỗng nhác tựa lên lưng ghế, tiện tay ném bút lên bàn, nhìn cô gái nhỏ còn đang đứng trước bàn làm việc của anh. Bỗng nhiên anh không biết phải làm gì với cô bây giờ? Phải sắp xếp cho cô thế nào đây? Dù thế nào thì anh cũng nợ cô một ân tình.

Giống như cô đã nói, hợp tác không thành công thì cũng còn tình nghĩa.

Áo somi của anh vẫn cài khuy sắt cổ theo thói quen, tay chống cằm trầm mặc suy nghĩ, người đàn ông này dù cho cơ thể có thả lỏng tới đâu thì về nghiêm chỉnh, chín chu kia cũng không bao giờ biến mất.

Đường Hinh lặng lẽ nhìn anh, không biết anh đang nghĩ gì.

Có lẽ anh nghĩ cô “vô phương cứu chữa” rồi? Hay cho rằng cô không thích hợp làm biên kịch? Hay đang nghĩ Thời Quang có lẽ không cần một người như cô?

Đường Vực vốn còn đang nghiêng đầu suy nghĩ xem có dự án nào tốt lại thích hợp với cô, bỗng nhiên lại nghe tiếng cô dịu dàng vang lên: “Sếp à, hay là thế này đi, sếp cứ chọn ra một đề tài, để em làm biên kịch cộng tác viên là được.”

Anh ngược lên nhìn cô.

Cô bẽn lẽn nói: “Dù sao với tình trạng của em bây giờ, muốn trở thành biên kịch chủ chốt cũng rất khó.”

Thôi thì cứ tiếp tục làm một biên kịch tiểu tốt vậy.

Đường Vực quay sang, nhìn thẳng vào cô, hỏi: “Thực sự muốn vậy sao?”

Đường Hinh gật đầu: “Trước mắt chỉ có thể chấp nhận như vậy thôi.”

Không thì cô còn có thể làm sao?

Đường Vực hơi nhếch miệng cười, nói: “Cứ tạm vậy đi.”

Chờ tới khi có dự án thích hợp lại nói.

Bàn chuyện công việc xong, Đường Hinh cũng không nấn ná lại trong phòng làm việc của anh, cô chỉ về cánh cửa, nói: “Vây em đi nhé!”

Đường Vực ừ một tiếng, nhìn cô xoay người, bỗng nhiên nhớ tới con mèo con ở nhà, liền gọi cô lại: “Khoan đã.”

Đường Hinh vui vẻ quay đầu lại, hai tay ngoan ngoãn để phía trước, lễ phép hỏi: “Còn có việc gì ạ?”

“Mèo nhà em là giống gì?”

“Á?” Đường Hinh hoàn toàn không ngờ anh lại hỏi vấn đề này, “Chinchilla, sao vậy ạ? Sếp muốn nuôi mèo sao?”

“Không, chỉ hỏi qua một chút thôi.” Đường Vực mặt không biểu cảm, bảo cô: “Được rồi, không còn việc gì nữa.”

Đường Hinh vâng dạ, rồi mở cửa đi ra ngoài. Ra khỏi văn phòng của Đường Vực, cô quyết định đi tìm trợ lý Cao để hỏi chuyện, tính sổ với anh ta chuyện hôm qua! Cô nhìn qua chỗ ngồi của thư ký, không thấy trợ lý Cao đâu.

Đường Hinh tìm thấy anh ta ở phòng trà. Trợ lý Cao đang đứng ở cửa, tay cầm cốc nước, mỉm cười nhìn cô: “Cô Đường, có việc gì sao?”

Đường Hinh thật muốn cạ lời với anh ta, cô nhiu nhàu nói: “Trợ lý Cao, anh quên mất chuyện tối qua ở trong thang máy anh đâm sau lưng tôi thế nào rồi há? Anh... Sao anh có thể làm thế hả? Tự dưng lòi chuyện đó ra!”

Cao Hằng im lặng một lúc, cô vẻ khó xử nhưng rồi vẫn nói thật: “Là sếp tổng hỏi tôi, tôi không thể nói dối.”

Đường Hinh: “.....”

Cô thực sự kinh ngạc, đôi mắt tròn tròn, lắp bắp: “Sếp tổng... hỏi anh?”

Cao Hằng gật đầu.

Đường Hinh âm thầm điều chỉnh lại cảm xúc, bình tĩnh hỏi lại: “Sếp hỏi anh như thế nào?”

Cao Hằng nhìn cô, cố nhớ lại thái độ của của sếp tổng đối với cô, anh cũng không dám chắc liệu sếp tổng có thực sự thích cô hay không, nhưng đúng là sếp đối với cô có vài phần nuông chiều bất bình thường. Anh ta nghĩ nghĩ rồi nói: “Sếp hỏi tôi vì sao cô lại mua bữa sáng cho tôi.”

Đường Hinh: “.....”

Cô hít thở không thông, đột nhiên không biết phải nói gì.

Đường Vực vì sao bỗng nhiên hỏi chuyện này?

Cô bỗng nhớ tới tối qua lúc ở trên xe, Đường Vực nhìn cô chăm chú, ánh mắt rất phức tạp, bây giờ nghĩ lại, cô đột nhiên hiểu ra, có lẽ anh đã cảm giác được cô đang thích anh?

Chỉ là anh kim lại, không hỏi thẳng cô.

Đường Hinh mím mím môi, bỗng nhiên cảm thấy thực ra mình cũng chẳng phải quá thông minh, che giấu cũng không quá tốt.

Hơn nữa, thích một người là chuyện chẳng thể che giấu nổi.

Có điều, cô cũng đã giấu được hơn hai năm rồi, thế cũng đủ lâu rồi.

Cô nhìn trợ lý Cao, cười thật tươi: “Trợ lý Cao.”

Cao Hằng “... Hà”

Đường Hinh cười gian xảo hết như một con cáo nhỏ, Cao Hằng vừa nhìn đã có linh cảm không lành, cô lại tủm tủm cười nói: “Anh có cảm thấy tôi thích sếp tổng hay không?”

Trợ lý Cao nhìn cô, chậm chậm gật đầu: “Đúng vậy.”

Đường Hinh vẫn duy trì nụ cười, hỏi tiếp: “Vậy anh có cảm thấy Đường Vực thích tôi hay không?”

Trợ lý Cao hơi ngạc nhiên, có vẻ không hiểu, sao tự dưng cô lại gọi thẳng tên sếp vậy?

“Chuyện này... Tôi không biết.”

“Vậy là anh nhận ra tôi thích Đường Vực nhưng lại không nhận ra anh ấy có thích tôi hay không?” Đường Hinh có vẻ muốn truy vấn Cao Hằng cho bằng được, nếu trợ lý Cao đã nhận ra, cô cố giấu diếm lại chỉ càng khiến người ta thêm nghi ngờ, chỉ bằng cứ nói chuyện thẳng thắn.

Cao Hằng “.....”

Hỏi như vậy là muốn tôi trả lời thế nào đây?

Đường Hinh cũng không mong anh ta có thể trả lời mình, cô hừ một tiếng, nói: “Không biết thì thôi, tôi đi xuống trước đây.”

Nói xong cô thực sự quay người rời đi.

Cao Hằng đứng im một chỗ, không biết phải phản ứng ra sao. Không lẽ cô ấy muốn anh ta cứ thế đi kể lại cho sếp tổng nghe? Phụ nữ thích sếp tổng nhiều như vậy, ai anh ta cũng phải “mách lẻo” sao?

Trừ khi, sếp tổng thực sự thích cô.

Đường Hinh cũng chẳng trông đợi Cao Hằng sẽ nói với Đường Vực chuyện gì, cô chỉ muốn thử xem nếu Đường Vực thực sự đã nhận ra hoặc đã biết chuyện cô thích anh, anh sẽ làm gì. Anh sẽ giả vờ không biết, mọi chuyện vẫn như trước đây sao?

Vẫn như trước đây, có nghĩa là anh chấp nhận để cô thích anh, đồng ý cho cô tiếp cận anh.

Như vậy hai người sẽ có khả năng tiến tới.

Nếu như...

Anh đẩy cô ra xa, lập ra ranh giới, sau này không có phép cô tự do qua lại giữa tầng trên và tầng dưới, cũng không được phép tùy tiện trước mặt anh...

Đường Hinh đi xuống, đầu óc quay mòng mòng.

Cô không đoán được phản ứng của Đường Vực sẽ như thế nào.

Đường Hinh không còn tâm trí đầu lo chuyện công việc, dù sao thì đề tài của cô cũng bị loại rồi, giờ rơi vào cảnh “ăn không ngồi rồi”, không biết nên làm gì, vậy thì về nhà thôi. Vừa về tới nhà, bà Chung – mẹ cô đã gọi điện tới, hỏi cô: “Hinh Hinh à, Tết Thanh Minh con có về không?”

Đường Hinh khom lưng thay giày, nói: “Con có về, vé máy bay cũng mua rồi.”

“Thế là tốt rồi, tốt rồi. Lát con nhắn thông tin chuyến bay cho mẹ, đến hôm đó mẹ với bố con sẽ đi đón.”

“Vâng.”

Bà Chung hỏi han cô chuyện sinh hoạt thường ngày, ví dụ như đi làm bận hay không, có còn tiền tiêu không, quan trọng nhất chính là: “Con đã có bạn trai chưa?”

Đường Hinh nằm vạ ra sô-pha, ngửa đầu nhìn trần nhà, hít một hơi thật sâu, cười nói: “Mẹ, mẹ cứ chờ đi, con nhất định sẽ có bạn trai cho mà xem. Con mẹ xinh đẹp đáng yêu như vậy, còn có nhào xe có tiền gửi tiết kiệm, sao có thể không kiếm được bạn trai chứ.”

“Thế mà đã moi ra được thằng nào đâu?” Mẹ cô phũ phàng chỉ ra sự thật.

“.....”

“Mẹ nói con nghe, con trai của dì Lâm không tệ đâu nha, đang làm tiến sĩ, công việc sau này cũng ổn định, hôm nào con về cùng cậu ta ăn bữa cơm.”

Đường Hinh tròn tròn mắt, ôm cái gối vào lòng, ngồi xếp bằng trên sô-pha, nói thầm: “Con không thích anh ta.”

“Vậy con thích ai?”

“.....”

Con thích sếp của con, Đường Vực.

Đương nhiên Đường Hinh không thể nói điều này với bà Chung, chỉ biết ậm ừ đối phó rồi cúp điện thoại, ngả người nằm ườn trên sô-pha, giờ điện thoại lên đăng bài trên WeChat.

Một lúc sau.

WeChat báo có tin nhắn gửi đến.

Đạo diễn Lục: “Đường Hinh.”

Đạo diễn Lục? Đạo diễn Lục nào nhỉ?

Trong danh bạ của Đường Hinh đó đến mấy đạo diễn Lục cơ! Cô vội xem qua trang cá nhân của người đó, thấy ảnh Lục Chi Hành mặc áo gió đứng giữa sa mạc, sau lưng là một đồng máy quay phim, ảnh chụp anh đang vác một cái camera, dựa lưng vào lều dựng tạm, đáng vẻ bất cần.

Cô vội vàng trả lời: “[icon mặt cười] Đạo diễn Lục, có việc gì ạ?”

Đạo diễn Lục: “Bốn năm trước, cô đã bán bản quyền làm phim bộ ‘Đệt một giấc mộng cho anh’ cho Thời Quang, có phải sắp hết hạn bản quyền rồi không? Giờ cô có hứng thú bàn chuyện chuyển thể bộ tiểu thuyết này không?”

Đường Hinh ngây người.

Đường papa không cho cô quay phim.

Giờ Lục papa lại muốn mua lại bộ tiểu thuyết sắp hết hạn bản quyền của cô dựng thành phim sao?

Bạn đang đọc truyện *Hết Thây Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhìn gần thế làm gì?

Editor: Hannah

Đường Vực, em đánh dấu ưu tiên khung chat của anh nha.

Dù cho anh không gửi tin nhắn cho em, nhưng mỗi khi em mở WeChat, em vẫn có thể nhìn thấy anh đầu tiên.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Khi còn học năm nhất Đại học, Đường Hinh đã bắt đầu sáng tác tiểu thuyết trên mạng, bút danh là phiên âm tên của cô “Đường Tâm”*. Cô viết truyện cũng tùy theo cảm hứng, chưa bao giờ cố gắng đi theo xu hướng, muốn viết gì thì viết, mạch tư duy cũng rất khác lạ nhưng lại bắt ngờ nổi tiếng.

* Đường Hinh và Đường Tâm phát âm giống nhau (Tang Xin).

Đến bây giờ lượng fan trên Weibo của cô đã lên tới hàng triệu người.

Bộ tiểu thuyết nổi tiếng nhất của cô chính là bộ “Đệt một giấc mộng cho anh”, mấy năm trước còn được xuất bản, sau khi phát hành thì bán chạy vô cùng, sách liên tục được in thêm, ngẫu nhiên khiến cho các công ty phim ảnh chú ý.

Đường Hinh không ký hợp đồng với trang web văn học, bản quyền tác phẩm đều nằm trong tay cô, lúc ấy có không ít công ty tới tìm cô thương lượng mua bản quyền nhưng cô không đồng ý bán.

Mọi người còn nghĩ cô đang tìm cách nâng giá nhưng cô chỉ nói: “Không có duyên, không bán.”

Cô có thể thoải mái làm theo ý thích như vậy là vì gia cảnh của cô không tệ, không thiếu tiền sinh hoạt, không vui thì không bán, vậy thôi. Cho tới tận khi tốt nghiệp, công ty Thời Quang tìm đến, giá cả đề nghị cao hơn những công ty khác một chút.

Đường Hinh lập tức đồng ý. Lý do là khi cô tra thông tin trên mạng, thấy CEO mới nhậm chức của Thời Quang cực kỳ đẹp trai. Đường Vực của ngày đó mới 23-24 tuổi nhưng thực ra cũng không khác với anh của bây giờ bao nhiêu, phong thái vẫn vậy. Người đàn ông này vừa đơn giản lại vừa chín chắn, giống như rượu mạnh vậy, càng để lâu càng nồng.

Có điều, cô lại không ngờ Thời Quang lại “ngâm” bản quyền, từ lúc mua tới nay cũng đã được bốn năm nhưng dự án cải biên còn chưa thấy đâu.

Cô còn cho rằng “đứa con” này của mình có lẽ không có cơ hội được lên màn ảnh.

Không ngờ Lục Chi Hành lại coi trọng bộ tiểu thuyết này.

Đường Hinh hơi do dự, đầu tiên gửi một icon hình con vật nhỏ thò đầu ra từ sau bức tường, sau đó mới nhắn tin trả lời: “Chào đạo diễn Lục, bộ ‘Đệt một giấc mộng cho anh’ còn hơn một tháng nữa mới hết hạn bản quyền, đạo diễn muốn quay phim hay muốn mua lại bản quyền?”

Cô gõ chữ xong, lập tức đổi tên anh ta trong danh bạ thành Lục Chi Hành để dễ nhận ra.

Lục Chi Hành: “Tôi không định quay phim cho công ty khác.”

Anh ta cũng rất ít khi làm phim cải biên từ tiểu thuyết. Đạo diễn Lục có tổ biên kịch và đoàn quay phim riêng thường xuyên hợp tác cùng anh ta, là kiểu đạo diễn toàn năng, bộ phim mới đóng máy gần đây do chính anh là viết kịch bản.

Lục Chi Hành: “Cô thử suy nghĩ xem, nghĩ xong thì báo cho tôi biết hoặc tìm thời gian để gặp nhau bàn bạc.”

Được Hinh nhận được vịnh dự lớn mà bất ngờ, phải biết rằng Lục Chi Hành là đạo diễn từng đạt giải thưởng lớn. Mấy năm trước những tác phẩm của anh ta đều là phim nghệ thuật đem đi tranh giải, hai năm gần đây mới bắt đầu làm phim thương mại, cả về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều không tệ, không “chết yểu giữa đường”

Hơn nữa, bản thân anh ta có tổ biên kịch chuyên hợp tác cùng, bây giờ tìm tới cô quả là chuyện kỳ lạ.

Nếu là một biên kịch tiểu tốt khác có lẽ sẽ lập tức vừa rơi nước mắt cảm tạ vừa gật đầu đồng ý, nhưng Đường Hinh lại có chút do dự, nếu tiểu thuyết của cô thực sự có thể làm thành phim, cô vẫn hy vọng phim sẽ do Thời Quang thực hiện.

Tiếc là bản quyền của cô đã bị vứt xó bốn năm rồi, Đường papa cũng chẳng có vẻ gì muốn cải biên.

Biết đâu, Lục papa có thể giúp cô nổi tiếng thì sao?

Biết đâu cô có thể từ một biên kịch vô danh tiêu tốt nhảy lên hàng top thì sao?

Đường Hinh ngồi xếp bằng trên sô-pha, gõ chữ trên laptop. Thối được rồi, ai bảo Đường Vực không dùng kịch bản của cô, nếu như phim của cô “hot”, cô rất tò mò muốn biết anh liệu có hối hận hay không. Cô thử hình dung về mặt hối hận của Đường Vực, không kim được phá ra cười, cười xong lại trả lời Lục Chi Hành: “Được, đạo diễn để tôi suy nghĩ một chút.”

Lục Chi Hành: “Được, tôi chờ cô.”

Năm giờ chiều, Đường Vực rời khỏi công ty. Buổi tối anh có hẹn đi tiếp khách, đối phương là Trần Hân – Tổng giám đốc công ty truyền thông Giai Nghệ. Thời Quang và Giai Nghệ đã hợp tác sản xuất không ít dự án điện ảnh, vẫn luôn là đối tác của nhau, có điều mấy năm nay Giai Nghệ tập trung bồi dưỡng lớp nghệ sĩ.

Đường Vực đương nhiên hiểu được ý định của Trần Hân trong bữa tối này. Anh ta muốn tham gia vào dự án mới của Thời Quang, đồng thời muốn gửi gắm nghệ sĩ của mình vào đoàn làm phim.

Trên bàn cơm, quả nhiên Trần Hân đề cập tới chuyện này. Anh ta giờ chén rượu về phía Đường Vực, cười nói: “Thế nào? Mấy năm nay công ty chúng tôi phát triển không tệ, có lăng-xê được mấy nữ diễn viên trẻ, cả lượng fan lẫn diễn xuất đều có, tuyệt đối không phải loại ‘bình hoa di động’.”

Đường Vực thả lỏng người dựa vào lưng ghế, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cười nhạt, nói: “Cũng chưa có gì chắc chắn cả, đến lúc đó nếu có nhân vật nào thích hợp, chúng ta sẽ nói tiếp.”

Trần Hân năm nay 35 tuổi, so với Đường Vực thì lớn hơn vài tuổi, có điều công ty nhà mình không lớn mạnh bằng công ty nhà người ta, dù có đề trước vài năm thì cũng vẫn phải nhìn sắc mặt người ta. Trần Hân cười cười, nói: “Được, đợi tới khi nào hạng mục được phê duyệt, tôi lại mời Tổng giám đốc Đường một bữa cơm.”

Đường Vực nhấp thêm một ngụm rượu, cười lạnh nhạt.

Bữa tối kết thúc, Trần Hân liền hỏi: “Anh Đường, tối nay có bữa tiệc, Tổng giám đốc của Trung Sách cũng ở đó, anh cùng đi đi.”

Mấy bữa tiệc kiểu này đều có mình tính diễn viên tới hầu rượu, Đường Vực đã làm trong ngành này lâu như vậy, sao có thể không biết. Về mặt anh không thay đổi, chỉ cười nói: “Không cần đâu, trong nhà còn có con mèo con đang chờ được cho ăn.”

Mèo con?

Trần Hân hơi ngạc nhiên.

Đường Vực xoay người rời đi, còn anh ta vẫn đứng im chỗ cũ, quay đầu hỏi trợ lý: “Đường Vực gần đây có bạn gái rồi sao? Hay là nuôi bò nhí rồi?”

Trợ lý lắc đầu đáp: “Tôi không nghe nói tin gì mới, hay có lẽ là mèo thật?”

Trần Hân cười nhạo: “Cậu ta bận rộn như vậy, lại sống một mình thì sao nuôi được mèo. Không phải bạn gái thì chính là bò nhí. Cùng trong cái ngành này, ai giữ được mình sạch sẽ thì đúng là thánh nhân, còn không thì đều chơi đùa cả. Đùng nhìn cậu ta bề ngoài nghiêm túc đứng đắn, tôi nghĩ cũng lên ‘chơi’ đến nát rồi, chỉ là biết cách che giấu thôi.”

Đường Vực vội vã về nhà thực sự là để cho mèo ăn. Tối hôm qua Đường Đình Đình nói sẽ tự qua đón mèo, cô ấy biết mật mã căn hộ của anh. Kết quả vị đại tiểu thư kia lại mãi đi chơi ở ngoại ô mà quên băng đi mất, bây giờ còn đang kẹt trên đường cao tốc, sớm nhất cũng phải hai tiếng nữa mới về tới nơi.

Nếu anh còn không về sớm, chỉ sợ con mèo tí hìn kia sẽ chết đói.

Ngồi vào trong xe, Đường Vực nói cà-vạt, nói với tài xế: “Đi thôi.”

Nửa tiếng sau, Đường Vực đã ở trước cửa nhà, vừa mở đèn phòng khách lập tức nhận ra đã có chuyện không ổn. Con mèo con đã “vượt ngục” từ trong lồng chạy ra, hiện giờ đang điên cuồng “luyện móng” trên chiếc sô-pha bằng da thật của anh như thể đang đào đất.

Mấy cái gối ôm trên sô-pha đã rơi tu tưng, thậm chí đến mấy tờ báo, tạp chí để trên bàn trà cũng không may mắn thoát nạn. Cả phòng khách bữa bọn khủng khiếp.

Đường Vực đứng ở cửa: “.....”

Anh mím môi, thái dương giật giật, bước tới gần đưa tay xách con mèo lên.

Mèo con đói phát điên, tâm trạng đương nhiên không tốt, so với tối qua như biến thành con mèo khác, cực kỳ hung hãn, khi bị Đường Vực xách lên thì kêu gào meo meo không ngừng. Đường Vực thấy vậy giật mình, tưởng rằng sức lực tay mình quá mạnh làm đau mèo con nên vội vàng buông tay.

Ai ngờ vừa mới buông lỏng tay, thẳng nhái lăm lăm này đã nhào lên hung hăng cào tay anh.

Đường Vực nhú mày, khẽ rên rì, lập tức rút tay lại.

Mèo con bị ném lại trên ghế, lăn một vòng, sợ hãi rúc vào trong ghế, đôi mắt xanh nhìn anh với vẻ tội nghiệp.

Đường Vực nhìn vết cào trên mu bàn tay đang chảy máu, anh nhú mày, hít sâu thở đều cố nén giận.

Mẹ nó chứ!

Anh bức bối đứng nghe mèo con kêu “meo meo” một hồi rồi lấy một ít thức ăn cho mèo còn sót lại, để vào trong bát. Mèo con nghe thấy âm thanh, chạy nhanh như bay tới, cả đầu xù lông cảm mặt vào trong bát, vui vẻ ăn ngon.

Đường Vực cúi kinh nhìn theo, một tay giằng cà-vạt, tay còn lại cời hai nút áo sơ-mi.

Anh xoay người lại nhìn sô-pha, thấy nó đã bị cào không còn ra hình ra dáng, nhếch miệng cười khẩy, lấy điện thoại chụp một bức hình gửi cho Đường Đình Đình.

Đường Đình Đình còn đang bị kẹt trên đường cao tốc, cuối tuần lượng người đổ ra ngoại thành đông, lúc về đương nhiên sẽ tắc đường.

Cô đọc tin nhắn, lập tức run rẩy cả người, trả lời tin nhắn: “Mèo...cào?”

Đường Vực: “Chứ không là anh cào hả?”

Đường Đình Đình: “...”

Cô vội vàng gõ chữ: “Em... em về ngay đây! Bảo đảm trước 11 giờ sẽ về tới nơi đón nó đi!”

Đường Đình Đình sợ Đường Vực tức giận đem vút con mèo đi hoặc thậm chí là “xử” luôn.

Hứa hẹn một hồi rồi lại trình bày: “Em bây giờ vẫn đang tắc đường, đi qua đoạn đường này là qua rồi, anh chờ em nha. Nó chỉ là con mèo, anh đừng giận nó. Sô-pha... Để em đèn cho anh, ngày mai em sẽ mua cho anh cái mới.”

Cái ghế sô-pha kia của anh đất muốn chết. Đường Đình Đình gửi tin nhắn xong cũng đau muốn đứt ruột.

Đường Vực chán không muốn đọc tin nhắn của em gái, nhìn lại vết cào trên tay mình rồi lại quay sang nhìn con mèo không rõ lai lịch kia. Anh xoay người ngồi trên sô-pha, cả người tựa ra phía sau, nhủ mầy chửi thế: “Mẹ kiếp!”

Điện thoại lại vang lên tiếng chuông.

Anh cup mắt nhìn qua, thấy thông báo Đường Hinh đang gửi tin nhắn.

Nữ đại gia: “Đường papa.”

Đường Vực: “.....”

Đường Hinh không thấy anh trả lời, lại gửi tám ảnh một con mèo đang tỏ vẻ dễ thương, con mèo trong ảnh chính là mèo giống Chinchilla do cô nuôi, ảnh này bị cô trưng dụng làm icon.

Đường Vực thấy con mèo kia, cảm giác cái kinh lại bùng lên, một tay anh cầm điện thoại, liếc mu bàn tay, gửi tin nhắn: “Bị mèo cào thì có phải đi tiêm vắc-xin phòng bệnh không?”

Anh từ trước tới nay chưa từng nuôi mèo, trong nhà cũng không nuôi con mèo nào, nên không rõ vấn đề này, nhưng anh nghĩ có lẽ cũng không cần.

Đường Hinh vừa thấy tin nhắn, vội vàng hỏi: “Anh bị mèo cào?”

Cô nhớ lúc trước anh đã hỏi cô con mèo mà cô nuôi là giống gì, cô ngập ngừng hỏi thêm: “Anh nuôi mèo sao?”

Thật ý hả?

Đường Vực nuôi mèo?

Anh ấy sao có thể nuôi mèo. Đường Hinh lắc đầu, nghĩ thầm mình hâm rồi.

Đường Vực kiên nhẫn trả lời: “Nhặt được.”

Nhặt??!!

Mèo nhà mình nuôi còn được, mèo nhặt ngoài đường thì ai biết có bệnh gì hay không!

Đường Hinh lập tức gọi điện tới, Đường Vực nhìn thấy, neho mắt rồi nhận cuộc gọi.

Đường Hinh vội kêu lên: “Anh nhặt được mèo rồi bị nó cào? Phải đi khám đó, anh bị cào ở đâu? Anh...” Cô dừng lại một chút, hỏi nhỏ: “Anh ở nhà một mình sao?”

Đường Vực liếc nhìn mèo con ăn no xong đang ngồi liềm liềm đuôi, giọng điệu có vẻ mát kiền nhắn: “Còn có con mèo kia nữa.”

Đường Hinh: “.....”

Cô lập tức để iPad xuống, chạy vào phòng, mở tung cửa tủ quần áo, nhanh tay lấy quần áo từ trên giá, rút ra hai bộ ném lên giường. Vừa cởi quần ở nhà, mặc quần jean vào, vừa kéo thắt lưng rồi nhảy nhảy lên, dáng vẻ vội vàng luống cuống, giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh: “Thế này đi, để em qua xem thử. Em nói anh nghe, nếu là mèo nhà mình, không bệnh tật thì không vấn đề gì. Nhưng mèo nhặt được từ bên ngoài thì không ổn, nhớ có bệnh thì sao? Rất nguy hiểm. Em biết xử lý vấn đề này, anh... Anh chờ một chút.”

Không đợi Đường Vực trả lời, cô dứt khoát ngắt điện thoại.

Sợ anh sẽ từ chối.

Đường Vực tay cầm điện thoại nhủ mầy, nhìn màn hình đã tối đen.

Anh có nói muốn cô tới sao?

Anh dựa vào sô-pha, nghĩ tới giọng điệu sốt ruột của cô khi nãy. Cô lo lắng cho anh sao? Thích anh đến thế cơ à?

Thích anh từ khi nào?

Đường Vực vứt điện thoại xuống, đứng dậy vào bếp rót nước.

Đường Hinh lái xe tới, nhà cô ở gần đây nên chỉ mất có mười phút đã tới nơi.

Cô biết khu nhà của Đường Vực nhưng lại không biết rõ anh ở toà nhà nào, đến nơi lại còn phải nhập tên để được vào trong, rất phiền phức.

Cô gọi điện thoại cho Đường Vực, hỏi: “Đường Vực, anh ở toà nhà nào thế?”

Đường Vực đem vút mấy tờ báo bị cào rách vào thùng rác, nghe thấy cô gọi tên mình, im lặng một lúc rồi đáp: “Toà số 12 tầng 15, dùng xe dưới tầng là được.”

“Được.” Đường Hinh nói: “Vậy anh chờ em nha.”

Năm phút sau, chuông cửa vang lên.

Đường Vực từ camera theo dõi thấy cô đeo balo, khoác áo lông rộng thùng thình màu trắng, quần jean, mái tóc dài ngang vai, đang cúi đầu, dáng vẻ rất ngốc nghếch. Bỗng nhiên, cô ngừng đầu, nhìn máy theo dõi cười ngọt ngào, nói: “Em tới rồi.”

Anh nhìn cô bật cười rồi mở cửa cho cô.

Khu nhà của Đường Vực mỗi tầng là một căn hộ, Đường Hinh vừa ra khỏi thang máy đã thấy cửa nhà mở ra, cô nhẹ nhàng bước tới. Đây là lần đầu tiên cô tới nhà Đường Vực, trong lòng vừa hồi hộp lại vừa háo hức. Tay vịn then cửa chậm rãi đẩy ra, chân chậm chạp bước vào huyền quan*, quay đầu nhìn quanh, thấy một con mèo con đang cúi đầu lên bàn trà...

** Huyền quan: khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của*

ngồi nhà.

Con mèo nhìn qua có vẻ rất sạch sẽ, không giống như là nhặt được từ bên ngoài về.

“Sếp... sếp tổng.”

“Vào đi.”

Đường Vực từ phòng bếp đi ra, trên người còn chưa thay quần áo, vẫn mặc áo sơ-mi trắng và quần âu, cà-vạt đã tháo ra, cổ áo còi bỏ hai nút, so với ban sáng có vẻ thoải mái hơn.

Đường Hình còi giầy rồi đi vào, cô đi thẳng tới trước mặt Đường Vực, nói: “Đưa em xem tay của sếp.”

Đường Vực nhìn cô, giơ tay lên. Trên mu bàn tay có vài vết cào, có chỗ rõ ràng đã chảy máu.

Đường Hình xem qua rồi nhú mày, hai tay cô nắm lấy tay anh.

Đường Vực ngồi im, không nhúc nhích.

Tay anh hơi lạnh, khiến đầu ngón tay cô hơi run. Nhìn những vết cào sưng đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có vẻ rối rắm. Cô cắn môi, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào.

Đường Vực nheo mắt nhìn cô, hơi gượng gạo rút tay về: “Nhìn gần thế làm gì?”

Đường Hình cười tủm tỉm ngừng đầu, nói: “Em nghĩ có nên liếm vết thương sát trùng cho sếp không.”

Đường Vực: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: “Thế sếp tặng nó cho em được không? Em thích nó”

Editor: Hannah

Đường Vực, có những lúc anh thực sự rất đáng ăn đòn.

Nhưng em vẫn thích anh.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Nước bọt sát trùng?

Thế mà cô ấy cũng nói ra được!

Khoẻ miệng Đường Vực khẽ run run, ánh mắt nhìn cô khó nói hết thành lời: “Em bị ngộ hã?”

Đường Hình hừ một tiếng đáp trả: “Anh mới ngộ.” Nói xong liền quay người bỏ đi, cô đi nhanh ra phòng khách, đôi mắt đảo qua xem xét. Cách bày trí trong nhà Đường Vực rất hợp với phong cách của anh, lấy hai màu trắng đen làm chủ đạo, bất kể là đồ dùng hay đồ trang trí đều rất có cá tính.

Ồ, không có dấu vết nào của phụ nữ.

Cô cúi đầu nhìn đôi dép đi trong nhà màu hồng nhạt dưới chân, nghe nói Đường Vực còn có em gái, đôi dép này có thể là của cô ấy không?

Nghĩ như vậy, Đường Hình cảm thấy rất hài lòng. Cô vui vẻ ngồi xổm xuống nhìn con mèo con sau khi ăn uống no nê đang nằm kènh ra. Giống mèo Chinchilla lông xù mịn màng, rất xinh đẹp lại cao quý, thế nên con mèo trước đây cô nuôi cũng thuộc giống mèo này.

Cô ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt mèo, mèo cũng nhìn vào mắt cô, sau đó cô đưa tay vuốt ve lớp lông mềm mịn.

Mèo con không sợ người, cũng cọ cọ vào lòng bàn tay cô.

Đường Hình hơi ngạc nhiên, quay lại nhìn Đường Vực, hỏi: “Sếp thực sự nhặt được con mèo này sao? Mèo thuần giống, màu lông lại đẹp thế này, còn đẹp hơn cả Tuyết Cầu* nhà em nữa.” Cô nhìn về mặt của anh, giải thích thêm: “À, Tuyết Cầu là tên con mèo nhà em.”

** Tuyết Cầu, tiếng Anh là Snowball, là tuyết nặn thành hình cầu. Mèo của Đường Hình lông dài, trắng như tuyết nên đặt tên là Tuyết Cầu.*

Tuyết Cầu hiện giờ đang ở nhà cô ở Tô Châu. Vì cô thường xuyên phải đi theo đoàn làm phim, mang theo con mèo thì không tiện. Hơn nữa bà Chung cực kỳ thích mèo, yêu thương Tuyết Cầu như yêu thương con gái vậy.

Thế nên Đường Hình chỉ có thể nén bi thương mà để nó ở lại nhà bố mẹ, chỉ cần có thời gian về nhà sẽ ôm mèo nựng mèo.

Đường Vực đi tới, liếc nhìn con mèo nhỏ, lạnh nhạt đáp: “Có người vứt nó ở chỗ để xe của tôi.”

Đường Hình chớp mắt hỏi: “Ai thế?”

“Không biết.”

“.....”

Đường Hình suy nghĩ một hồi, nếu con mèo này vừa xấu vừa bẩn, cô chắc chắn sẽ hoài nghi người đó cố ý vứt mèo lại để mưu hại Đường Vực. Nhưng con mèo này xinh đẹp như vậy, cô lập tức suy đoán hết như Đường Đình Đình, chắc chắn có cô hàng xóm nào đó để mắt tới Đường Vực, cố ý thả mèo! Cô nhú mày, trong lòng hơi ảo não, sao cô lại không nghĩ tới phương thức tiếp cận này nhỉ?

Không được, không thể để con mèo này ở lại đây!

Cô luôn tay xuống, bế con mèo lên, ngẩng đầu nhìn Đường Vực nói: “Khi này em đi đường có để ý thấy gần đây có một bệnh viện thú y. Chúng ta đem con mèo này đi kiểm tra một chút, xem có bệnh gì hay không.”

Với kinh nghiệm của cô cho thấy, con mèo này chắc hẳn là khoẻ mạnh.

“Sau đó đưa sếp đi tiêm vắc-xin phòng bệnh, đảm bảo an toàn.”

Đường Vực gạt đầu, cầm điện thoại cùng chìa khoá xe, nói: “Đi thôi.”

“Không cần mang theo chìa khoá xe, em sẽ lái xe.” Đường Hinh dứt khoát lấy chìa khoá từ trong tay anh để lại chỗ cũ, cười tủm tỉm nhìn anh, nói: “Sếp đang bị thương, tối nay em sẽ làm tài xế cho sếp.”

Bị mèo cào tí chút mà thành bị thương?

Đường Vực nhìn cô, khẽ mỉm cười, cầm áo vest vắt trên thành ghế, xoay người đi ra cửa, lười nhác nói: “Đi thôi, tài xế nhỏ.”

Tài xế nhỏ nào đó: “.....”

Cô tủm tỉm cười, trong lòng như nở hoa, nhanh chân đuổi theo anh, thầm thì: “Người khác không có chuyện được em chiều thế đâu, đầu heo.”

Đường Vực không nghe rõ, quay đầu lại hỏi nhỏ: “Hả?”

Đường Hinh chớp mắt: “Gi cơ? Em không nói gì cả?”

Đường Vực cũng không để tâm, thay giày rồi mở cửa.

Đường Hinh thay giày xong, nhìn lại đôi dép đi trong nhà của nữ, đợi tới lúc Đường Vực nhấn nút thang máy, cô mới không nén được tò mò mà hỏi: “Đường Vực, trong nhà anh sao lại có dép của phụ nữ thế?”

Tay phải Đường Vực rút túi quần, đáng vẻ thoải mái, nghe cô hỏi thì quay đầu nhìn cô, bằng giọng hỏi ngược lại: “Nhà tôi có dép của phụ nữ thì sao? Có vấn đề gì à?”

Không hiểu sao, Đường Hinh cảm thấy anh đang cố ý.

Cô vuốt ve mèo con đang nằm gọn trong lòng, miệng cười mà lòng lạnh như băng: “Đương nhiên không có vấn đề gì. Đầu là người lớn cả rồi, em hiểu mà.”

Ting!

Thang máy tới rồi.

Đường Vực biểu cảm không rõ, liếc nhìn cô rồi bước vào trong.

Đường Hinh bỗng nhiên không còn lo lắng nữa, dù sao cô cũng không sợ anh biết được tình cảm của cô, cô nhẹ nhàng ôm con mèo đi vào thang máy.

Trong thang máy, Đường Vực gọi điện thoại, Đường Hinh dựng lỗ tai lên nghe, thấy anh đang bảo với ai đó là lát nữa sẽ đi qua tiêm vắc-xin.

Xe của Đường Hinh đang đỗ ở dưới tầng. Đường Hinh lại gần xe, nhìn người đàn ông bên cạnh đã mặc lại áo khoác, đem mèo đưa cho anh, tự nhiên nói: “Em lái xe, sếp ôm mèo nha.”

Đường Vực cúi đầu, nhìn thứ đuôi dài lăm lăm trên tay rồi lạnh lùng đem con mèo nhét lại vào tay Đường Hinh.

Anh cúi người, lấy chìa khoá xe từ trong bàn tay cô...

Giống hệt như lúc trước ở trên tầng cô đã lấy chìa khoá khỏi bàn tay anh.

Tim cô bỗng nhiên lạc mất một nhịp, ngơ ngác nhìn anh đang ở rất gần.

“Tôi lái.”

Ngắn gọn, súc tích. Sau đó anh đã đi vòng qua đầu xe, mở cửa, ngồi vào ghế lái.

Đường Hinh cố gắng kìm lại sự kinh ngạc của mình, ôm mèo ngồi vào ghế phụ. Cô nhìn sang người đàn ông cao lớn, chân dài bên cạnh, bỗng cảm thấy chiếc xe Macan này của mình nhỏ hẹp hơn nhiều.

Cô nhìn góc nghiêng khuôn mặt đẹp trai của anh, nhìn những ngón tay thon dài đang đặt trên tay lái. Mọi thứ thuộc về con người anh, cô đều rất thích.

Mà giờ khắc này, cô lại cảm thấy dường như mình càng thích anh nhiều hơn mất rồi.

Đường Vực biết bệnh viện thú y mà cô nói, lái xe đi thẳng tới đó.

Đường Hinh ôm mèo xuống xe, đi trước vài bước rồi bỗng nhiên quay lại nhìn Đường Vực, chớp chớp mắt nói: “Sếp à, anh nói xem nếu chúng ta cứ thế này đi vào, liệu ngày mai báo chí có giật tít ‘CEO của Thời Quang Đường Vực cùng bạn gái đêm hôm đưa mèo đi khám’ hay không?”

Đường Vực giơ tay khoá xe, quay lại nhìn Đường Hinh, thấy được vẻ chờ mong thoáng ánh lên trong ánh mắt của cô, anh đem chìa khoá xe đút vào túi quần, lạnh nhạt đáp: “Không có đâu. Nếu có sẽ đăng thông cáo phủ nhận, tuyệt đối không làm ảnh hưởng tới danh dự của em. Yên tâm đi.”

... Trả lời thế này, có thể coi là từ chối khéo không?

Đường Hinh bỗng nhiên thấy đau xót, cặp mắt mỉm cười, nói: “À, thế thì tốt.”

Cô ôm mèo quay người bước đi.

Cô rất muốn trả lại mèo cho anh ôm, không thêm để ý tới anh nữa.

Đi tới cửa, cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, mở balo ra, lấy từ bên trong một khẩu trang màu đen, xoay người nhìn về phía Đường Vực. Không đợi anh phản ứng lại, cô đã nhanh tay đeo khẩu trang lên mặt anh, vòng ra sau vành tai. Đường Vực sững sốt, nắm lấy tay cô ngăn lại, nhìn cô hỏi: “Làm gì thế?”

Anh nắm không chặt, Đường Hinh khẽ vùng ra, tiếp tục cương quyết đeo khẩu trang cho anh, chỉ để lộ ra đôi mắt rõ ràng đang không hài lòng nhìn cô, ngược lại cô cười thật tươi, nói với anh: “Để tránh phiền toái, sếp cứ đeo khẩu trang đi. Để đến lúc tin tức đăng âm ỉ, em mất hết thể diện!”

Nói xong cô cũng không thêm để ý về mặt tức giận của anh mà quay người bỏ chạy vào bệnh viện.

Muốn ức hiếp cô sao?

Dù cho cô có thích anh, cô vẫn phải trả đũa anh một chút.

Đường Vực nhìn bóng dáng cô gái nhỏ, chợt cảm thấy chút cảm giác áy náy khi nãy đem vút cho chó gặm hết rồi. Làm quái gì có chuyện cô vì câu nói của anh mà đau lòng chứ? Anh sờ sờ lớp khẩu trang, đầu mũi ngửi thấy mùi nước hoa nhẹ nhẹ, trong lòng dâng lên chút cảm xúc kỳ lạ.

Đường Hình đưa mèo cho bác sĩ kiểm tra, quay đầu nhìn về phía cửa, thấy người đàn ông mặc âu phục đen, khẩu trang đen che mặt, phong thái lạnh lùng bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đường Hình cười giao hoát, không thêm để ý đến anh mà quay đầu trò chuyện với bác sĩ: “Con mèo này nhà tôi nhặt được, không cần thận cào người ta, phiền bác sĩ kiểm tra một chút xem nó có bệnh gì hay không...”

Bác sĩ vừa kiểm tra vừa nói: “Không có chấy rận, tai sạch, khoang miệng cũng không có vấn đề gì. Nhìn qua có vẻ rất khoẻ mạnh, để đi thử máu xem sao đã.”

Đường Vực đứng đối diện, lưng tựa vào bàn, hai tay khoanh lại, không chú tâm đối theo.

Một lát sau, Đường Hình đi tới nói: “Chúng ta đi tiêm vắc-xin trước, khi về đón mèo sau.”

Bên phía bệnh viện anh đã gọi điện thông báo trước, giờ đi thẳng tới tiêm là được. Đường Vực không có ý kiến gì, cúi đầu nhìn cô, có lẽ do khẩu trang mà giọng nói của anh trầm hơn nhỏ hơn: “Em cứ ở lại đây chờ, tôi tự đi được.”

Đường Hình tủm tỉm cười đáp: “Em đi cùng sếp thôi.”

Đường Vực im lặng trong chốc lát rồi nói: “Tùy em.”

Lên xe rồi, Đường Vực tháo khẩu trang ra, tiện tay để lại trong hộp xe.

Lúc chuẩn bị xuống xe, Đường Hình tháo dây an toàn, không quên nhắc nhở anh: “Đừng quên đeo khẩu trang.”

Đường Vực: “.....”

Anh quay đầu liếc nhìn cô, từ khi nào anh ra cửa lại phải đeo khẩu trang?

Đường Hình nhìn về mặt khó chịu của anh, không thêm để ý, vẫn cầm khẩu trang lên, ngả người trên ghế, đưa tay đeo cho anh.

Đường Vực quay mặt tránh đi, đưa tay kéo cô, nhúu mày quát khẽ: “Đường Hình.”

Bất ngờ, cô bị anh quát thì giật mình mất thăng bằng, nửa người ngã chúi xuống. Tay chân cô luống cuống túm lấy áo anh, Đường Vực theo phản xạ đưa tay đỡ cô dậy. Hơi thở cô dồn dập, ngược lên nhìn anh. Hai người dựa sát vào nhau, gần tới mức từng tấc da thịt trên khuôn mặt cô đều cảm nhận được hơi thở của anh. Vẻ hoảng loạn ánh lên trong mắt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, hai luồng hơi thở hoà quyện vào nhau, cảm giác như thế giới xung quanh đang dừng lại trong khoảnh khắc này.

Mùi hương êm ái dịu ngọt thoang thoảng toát ra từ thân thể nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy trong treo đang mở to nhìn anh. Đường Vực bất ngờ trước sự cố đột ngột phát sinh, anh nhất thời sửng người.

Đường Hình nhìn khuôn mặt đẹp trai chỉ cách cô vài centimet, khẽ nuốt nước bọt, ánh mắt vừa mờ lung mờ màng vừa không thể tin.

Đường Vực nhanh chóng lấy lại tinh thần, điều chỉnh lại nét mặt, đỡ cô ngồi thẳng dậy, lấy khẩu trang từ trên tay cô đeo lên mặt mình. Đôi mắt đen nhánh thâm trầm quay qua nhìn cô gái nhỏ còn đang sửng sờ: “Thế này được rồi chứ?”

Anh tháo dây an toàn, mở cửa bước xuống xe.

Đường Hình một chân vẫn quỳ trên sàn xe, ngay khi cửa xe đóng lại, chân cô mềm nhũn, cả người ngã trên ghế.

Cô hít một hơi thật sâu, mở cửa xe bước xuống.

Hai người một trước một sau đi vào bệnh viện, không nói năng gì.

Chuyện xảy ra đêm nay hết thảy đều vượt ngoài sức tưởng tượng. Đường Hình nhìn thân hình cao lớn vững vàng của Đường Vực, nghĩ thầm anh đang muốn thi với cô xem sức chịu đựng của ai lớn hơn sao? Muốn để cô biết khó mà tự lui sao?

Đường Vực bỗng nhiên quay đầu, dáng người khẳng khiu như thân cây, về mặt không rõ, thúc giục cô: “Nhanh lên chút.”

Đường Hình đáp lời rồi bước nhanh theo sau anh.

Tiêm vắc-xin rất nhanh, sau khi bác sĩ hoàn thành, hai người lại cùng rời khỏi bệnh viện, lúc quay lại xe cũng không nói gì về sự việc khi nãy.

Lúc quay lại bệnh viện thú y cũng đã là 10 rưỡi. Mèo con đã được khám xong, rất khoẻ mạnh, cơ bản là không có vấn đề gì. Đường Hình ôm mèo, cảm ơn bác sĩ, cùng Đường Vực đi thanh toán tiền rồi ôm mèo rời khỏi bệnh viện.

Khi xe lăn bánh, Đường Hình ngồi trên ghế phụ, vuốt ve mèo con trong lòng, quay đầu nhìn Đường Vực nói: “Sếp ơi, sếp không thích con mèo này đúng không?”

Đường Vực lười nhác tựa lên ghế, mắt vẫn nhìn thẳng, cười lạnh đáp: “Em nghĩ sao?”

Đường Hình cười tủm tỉm nói: “Thế sếp tặng nó cho em được không? Em thích nó.”

Đường Vực xoay tay lái, dừng xe chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn cô hỏi: “Em muốn nó?”

Cô gật đầu.

Đương nhiên rồi. Không lẽ chờ cô hàng xóm kia lợi dụng mèo để tiếp cận sao? Muốn chiếm sếp của cô sao?

Cô tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Đường Vực nhìn đồng hồ, 10 giờ 45 phút, Đường Đình Đình còn chưa tới.

Xe một lần nữa lăn bánh, anh nói: “Em thích thì cứ đem nó về đi.”

Mắt Đường Hinh sáng lên, vui vẻ nói: “Vâng! Cảm ơn Đường papa!”

Đường Vực: “.....”

Anh lạnh mặt, quay qua nhìn ra ngoài cửa sổ, khoé miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười.

Cũng không thèm sửa lại cách xưng hô của cô.

Tới dưới khu nhà, Đường Vực tháo dây an toàn, quay lại nhìn cô nói: “Nhà tôi không có đồ cho mèo, chỉ có một cái lồng, em lấy không?”

Cái lồng kia cô đã thấy rồi, chẳng để làm gì cả.

Cô lắc đầu, cười nói: “Không cần đâu, sáng mai em sẽ đi mua cho nó toàn bộ đồ dùng xịn cho mèo! Mèo con đi theo em đảm bảo tốt số.”

Đường Vực nghe thế cũng không phản đối mà chỉ cười cười, mở cửa bước xuống xe.

Đường Hinh đem mèo đặt trên ghế phụ, cũng xuống xe, đi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, vẫy tay với Đường Vực: “Em đi đây. Chào sếp.”

Đường Vực ừ một tiếng, dứt tay vào túi quần, nhìn cô ngồi vào trong xe rồi quay người đi vào nhà.

Bóng lưng anh dần hoà vào bóng tối, cho tới khi khuất sau cánh cổng khu nhà, Đường Hinh quay đầu xe, chuẩn bị ra về.

Cô vừa mới quay đầu đã thấy một chiếc Maserati đồ đi vào, ánh đèn xe hơi chói mắt. Đường Hinh chớp chớp mắt rồi lái xe rời đi.

Chiếc Maserati màu đỏ đỗ ở vị trí Đường Hinh vừa rời đi. Đường Đình Đình vội vàng bước xuống xe, chạy nhanh lên tầng, cô ấn mật mã rồi mở cửa, xông thẳng vào nhà, miệng vừa kêu vừa gọi: “Anh! Anh! Em tới đón mèo!”

Đường Vực từ phòng ngủ đi ra, đã thay bộ đồ màu đen mặc ở nhà.

Đường Đình Đình thay giày, bước chân lập cập, nháo nhác tìm mèo: “Mèo mèo, mèo của em đâu?”

Đường Vực tựa vào tường, lười nhác nhìn em gái, chậm rãi đáp: “Đừng tìm nữa, anh vớt đi rồi.”

Đường Đình Đình tròn tròn mắt, xoay người nhìn anh: “Cái gì?”

Vớt đi?

Cô nổi giận dưng dưng hét lên: “Sao anh lại vớt nó đi! Mèo cũng là một sinh mạng đó! Anh ném nó đi đâu rồi? Em đi nhặt nó về!”

Nói xong, cô thực sự định chạy xuống tìm, nghĩ thầm chắc bị ném cho bên quản lý toà nhà.

Đường Vực gọi: “Quay lại đi.”

Đường Đình Đình bấu môi, quay lại ngồi trên ghế sofa, buồn bực đấm cái gối ôm, sau đó thấy tình trạng thể thảm của cái sofa, nhỏ giọng ăn vạ: “Đã nói sẽ cho em rồi mà còn đối ý.”

Đường Vực nhìn em gái không biết nên xử trí ra sao. Đường Đình Đình rất thích mèo, vẫn luôn muốn nuôi một con nhưng bà Tăng Uyển luôn cảm thấy mất mèo rất đáng sợ, không đồng ý cho cô nuôi.

Anh đứng trước mặt em gái, xoa đầu cô, trấn an: “Anh sẽ nói với mẹ trước một tiếng, mẹ đồng ý, anh sẽ mua cho em con mèo khác.”

“Thật sao?” Đường Đình Đình vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừ”

Đường Vực buông tay, Đường Đình Đình lúc này mới nhìn thấy vết cào trên tay anh, vội hỏi: “Tay anh làm sao thế? Bị mèo cào hả?”

Đường Vực chỉ ừ một tiếng, nói: “Đã tìm phòng rồi.” Anh nhìn đồng hồ, kiên quyết đuổi người: “11 giờ rồi, em đi về đi.”

Đường Đình Đình đi ra, còn chưa từ bỏ ý định, bám lên cánh cửa hỏi anh: “Anh, anh thực sự đem vớt con mèo đi rồi hả?”

Đường Vực đang chuẩn bị đi tắm rửa, quay đầu nhìn em gái, nhàn nhạt đáp: “Có người thích nên anh đem cho rồi.”

Đường Đình Đình: “.....”

Đây có phải anh ruột mình không vậy.

Cô vốn còn muốn hỏi anh đã đem cho ai nhưng Đường Vực đã xoay người đi mất, chỉ ném lại một câu: “Ra ngoài nhớ đóng cửa.”

Đường Đình Đình buồn bực đóng cửa rồi đi, hối hận sao lúc trước không về sớm một chút.

Mèo của cô cứ thế bị người ta chiếm mất rồi...

Đường Vực trước khi đi ngủ lại lên WeChat lướt xem bảng tin, quả nhiên đã thấy Đường Hinh đăng bài mới.

Nữ đại gia: Tôi có mèo rồi.

Bài đăng kèm theo bức hình cô tự chụp, là cô gái nhỏ ôm mèo nhìn màn hình cười rất tươi tắn, rất ngọt ngào, ngay cả chú mèo kia cũng cực kỳ phối hợp nhìn vào ống kính. Một người một mèo cực kỳ hài hoà dễ thương.

Đường Vực mỉm cười, nhấn like cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Em thích tôi sao?

Editor: Hannah

Anh hỏi em thích anh từ bao giờ? Câu hỏi này em không trả lời.

Câu tiếp theo.

_ “*Nhật ký nữ đại gia*” _

Ngày hôm sau, Đường Hinh đưa mèo con đi mua đồ, đệm ngủ, cầu trượt, đồ chơi cùng bao nhiêu cá hộp và đồ ăn ngon cho mèo, so với Tuyết Cầu chỉ có chiều chuộng hơn chứ không kém.

... Dù sao thì đây cũng là món quà đầu tiên mà Đường Vực tặng cho cô.

Sắp xếp đồ đạc vừa mua xong xuôi, cô nhìn mèo con đang mài dũa nghịch, suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định đặt tên cho nó là Bánh bao cuộn.

Cô nhắn tin WeChat cho Đường Vực, hỏi anh cái tên này có được không.

Đường Vực trả lời: “Em vui là được.”

Đường Hinh: “.....”

Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt vừa lạnh nhạt vừa có phần châm chọc của anh khi nhấn những lời này. Nhìn lại bốn chữ kia, tự dưng cô lại thấy có chút ngọt ngào.

Buổi chiều, cô đưa Bánh bao cuộn tới cửa hàng của Vưu Hoan, Minh Chúc cũng ở đó, ba người cùng tụ tập.

Đường Hinh ôm mèo đẩy cửa bước vào, hai người kia ngược lên nhìn cô. Vưu Hoan nhìn con mèo cô đang ôm trong lòng, nường mảy hỏi: “Thực sự là mèo do Tổng giám đốc Đường tặng cho sao?”

Đường Hinh cười tủm tỉm đáp: “Đúng thế.”

Cửa hàng đang bật nhạc, âm thanh không quá lớn, rất thích hợp để ngồi buồn chuyện.

Đường Hinh lại gần, đặt Bánh bao cuộn trên bàn, vuốt ve lớp lông trên người nó.

Minh Chúc cũng đưa tay sờ sờ, Vưu Hoan cũng vươn tay ra, ba người cùng vuốt ve sờ sờ Bánh bao cuộn, con mèo nhỏ thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm dài trên bàn, chỉ có đôi mắt nheo nheo về không hài lòng.

Vưu Hoan vừa ngạc nhiên vừa thích thú reo lên: “Con mèo này ngoan quá!”

“Rất ngoan, nhưng chắc không hợp vía với Đường Vực, hôm qua còn cào anh ấy đến nỗi phải đi bệnh viện tiêm vắc-xin.”

“.....”

Minh Chúc nhìn Đường Hinh hỏi: “Tết Thanh Minh này cậu về nhà à?”

“Ừ, về hai ba ngày.” Đường Hinh gật đầu, nghĩ tới bà Chung lại bĩu môi ca cẩm: “Mẹ mình lại bắt mình đi xem mắt. Mình còn chưa tới 25 tuổi! Tuổi còn trẻ, mặt còn đẹp, còn có nhà có xe, vì sao phải đi xem mắt chứ?”

Vưu Hoan liếc nhìn cô nói: “Vi muốn thúc giục cậu tìm bạn trai chứ sao.”

Minh Chúc lại nói: “Không phải cậu nói sếp Đường đã nhận ra cậu thích anh ta sao? Cậu vẫn định kiên nhẫn chờ à?”

Hồi học cấp ba, Đường Hinh cũng từng thầm thích bạn học nam, nhưng mà cô vẫn luôn tin vào nguyên tắc “Yêu trước là thua trước”, thế nên dù có thích đối phương tới đâu cô cũng nhất quyết không chịu thổ lộ. Dù cho có thổ lộ, cô cũng đưa ra những lý do rất kỳ quái khiến đối phương hoài nghi: “Rốt cuộc cô ấy có thực sự thích mình không vậy?”

Nhưng thời gian cô thầm yêu Đường Vực là dài nhất từ trước tới nay.

Đường Vực cũng là người mà cô thích nhất từ trước tới nay.

Tính sơ sơ cũng đã được bốn năm, thật không thể tin được.

Đường Hinh nhớ tới ánh mắt khó dò của Đường Vực, cúi đầu hừ một tiếng, nói: “Có lẽ anh ấy muốn ép mình tự biết khó mà thoái lui. Mình lại muốn xem xem anh ấy có thể nhẫn nhịn tới bao giờ, muốn đẩy mình ra như thế nào.”

Tuy rằng cô là người thích anh trước nhưng anh lại là người trêu chọc cô trước.

Bánh bao cuộn đột nhiên nhảy từ trên bàn xuống đất, thân mình lắc lưò mò khám phá xung quanh. Vào một phút nó đã nhảy lên quầy hàng, suýt chút nữa làm mấy món đồ thủ công bày trên đó rơi hết xuống đất. Đường Hinh vội vàng kêu to: “Bánh bao cuộn, đi xuống!” sau đó chạy đến bắt mèo.

Vưu Hoan cũng đứng dậy bày biện lại mấy món đồ bị Bánh bao cuộn làm rối tung, nhìn Đường Hinh đang ôm lấy mèo, dùng kinh nghiệm của bản thân để khuyên nhủ: “Mình nói cho cậu nghe, trong chuyện tình cảm rất nhiều tên đàn ông còn nhạy bén cảm hơn cả phụ nữ, họ chỉ giả ngu thôi.”

“Hừ, đàn ông đều là một lũ móng heo.”

“Đúng vậy.” Vưu Hoan vỗ vai Đường Hinh, nói tiếp: “Thế nên mình khuyên cậu nên thẳng thắn đối mặt.”

Đường Hinh chớp mắt, cảm thấy những lời Vưu Hoan nói rất có lý. Nếu bức tường này không bị phá bỏ, có lẽ Đường Vực còn có thể nhẫn nại tới khi địa cầu diệt vong mà vẫn có thể bức cô thoái

lủi, làm cô tổn thương.

Đúng lúc này, bài hát “Theo đuổi giấc mộng thời ấu thơ” vang lên.

Cô ôm lấy Bánh bao cuộn, xoay người lại, nói: “Cứ nín giữ chút hơi tàn như bây giờ, chẳng thà một mồi lửa thiêu cháy đi!”

Nói xong, cô nhìn Vu Hoan, kêu lên: “Đốt đi!”

Vu Hoan: “.....”

Đường Hinh không nhận được bật cười.

Đoàn làm phim “Chống khủng bố” xuất phát tới địa điểm quay phim để làm lễ khai máy. Đường Hinh rảnh rồi chạy tới sân bay tiễn Minh Chúc.

Đường Hinh kể với cô ấy chuyện Lục Chi Hành muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cô. Minh Chúc nhìn Đường Hinh nói: “Vậy cậu nghĩ sao? Đạo diễn Lục sẽ không ‘ngâm’ bản quyền, mua rồi thì sẽ tiến hành cải biên nhanh thôi, muộn nhất là sang năm có thể khai máy rồi.”

“Minh biết, anh ta cũng đã nói qua.” Đường Hinh thở dài, nói: “Nhưng mình vẫn còn do dự, nếu tiểu thuyết có thể chuyển thể thành phim, mình vẫn hy vọng sẽ do Thời Quang chế tác.”

“Hay là cậu thử tìm sếp Đường nói chuyện xem.”

“Không cần đâu.”

Lần trước đã nói rồi, cũng đã bị người ta từ chối rồi, Đường Hinh sẽ không chủ động đề cập tới chuyện này nữa.

Minh Chúc cũng không cố khuyên nhủ cô, chỉ cười nói: “Nếu buồn thì qua chỗ mình chơi.”

Đường Hinh cười tủm tỉm gật đầu: “Được.”

Tới khi Minh Chúc cùng đoàn làm phim rời đi rồi, Đường Hinh mới chợt nhớ ra, người trong đoàn phim còn chưa biết chuyện Minh Chúc đăng ký kết hôn, Đường Vực cũng chưa biết.

Mấy ngày nay Đường Vực cực kỳ bận rộn, sắp tới anh sẽ phải tới phim trường “Chống khủng bố” để làm lễ khai máy, sau đó lại phải bay đi Malaysia tham dự lễ khai trương rạp chiếu phim, có rất nhiều việc phải hoàn thành trước khi đi.

Cao Hằng ôm cả tập tài liệu vào văn phòng, để một ít tài liệu trên cùng đưa cho anh, nói: “Thưa sếp, đây là tài liệu do bộ phận bản quyền đưa tới, trong đó có những bộ tiểu thuyết sắp hết kỳ hạn bản quyền, đã qua khảo sát thị trường và phân loại, Giám đốc Đỗ đã đánh dấu những bộ có tiềm năng để gia hạn, mong anh xem qua.”

Đường Vực nhận lấy, nhìn lướt qua, ánh mắt dừng lại ở hai dòng cuối cùng.

Hai bộ tiểu thuyết “Dệt một giấc mộng cho anh”, “Nhất mộng tam thế” của tác giả Đường Tâm, tên thật là Đường Hinh, trên cột ghi chú là hai dấu gạch chéo màu đỏ.

Giám đốc Đỗ đề nghị không tiếp tục gia hạn bản quyền.

Cao Hằng lặng lẽ đánh giá sắc mặt sếp tổng, rồi đưa một cây bút cho anh.

Đường Vực không để ý mà nhận lấy, ánh mắt vẫn dừng trên tập tài liệu, nhìn hai dòng ghi chú rồi cuối cùng đưa bút, không do dự xoá hai ký hiệu gạch chéo màu đỏ, viết lại hai chữ.

... Gia hạn.

Anh buông bút, đưa lại tài liệu cho Cao Hằng, lạnh nhạt nói: “Nói với bên bộ phận bản quyền nhanh chóng gia hạn hợp đồng đi.”

Cao Hằng đáp: “Vâng” rồi cầm tài liệu đi ra ngoài.

Đi ra khỏi phòng Đường Vực, anh ta mới cúi đầu nhìn thoáng qua, ký hiệu không gia hạn bản quyền cho hai bộ tiểu thuyết của cô Đường đều bị Tổng giám đốc gạch đi.

Cao Hằng không hiểu nổi thái độ của Tổng giám đốc đối với cô Đường.

Lúc Giám đốc Đỗ lấy lại văn kiện cũng cảm thấy bất ngờ. Tuy rằng Đường Hinh là biên kịch của công ty họ nhưng hai bộ tiểu thuyết này đã bị ‘ngâm’ nhiều năm như vậy vẫn không được chuyển thể, hơn nữa Tổng giám đốc thực sự không thích những đề tài như thế này, vậy nên ông ta mới quyết định không gia hạn.

Kỳ thực đối với Đường Hinh mà nói, đây thực sự là chuyện tốt. Hai bộ tiểu thuyết kia đều rất hot, dù cho ông ta không gia hạn hợp đồng, cô vẫn có thể đem bán lại với giá cao, nói không chừng còn có thể chuyển thể thành phim luôn, còn ở nơi này thì không biết phải chờ tới mùa quýt nào.

Giám đốc Đỗ nhìn trợ lý Cao có vẻ khó hiểu, hỏi: “Sếp tổng chắc chắn sao?”

Cao Hằng đẩy đẩy mắt kính, nhìn ông ta hỏi vặn lại: “Sếp tổng có lúc nào sai sao?”

... Đường nhiên là không.

Giám đốc Đỗ mang theo tài liệu đi làm việc.

Một ngày trước kỳ nghỉ, Đường Hinh nhận được tin báo từ Giám đốc Đỗ, ông ta nói muốn bàn với cô về chuyện gia hạn bản quyền tiểu thuyết.

Cô thực sự bất ngờ, cô vẫn cho rằng Thời Quang sẽ không gia hạn bản quyền cho tiểu thuyết của mình. Rõ ràng là không có ý định sẽ cải biên thì việc gì phải phí một khoản tiền. Trước đây việc mua bản quyền còn chưa phổ biến nhưng giờ thị trường đã phát triển hơn nhiều rồi. Hiện giờ cô cũng đã là một biên kịch, không phải không có chút tiếng tăm gì, độ hot của Đường Tâm vẫn đủ lớn, nếu ký hợp đồng gia hạn thì giá bản quyền cho hai bộ tiểu thuyết sẽ không dưới mười triệu.

Ở trong cùng công ty, Đường Hinh trực tiếp lên tầng tìm Giám đốc Đỗ hỏi thăm.

Hai người ngồi đối diện trong phòng họp, Giám đốc Đỗ nói qua với Đường Hinh về vấn đề hợp đồng gia hạn. Cùng là người trong công ty, ông ta cũng không cần phải vòng vo, nhìn Đường Hinh nói thẳng: “Có gia hạn hay không tùy vào quyết định của cô, nói sao nì... Sở thích của sếp tổng chắc cô cũng biết, dù có tiếp tục gia hạn với công ty cũng không chắc sẽ có cơ hội được chuyển thể.”

Đường Hinh biết ông ta nói lời thật lòng nhưng cô vẫn còn thắc mắc: “Vậy vì sao ông vẫn còn muốn cùng tôi bàn chuyện gia hạn bản quyền?”

Giám Đốc Đỗ đương nhiên không thể nói thẳng mình vốn không có ý định gia hạn hợp đồng với cô, chỉ cười ý nhị nói: “ Là ý của sếp tổng ”

Đường Hình ngẩn người, chớp mắt hỏi lại: “Là ý của sếp tổng?”

Giám đốc Đỗ gật đầu: “Đúng vậy.”

Đường Vực... Vì sao anh lại muốn giữ lại bản quyền tiểu thuyết của cô? Muốn quay phim thật sao?

Đường Hình hơi hoảng hốt, còn có phản xúc động, dần dần cảm giác xúc động càng mãnh liệt hơn. Tai cũng không còn tập trung nghe xem Giám đốc Đỗ đang nói gì, cho tới khi ông gọi tên cô tới lần thứ ba, cô mới hồi thần: “A, vâng?”

Giám đốc Đỗ cạn lời, chỉ nói: “Tôi nói, cô có thể suy nghĩ thêm.”

Đường Hình cười đáp: “Vâng.”

Cô đứng lên, có chút vội vàng nói: “Tôi đi trước, sẽ quay lại tìm ông sau.”

Giám đốc Đỗ cười đáp: “Được.”

Đường Hình rời khỏi bộ phận bản quyền, lập tức lên tầng tìm Đường Vực.

Cô muốn hỏi anh vì sao đột nhiên thay đổi ý định, có phải anh thực sự thích cô không? Dù chỉ một chút thôi? Vì thế anh mới tự phá vỡ nguyên tắc của bản thân.

Vừa đi ra khỏi thang máy, cô bước thật nhanh.

Thư ký Trần vừa nhìn thấy cô, mỉm cười đứng lên chào hỏi: “Cô Đường, cô tìm sếp tổng sao?”

Đường Hình mỉm cười đáp: “Đúng vậy, sếp không ở đây sao?”

Thư ký Trần nói: “Sếp tổng đã ra ngoài rồi, có lẽ phải chiều mới về.”

Đường Hình nhìn đồng hồ, đã là bốn giờ chiều, cô nhìn thư ký Trần mỉm cười nói: “Vây lát nữa tôi quay lại.”

Nói xong cô liền xoay người rời đi.

Mấy thư ký ngồi đó nhìn nhau, thấy cô vừa khuất dạng đã bắt đầu sôi nổi tám chuyện: “Rốt cuộc sếp tổng với cô Đường Hình đó có quan hệ gì? Có biết không?”

“Không biết.”

“Thực sự là bạn giưòng sao? Sao tôi thấy không giống.”

“Tuy rằng mỗi lần Đường Hình lên đây nhìn thấy chúng ta đều tươi cười nhưng tôi cảm thấy cô ta là người rất mưu mô!”

“Ừm, tôi cũng cảm thấy cô ta là người không đơn giản. Chẳng phải sếp tổng lợi dụng cô ta để theo đuổi Minh Chúc sao, nhưng giờ Minh Chúc có bạn trai rồi. Quan hệ giữa Đường Hình với sếp tổng lại tốt như vậy, thậm chí ngày càng thân thiết hơn. Thật khó đoán nha.”

Đến sáu giờ, Đường Hình lại lên tầng lần nữa.

Thư ký Trần chu đáo rót nước cho cô, để cô ngồi đợi trong phòng tiếp khách.

Đường Hình uống hai cốc nước, đi nhà vệ sinh một lần, chờ tới bảy rưỡi, ngoài hành lang mới vang lên âm thanh “Ting” của thang máy cùng giọng nói trầm ấm của Đường Vực: “Đưa cho tôi mấy đề tài kịch bản cùng tài liệu cần ký.”

Cao Hằng đáp: “Vâng.”

Nghe anh nói có vẻ rất vội vã.

Đường Hình đứng lên, tiến lên trước vài bước.

Đường Vực sai bước dài tiến vào, ánh mắt lướt qua cô, bước chân bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ đang đứng cách anh một khoảng, có chút ngạc nhiên hỏi: “Chờ tôi sao?”

Đường Hình bước lại gần, đứng trước mặt anh, ngẩng đầu cười đáp: “Vâng.”

Đường Vực cũng không hỏi cô tìm anh có chuyện gì, xoay người bước vào phòng làm việc, giọng điệu cũng thoải mái hơn, nói: “Vào đi.”

Anh nhìn những thư ký còn đang chờ ngoài cửa nói: “Các cô cứ về trước đi.”

Mấy thư ký đã muốn tan làm từ lâu, vừa nghe anh nói thế đã vội đứng dậy nói: “Vâng.”

Đường Hình nhìn trợ lý Cao đang đeo kính, nhướn mày hỏi: “Sao trợ lý Cao phải đeo kính vậy?”

Cao Hằng thành thật đáp: “Vi đeo kính sát trùng quá lâu nên mắt bị nhiễm trùng.”

Đường Hình soi anh ta từ trên xuống dưới, cảm giác trợ lý Cao đeo kính rồi càng có vẻ trung thành, đã trung thành lại còn khôn khéo. Cô hừ một tiếng, đi theo Đường Vực, nhẹ nhàng hỏi: “Sếp ơi, em còn chưa ăn cơm đâu, sếp đã ăn chưa?”

Đường Vực mới đi đến cửa phòng làm việc, nghe thấy cô nói thì bước chân dừng lại, quay đầu nhìn cô rồi liếc nhìn Cao Hằng.

Cao Hằng lập tức nói: “Đề tôi đi gọi cơm cho cô Đường.”

Đường Hình chẳng hề khách khí, quay đầu nhìn anh ta mỉm cười nói: “Thêm một ly nước trái cây nữa. Cảm ơn!”

Trước đây cô thường xuyên lên tầng này, thỉnh thoảng còn ở lại ăn cơm, Cao Hằng cũng không phải lần đầu gọi cơm cho cô, không cần hỏi cũng biết cô muốn ăn gì, liền đi thẳng ra ngoài làm việc.

Cạch.

Cửa phòng làm việc đóng lại.

Đường Hình quay đầu nhìn, rồi lại nhìn Đường Vực đang quay lưng về phía cô. Đường Vực cởi áo vest, treo trên lưng phế sô-pha, trên người vẫn chỉ mặc áo sơ-mi trắng sạch sẽ tinh tươm cùng quần âu màu đen. Dáng người dong dỏng cao, nhưng không gầy nhom mà vững vàng. Mỗi động tác của anh đều mạnh mẽ, dứt khoát.

Đường Vực quay lại nhìn cô, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Nói xong, anh cũng không nhìn cô mà đi về phía bàn làm việc.

Đường Hình biết anh đang bận, cũng không muốn làm lỡ việc của anh, cô hít một hơi thật sâu rồi bước tới hỏi thẳng: “Sao sếp lại muốn gia hạn bản quyền tiểu thuyết của em? Rõ ràng không muốn cái biên thi gia hạn làm gì?”

Bước chân anh khựng lại, anh dừng lại trước bàn làm việc, cảm thấy cô tới không phải chỉ để nói chuyện phiếm với anh.

Nhưng anh cũng không vội vàng, anh chậm rãi xoay người, cả người tựa vào bàn làm việc, tay phải chống lên cạnh bàn, thả lỏng tư thế. Anh nhìn thẳng vào cô, khoé miệng khẽ nhếch lên, nói: “Sao em biết tôi không định cái biên?”

“Lần trước sếp đã nói rồi.”

Cô bước tới trước mặt anh, nhúm mày nhìn anh, không lẽ anh định lật mặt sao?

Đường Vực ngẫm nghĩ lại, xoay người từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển vở, trên đó có nét vẽ nguệch ngoạc của cô, nói: “Ý tôi nói là thứ quái quỷ này cơ.”

Đường Hình: “.....”

Cô vừa không phản bác được gì lại vừa mừng rỡ phát điên.

Cô gái nhỏ không che giấu được cảm xúc, đôi mắt lấp lánh nhìn anh, hỏi nhỏ: “Thật sao?”

Đường Vực mỉm cười, biếng nhác tựa vào cạnh bàn như lúc trước. Càng ngày nay anh bận gần chết, tới giờ này mới được thư thả một chút. Anh đưa tay sờ cổ áo, định tháo khuy cổ áo thì bỗng nhiên dừng lại.

Đường Hình quay lại nhìn anh, chớp chớp mắt nói: “Không sao đâu, sếp cứ cởi khuy áo đi, chẳng nào em cũng từng thấy qua rồi.”

Đường Vực lại buông tay xuống, chống lên cạnh bàn.

Đường Hình bĩu môi, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, cô chậm rãi nói: “Sếp ơi, sếp biết không? Minh Chúc và đội trưởng Lục đã đăng ký kết hôn rồi.”

Đường Vực hơi cup mắt, vẻ mặt lạnh nhạt, không nói gì.

Thế nhưng có người vẫn cố ý đâm chọc anh.

“Sếp hoàn toàn hết cơ hội rồi.”

“.....”

Sắc mặt Đường Vực càng thêm lạnh lùng, anh cúi đầu nhìn cô, nhúm mày nói: “Đường Hình, chuyện không nên nói mà vẫn nói, em đang cố tình đúng không?”

Đường Hình im lặng một lúc, nhìn chằm chằm sô-pha trước mặt, vẫn hùng hồn đầy lý lẽ mà biện giải: “Sếp không hiểu sao, cái này gọi là ‘thuốc đắng giả tật’, nói thêm vài lần nữa không chừng sếp sẽ quên hẳn luôn. Sếp thấy đúng không?”

Đúng cái con khi.

Tay phải Đường Vực rút túi quần, đáng vẻ càng thêm phần biếng nhác nhưng sắc mặt so với khi nãy càng lạnh lùng hơn. Anh quay mặt đi, không biểu lộ gì nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đường Hình bỗng cảm thấy bất an, cô quay lại nhìn anh, thì thầm gọi anh: “Đường Vực...”

Cô lại gọi tên anh.

Tiếng gọi này, vào thời khắc này có ý nghĩa rất khác biệt.

Đường Vực có chút bất lực, đôi mắt nheo lại, quay lại nhìn cô, từng lời anh nói dội thẳng vào tim cô: “Em thích tôi sao?”

Tuy rằng là câu hỏi nhưng giọng điệu của anh hoàn toàn là ý khẳng định chắc chắn, khiến cô không còn có thể che giấu.

Cho dù cô đã chuẩn bị tâm lý từ trước, giờ phút này nhịp tim dồn dập như muốn lấy mạng cô vậy.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh của anh, đột nhiên cười hỏi: “Anh đoán xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hết Thây Mộng Đẹp* Điều Dành Cho Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

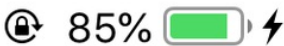
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lưu lại nụ hôn thật đẹp trên môi anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

08:53

Editor: Hannah

*Đường Vực, cho dù anh có là miếng thịt
Đường Tăng đi chăng nữa, tôi cũng đã được
ăn thử rồi.*

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Phòng làm việc tranh tối tranh sáng, đèn còn chưa bật lên, chỉ có ánh đèn đường từ bên ngoài cửa sổ hắt vào, rọi lên gương mặt tươi cười của Đường Hình. Bên má phải có lúm đồng tiền nhỏ xinh, đôi mắt toả sáng long lanh, trông cô không có vẻ gì bị làm sợ hãi vì câu hỏi của Đường Vực.

Thậm chí, anh còn có cảm giác cô đã chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu.

Đường Vực cúi xuống nhìn cô sát mặt

Following

Đường Vực cúi xuống nhìn cô, sắc mặt không thay đổi, biểu cảm duy nhất của anh là đôi lông mày đang hơi nhíu lại. Anh vẫn giữ nguyên tư thế tựa vào bàn làm việc, trầm giọng hỏi cô: “Từ bao giờ vậy?”

Đường Hình khẽ kêu a một tiếng rồi bật cười: “Anh hỏi em thích anh từ bao giờ sao?”

Đường Vực đáp ừ, không nghe ra cảm xúc gì.

Anh muốn biết cô thích anh đã từ bao lâu rồi?

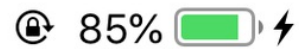
Nếu không quá lâu, phải chăng còn có thể

kịp dừng lại, không khiến cô tổn thương?

08:54

Đường Hình tuyệt đối không nói cho anh biết, năm đó khi cô tới Thời Quang ký hợp đồng, lần đầu tiên nhìn thấy anh đã thích anh rồi.

Yêu từ cái nhìn đầu tiên, chuyện này bất kể đối với người nào cũng không thích hợp.

Nhưng đối với Đường Vực mà nói lại vô cùng thích hợp.

Đường Hình nhìn anh, hơi cắn môi, thận trọng hỏi: “Đường Vực, anh thấy em có xinh đẹp không?”

Đường Vực sửng sốt: “.....”

Viettel

08:54

85%

Đường Hình bỗng nhiên cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, cô cúi đầu, nói dối: “Em không biết, có lẽ mới chỉ mấy tháng gần đây thôi.” Không đợi anh nói tiếp, cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thẳng vào anh mà nói: “Anh đừng hỏi em thích anh vì cái gì. Rất đơn giản thôi, anh đẹp trai, nhiều tiền, cũng không lăng nhăng... Thế nên thích anh rất dễ mà.”

Đẹp trai, nhiều tiền, không lăng nhăng.

Đây đều là những lý do khiến phụ nữ thích anh. Đường Vực nhú mày, trong lòng

thoáng phiền muộn, anh lại hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Đương nhiên không chỉ có vậy...

■ ■ ■ Viettel

08:54

 85% ⚡

Anh không theo kịp mạch suy nghĩ của cô. Sao đột nhiên lại nói tới chuyện này? Lúc trước người trong công ty đều nói Đường Hinh và Minh Chúc là hai nữ biên kịch xinh đẹp nhất, điều này anh không phủ nhận nhưng vẻ đẹp của hai người không giống nhau.

Thời tiết đã ấm dần lên. Hôm nay Đường Hinh mặc một chiếc áo khoác len màu trắng cùng váy dài kẻ caro, chân váy mềm mại, dáng người nhỏ nhắn đáng yêu. Đường Vực nhìn khuôn mặt cô gái nhỏ trắng hồng mềm mịn, đôi mắt to tròn, con

người đen láy, khuôn mặt rất nhỏ, khi cười rộ lên bên má phải có lúm đồng tiền xinh xinh, ngay cả lúc cô nói chuyện, lúm đồng tiền thoáng hiện ra, rất linh động.

Anh gật đầu rất khẽ, cũng đáp một tiếng ừ.

Following

Viettel

08:54

85%

Mắt Đường Hình sáng lên, khoé miệng vẫn mỉm cười, nhìn anh với vẻ chờ mong, nói: “Vậy em làm bạn gái anh được không? Dù sao anh cũng nói em xinh đẹp, em cũng thấy anh rất đẹp trai...”

“Dừng lại đã.” Đường Vực nhú mày, nhìn cô với vẻ không thể tin nổi: “Ai nói với em bạn gái của tôi chỉ cần xinh đẹp?”

“Không phải sao?” Đường Hình biện giải:
“Minh Chúc rất xinh đẹp. Những bạn gái cũ
hoặc người anh từng thích chắc chắn là rất
xinh đẹp. Đàn ông không phải đều thích
phụ nữ xinh đẹp sao? Em nói không sai
nha.”

Đường Vực: “.....”

📶 Viettel 📶

08:54

🔒 📶 85% 🔋 ⚡

Mẹ nó cái thứ logic gì thế này?

Anh thay đổi tư thế, đứng thẳng người, tay
phải vịn chống lên bàn, từ trên cao cúi đầu
nhìn cô, ánh mắt ngày càng lạnh lùng, cười
chế giễu: “Nếu tôi thật sự chỉ cần phụ nữ
xinh đẹp thì bạn gái của tôi phải chất đầy cả
một xe tải.”

Đường Hình: “.....”

Đúng vậy, giới giải trí có bao nhiêu người
đẹp thích anh.

Thế nhưng, Đường Vực, anh có biết không?
Đây chỉ là cái cớ em bịa ra thôi.

📶 Viettel 📶

08:55

🔒 85% 🔋 ⚡

Cô hơi nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn anh,
cố làm ra vẻ không để tâm hỏi: “Vậy anh nói
thẳng đi, em muốn làm bạn gái anh...” Cô
ngừng lại một chút, ngữ khí dịu lại, giọng
nói cũng nhỏ đi: “Anh có đồng ý không?”

Đường Vực nhìn cô gái vừa to gan lại vừa
bướng bỉnh đang đứng trước mặt mình,
không thốt nên lời. Nếu là người khác, anh
sẽ thẳng thắn lạnh lùng từ chối, nhưng đây
lại là Đường Hình... Anh đã nuông chiều cô
quá nhiều, giờ anh không biết phải làm sao.

Nếu nói ra tất cả rồi, sau này hai người sẽ
ra sao đây?

Đường Vực mím môi, im lặng.

📶 Viettel 📶

08:55

🔒 85% 🔋 ⚡

Trái tim Đường Hình lạnh dần, cả người
cứng đờ đứng im một chỗ, cúi đầu tự cười
nhạo bản thân.

... Vậy là không thích cô rồi.

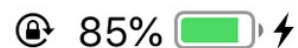
Nếu thực sự thích cô sẽ không cần cô theo đuổi. Anh đâu phải không thích theo đuổi phụ nữ...

Càng không phải chưa từng theo đuổi phụ nữ.

Thậm chí cô còn từng giúp anh theo đuổi người khác.

08:55

“Đường Hình, chúng ta không thích hợp.”
Tiếng nói của anh thật nhỏ, thật trầm,

không để lộ cảm xúc gì, anh hơi ngừng lại một chút rồi lại nói: “Hơn nữa, tôi từng theo đuổi Minh Chúc, hai em là bạn thân, mối quan hệ này rất nhạy cảm, em không thấy thế sao?”

Cô đương nhiên biết chuyện này rất nhạy cảm, cũng biết người trong công ty xì xào bàn tán như thế nào, đồn đại khó nghe ra sao.

Nhưng dù có thế nào, cô cũng không thêm bận tâm đến những chuyện đó, cô chỉ quan tâm anh có thích cô hay không.

Đường Hình cũng không biết anh có đang theo dõi không

Following

Đường Hình cũng không biết mình phải dồn bao nhiêu sức lực mới có thể kìm nén không rơi nước mắt. Cô khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Đường Vực, sao anh không nói thẳng là anh không thích tính cách của em, không cần phải nói vòng vo là ‘không hợp’, quá giữ kẽ rồi.”

Biểu cảm của Đường Vực cứng đờ trong nháy mắt, anh nhìn sự thay đổi trong ánh mắt của Đường Hình, hơi chần chừ gọi tên cô: “Đường Hình, tôi...”

“Anh không cần phải nói gì cả.” Đường Hình hít một hơi thật sâu, quay đi: “Em đi trước, không quấy rầy anh làm việc nữa.”

Nói xong, cô cũng không để anh kịp có

Nói xong, cô cũng không để anh kịp có phản ứng hay nói gì thêm, vội vàng đi ra ngoài.

Cô nghiêng răng, đôi mắt ửng đỏ, tay dùng sức mở cửa.

Đường Vực nhú mày nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô lúc này đang bỏ chạy trời chết, trong lòng không hiểu sao có chút bực bội.

Đường Hình cúi đầu bước nhanh ra ngoài, cũng không để ý nhìn đường nên vô tình va phải trụ lý Cao đang ôm tài liệu đi theo hướng ngược lại, giấy tờ văn kiện văng tứ tung, rơi đầy đất. Cô chỉ dừng lại một chút

cũng không nhìn lại, một tay che bên vai bị đau, luống cuống bỏ chạy.

 Viettel

08:56

 85%

Cao Hằng đứng sững sờ tại chỗ, quay đầu lại nhìn theo bóng lưng cô, cho tới khi cô rẽ vào góc hành lang khuất dạng mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn giấy tờ đang vung vãi khắp nơi, lại ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc, nhìn biểu cảm khó dò của sếp tổng.

Anh ta cũng không dám hỏi cô Đường xảy ra chuyện gì, chỉ vội cúi đầu nhặt lại giấy tờ.

Mới nhặt được một nửa, từ phía sau đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, là Đường Hình vừa bỏ đi đã quay trở lại.

Cô tựa như một chiến binh, bước nhanh tới trước cửa, đứng ở đó nhìn thẳng vào Đường Vực, vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng nhìn anh.

Viettel

08:56

85%

“Em thực sự điên rồi mới cùng anh chơi đùa lâu đến vậy.”

Đường Vực đứng im không nhúc nhích, dáng người cao lớn phản chiếu trên tấm kính lớn sát đất, gương mặt anh tuấn như toả sáng giữa khung cảnh mờ mờ trong phòng. Anh nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ điềm tĩnh, nhưng lúc này chính sự điềm tĩnh của anh càng khiến cô thêm tức giận, cô cắn môi, mắng một câu: “Anh thực ra cũng là kẻ tồi tệ!”

Đường Vực nhúm mày, ánh mắt thâm trầm

lạnh lẽo. Sắc mặt anh nghiêm lại, kìm nén cảm xúc, gọi tên cô: "Đường Hình."

Đôi mắt Đường Hình khẽ đảo, cô cắn môi,

không quan tâm tới phản ứng của anh,

Following

Viettel

08:57

85%

Đôi mắt Đường Hình khẽ đảo, cô cắn môi, không quan tâm tới phản ứng của anh, quay người lại, đúng lúc đối diện với trợ lý Cao vừa thu dọn xong tài liệu, vừa mới đứng thẳng lên.

Đây là lần hiếm hoi trợ lý Cao đánh mất sự bình tĩnh thường ngày, vẻ mặt anh ta vừa tràn đầy kinh ngạc vừa khó tả, có lẽ anh ta không ngờ Đường Hình sẽ dám mắng Đường Vực như vậy.

Cô trừng mắt nhìn anh ta, hừ lạnh: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy ông chủ của anh bị người khác quát mắng sao? Hay chưa từng thấy cô gái nào bị người ta từ chối?”

Trợ lý Cao: “.....”

Following

Viettel

08:57

85%

Trợ lý Cao: “.....”

Cô gái bị từ chối thực ra anh ta đã thấy rồi.

Nhưng người mắng sếp tổng thì chưa thấy bao giờ...

Ai dám mắng sếp tổng chứ! Lại còn chỉ tay
thắng vào mặt mắng sếp là đồ tồi, anh ta
vẫn cảm thấy sếp tổng oan uổng mà!

Ba người nhất thời im lặng, không khí cực
kỳ ngột ngạt.

Following

Viettel

08:57

85%

Đường Hình gục đầu xuống, chợt cảm thấy
rất tủi thân. Cô ở trước mặt trợ lý Cao lúc
này thực sự quá mất mặt... Cô đã lớn chừng
này mà trước giờ chưa từng mất mặt đến
thế, cũng chưa từng cảm thấy bản thân
mình hèn mọn đến thế. Yêu thầm đúng là
không phải thứ con người nên mắc phải,
không vui vẻ chút nào hết.

Đường Vực cũng thật đáng ghét.

Khốn kiếp.

Đầu heo.

Cao Hằng lặng lẽ ôm tài liệu

Following

Viettel

08:57

86%

Cao Hằng lặng lẽ ôm tài liệu quay người đi ra, tự nhủ với bản thân mình không nghe thấy gì không nhìn thấy gì hết. Đường như cùng lúc đó, Đường Hình cũng quay đi, chân dậm bước vài bước, cô đột nhiên quay lại lần nữa, đi nhanh vào trong phòng, cô sải bước thật dài khiến tà váy dưới chân tung bay

bay.

Cao Hằng không nén nổi tò mò lên nhìn qua.

Đường Vực thấy cô tiến về phía mình. Đôi mắt đen láy thâm trầm dính chặt lấy cô, vừa có vẻ hồ nghi vừa có phần kìm chế.

Cho tới một giây trước khi mọi chuyện xảy ra, anh cũng không biết được Đường Hình muốn làm gì.

📶 Viettel 📶

08:57

🔒 86% 🔋 ⚡

Cao Hằng lặng lẽ ôm tài liệu quay người đi ra, tự nhủ với bản thân mình không nghe thấy gì không nhìn thấy gì hết. Dường như cùng lúc đó, Đường Hình cũng quay đi, chân dậm bước vài bước, cô đột nhiên quay lại

lần nữa, đi nhanh vào trong phòng, cô sải bước thật dài khiến tà váy dưới chân tung bay.

Cao Hằng không nén nổi tò mò lên nhìn qua.

Đường Vực thấy cô tiến về phía mình. Đôi mắt đen láy thâm trầm dính chặt lấy cô, vừa có vẻ hồ nghi vừa có phần kìm chế.

Cho tới một giây trước khi mọi chuyện xảy ra, anh cũng không biết được Đường Hình muốn làm gì.

Đường Hình đứng yên trước mặt anh, đứng vào lúc Đường Vực nghĩ thầm phải chăng cô muốn tát anh một cái cho hả giận, cô bỗng nhiên nhón chân lên, ôm lấy cổ anh, cả người tựa vào anh, hôn lên môi anh một cách vô cùng chuẩn xác.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột khiến Đường Vực cực kỳ kinh ngạc. Anh vội lùi ra sau một bước nhỏ, tay phải chống lên bàn làm việc, giúp cả hai người đứng vững. Anh nghiêm mặt, nói nhỏ: “Đường Hình, em...” Đường Hình tựa như không nghe thấy lời anh nói, lại sáp lại gần anh, cắn lên môi anh.

Đường Vực cảm thấy như ai đó khẽ thui vào

lồng ngực mình. Đôi lồng ngực anh đang

Following ...

Đường Vực cảm thấy như ai đó khế thụi vào lồng ngực mình. Đôi lông mày nhú lại, bờ mi rủ xuống, ánh mắt anh lưu luyến trên hàng mi dài của cô. Cô gái nhỏ nhắm chặt hai mắt, vụng về dùng đôi môi mềm mại của mình cắn môi anh, khế liếm môi anh.

Cổ họng Đường Vực khô rang, thân thể cứng đờ, hai tay theo phản xạ nắm lấy hai tay cô, muốn gỡ chúng ra khỏi cơ thể mình. Nhưng cô gái nhỏ như kẹo mạch nha kiên quyết quấn chặt lấy cơ thể anh, anh lại không nỡ mạnh tay với cô, một lần gỡ ra không được, hai lần vùng ra không được, vậy thì anh thuận theo cô, cả cơ thể tựa vào bàn làm việc, để mặc cho cô quấn lấy, để cô tùy ý làm xằng làm bậy, để cô tùy hứng hôn anh.

Giống như anh đã từng dễ dãi cho phép cô can thiệp vào chuyện riêng tư của anh, giống như anh đã từng nuông chiều cho phép cô bày trò nghịch ngợm.

Cao Hằng khiếp sợ nhìn cảnh tượng này ba giây, nghĩ thầm cô Đường quả nhiên phi thường xuất chúng, sau đó lặng lẽ xoay người rời đi.

Hành động của Đường Hình hoàn toàn là bộc phát, khoảnh khắc chạm vào môi anh, trái tim cô đã mềm nhũn run rẩy.

Một lúc lâu sau, cô thở hắt ra Following ôi ...

Viettel

08:58

 86%

Giống như anh đã từng dễ dãi cho phép cô can thiệp vào chuyện riêng tư của anh, giống như anh đã từng nuông chiều cho phép cô bày trò nghịch ngợm.

Cao Hằng khiếp sợ nhìn cảnh tượng này ba giây, nghĩ thầm cô Đường quả nhiên phi thường xuất chúng, sau đó lặng lẽ xoay người rời đi.

Hành động của Đường Hình hoàn toàn là

bộc phát, khoanh khắc chạm vào môi anh,
trái tim cô đã mềm nhũn run rẩy.

Một lúc lâu sau, cô thở hỗn hển Following

 Viettel

08:59

  86%

Một lúc lâu sau, cô thở hỗn hển, tách môi mình ra khỏi môi anh nhưng khuôn mặt vẫn cách anh thật gần. Hàng mi khẽ run run rồi mở to, đôi mắt ướt át đối diện với ánh mắt phức tạp của anh, cô thì thầm tự nói với mình: “Vậy là được rồi, sau này sẽ không còn vấp vương gì nữa.”

Đường Vực cảm nhận cơn chấn động trong lồng ngực như đang giục giã anh. Anh cúi xuống nhìn cô nhưng lại nói không nên lời.

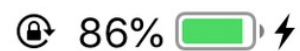
Đường Hình buông anh ra, đưa tay sờ lên môi mình, cười với anh, lần này thực sự rời đi không quay đầu lại.

Ra tới cửa, cô thấy trợ lý Cao đang đứng sát

08:59

Ra tới cửa, cô thấy trợ lý Cao đang đứng sát vào tường thăm dò động tĩnh, cô mỉm cười với anh ta, nói: “Trợ lý Cao, thực ra anh đeo kính còn đẹp trai hơn, sau này đừng đeo kính áp tròng nữa.”

Vẻ mặt Cao Hằng cực kỳ phức tạp: “..... Cảm ơn.”

Đường Hình hiểu môi không nói thêm gì nữa

Đường Hinh đưa hơi, không hơi thêm gì nữa rồi bỏ đi.

Đường Vực vẫn đứng im tại chỗ, cả người tựa vào bàn làm việc như trước. Đầu hơi gục xuống, đầu lưỡi liếm khoé môi, hai mắt anh nhắm lại, tay xoa xoa huyết thái dương. Khẽ rít một hơi “shhh”, vẻ mặt vừa bức bối vừa cam chịu.

 Viettel

08:59

 86%

Một lát sau, anh ngồi dậy, tháo hai khuy ở cổ áo, vòng ra phía sau bàn làm việc, mở ngăn kéo lấy ra bao thuốc lá.

Cao Hằng nghe thấy âm thanh của bật lửa, lén liếc nhìn vào trong phòng, thấy sếp tổng đang tựa trên ghế, châm điếu thuốc, một lát sau đã nhả khói ra, lông mày nhíu chặt, nhìn qua đã biết đang cực kỳ bức tức.

Anh ta hiếm khi thấy sếp tổng hút thuốc, trừ khi công việc quá bận rộn, lúc cần lấy lại tinh thần sẽ hút một điếu hoặc là khi tâm trạng vô cùng không tốt.

Lúc này đây, công việc vừa bận rộn mà tâm trạng lại cực kỳ không tốt...

📶 Viettel 📶

08:59

🔒 86% 🔋 ⚡

Thôi xong, anh chưa từng thấy bộ dạng sếp tổng như bây giờ.

Đường Vực hút xong một điếu thuốc, trên môi vẫn còn vương hơi ấm và hương vị của cô gái nhỏ kia, trong đầu vẫn vang vọng câu nói cuối cùng của cô “Vậy là được rồi, sau này anh sẽ không còn phải lo lắng về anh nữa” “Thế

nay sẽ không còn van vờ gì nữa.” Thế nghĩa là sao?

Anh dúi tàn thuốc, ném vào thùng rác, nhìn về phía cửa phòng làm việc còn đang mở rộng, cúi kính gọi: “Vào đi.”

Cao Hằng lập tức ôm tài liệu đi vào, đem tài liệu đặt lên bàn, thận trọng nhìn Đường Vực nói: “Thưa sếp, tài liệu đều ở đây.”

 Following ...

 Viettel

08:59

 86%

Đường Vực lúc này không còn tâm trạng nào để làm việc. Anh xốc lại tinh thần, cúi đầu đọc tài liệu, hai mày vẫn nhíu chặt, lúc ký tên cũng nhấn bút thật mạnh, đầu bút mạnh mẽ lướt đi, như muốn chọc thủng tờ giấy.

Cao Hằng nhìn mà khiếp sợ trong lòng.

Nửa tiếng sau.

Đường Vực không kìm nổi, ngẩng đầu nhìn anh ta, nhíu mày nói: “Gọi điện thoại cho Đường Hình đi.”

Anh không cần nói gì thêm

Following

Viettel

08:59

86%

Anh không cần nói gì thêm Cao Hằng đã lập tức hiểu ý. Sếp tổng vẫn luôn lo lắng cô Đường gặp phải tai nạn gì, anh ta vội đáp: “Vâng.”

Anh ta thay mặt Đường Vực gọi điện cho Đường Hình, còn chưa kịp mở miệng nói gì, ở đầu dây bên kia Đường Hình đã lạnh lùng cười hỏi: “Gọi điện cho tôi làm gì? Sợ tôi nghĩ quẩn à? Anh nói lại cho sếp tổng, dù cho anh ta có là miếng thịt Đường Tăng đi chăng nữa thì tôi cũng đã ăn thử rồi, cũng chỉ có thể thôi, không làm tôi vương vấn gì đâu.”

Nói xong dứt khoát cúp máy.

Cao Hằng: “.....”

Following

Viettel

09:00

86%

Đường Vực dựa vào trên ghế, nhúu mày nhìn vẻ mặt của trợ lý, lạnh lùng hỏi: “Cô ấy

nói gì?"

Cao Hằng: "..... Cô ấy nói đã về tới nhà rồi, sẽ không nghĩ quần đâu."

"Nói tiếp."

Cao Hằng đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của sếp tổng, da đầu cũng căng ra, gắng gượng nói: "Cô ấy nói sếp... dù sếp có là thịt Đường Tăng thì cô ấy cũng nếm thử rồi, cũng chỉ có thế thôi, không đủ khiến cô ấy vấn vương trong lòng..."

Sắc mặt Đường Vực thoát cái lạnh.

Following

Yee: Các bạn có thấy nam chính khôn khiếp ko ạ?

Sao bảo không thích hợp? Ngta hôn mà cũng không đẩy ra, thật muốn và mặt nam chính.

Đoạn này Hình Hình quá soái))) Thượng cung rồi

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

 Viettel

09:00

 86%

Sắc mặt Đường Vực thoát cái đen xì.

Thịt Đường Tăng?

Cũng chỉ có thể thôi? Chỉ có thể thôi thì sao còn nhăm nháp lâu thế?

Cao Hằng không dám nhìn sắc mặt anh, nơm nớp lo sợ tiếp tục làm việc.

Mười một rưỡi tối, Đường Vực kết thúc công

việc, lấy áo vest từ sô-pha cầm trên tay, đi tới cửa, anh nghiêng đầu nhìn Cao Hằng, lạnh lùng nói: “Chuyện tối nay nếu để lộ nửa chữ ra ngoài, cắt hết tiền thưởng cuối năm cùng phí làm thêm giờ.”

📶 Viettel 📶

09:00

🔒 86% 🔋 ⚡

Cao Hằng đứng thẳng người, vẻ mặt “thấy chết không sờn” đáp: “Đã rõ ạ.”

Đường Vực cũng biết tính trợ lý của mình, không nói thêm gì rồi xoay người rời đi.

Cao Hằng đi theo phía sau anh, nhẹ nhàng thở phào. Anh ta làm chân trợ lý đã bốn năm, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này, cảm thấy như được khai sáng về một chân trời mới vậy. Cô Đường đích thực là... có bản lĩnh.

Mười hai giờ đêm, Đường Vực về tới nhà.
Đèn cũng chưa thềm bật, tay ném áo khoác
lên ghế, điện thoại vút lên bàn trà, một tay
cởi áo sơ mi, chân bước về phía phòng tắm

Following

Viettel

09:00

86%

Tới cửa phòng tắm, bước chân anh chợt
khựng lại, lại quay lại, cầm điện thoại lên
xem. Vào WeChat, anh lướt qua bảng tin,
thấy bài đăng mới nhất của Đường Hình
vào lúc chiều tối...

Nữ đại gia: Tôi sắp làm một chuyện lớn!
[ảnh minh họa tâm trạng hồi hộp]

Ngón tay Đường Vực dừng lại, ánh mắt lướt

ngón tay Đường vực đang lại, anh mất nước
xuống phần bình luận, chăm chú đọc phần
phản hồi của Đường Hình.

Nữ đại gia trả lời phó đạo diễn đoàn phim
“Chống khủng bố”: Nếu thành công thì mọi
người đều sẽ biết thôi, nếu thất bại thì thôi
tôi sẽ không nói gì đâu [icon đáng yêu].

Viettel

09:01

86%

Hết thủy mộng đẹp đều dành cho em – C..
hannahoneloveonelifetime.wordpress.com

vào phòng tắm.

Đường Hình...

Chuyện lớn cô muốn làm là thổ lộ với anh.

Sau đó, anh đã từ chối cô.

Lời của editor: Bắt đầu tiến vào giai đoạn
vả sừng mặt nam chính :v

Share this:

Following

Viettel

09:00

86%

Phía dưới có người bình luận hỏi cô: “Thế nào rồi?”

Phó đạo diễn còn quan tâm nói thêm: “Thất bại rồi sao? Có gì cần giúp đỡ cứ nói với mọi người nha.”

Cô không trả lời bất cứ bình luận nào.

Đường Vực nhìn chăm chăm tấm ảnh mình
hoạ kia một hồi, cuối cùng nhú mày, quăng
điện thoại sang một bên, quay người bước
vào phòng tắm.

Đường Hình...

Viettel

09:01

 86%

Hết thấy mộng đẹp đều dành cho em – C..
hannahonelotheonelifetime.wordpress.com

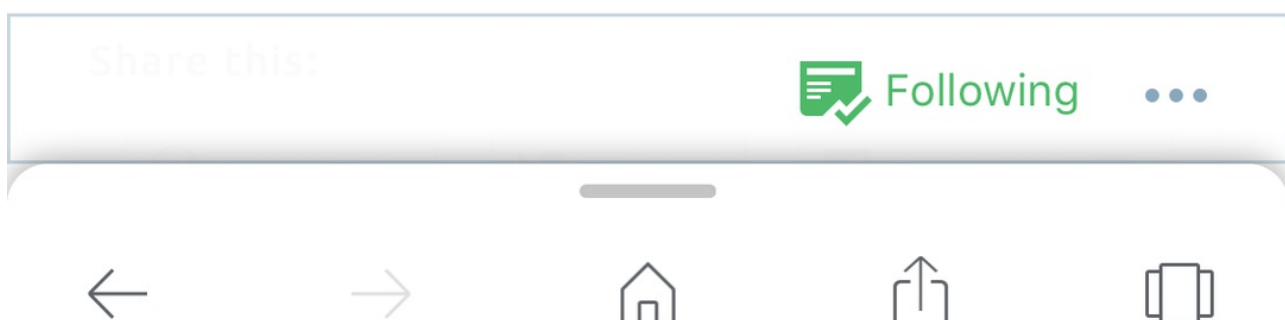
vào phòng tắm.

Đường Hình...

Chuyện lớn cô muốn làm là thổ lộ với anh.

Sau đó, anh đã từ chối cô.

Lời của editor: Bắt đầu tiến vào giai đoạn
vả sừng mặt nam chính :v

Phần II] [icon đầu heo] [icon nắm đấm] [icon mỉm cười] [icon tạm biệt]

Editor: Hannah

Hôm nay, Đường Vực – người mà tôi yêu thầm trong suốt hơn ba năm qua đã từ chối tôi.

Tôi còn trẻ, tôi xinh đẹp, còn có nhà có xe có năng lực. Từ chối tôi là sai lầm của anh ta, tôi không hề đau lòng chút nào.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Lạch cạch...

Điện thoại bị vút lên thăm, làm cho mèo con đang cọ cọ vào chân chủ hoảng sợ bỏ chạy.

Đường Hình ôm gối ngồi bệt trên thảm, bên phải là hộp đựng khăn giấy, trước mặt là một đồng khăn giấy vo tròn đang vút chong chơ. Cô khịt khịt mũi, lại rút một tờ khăn giấy ra chùi nước mũi. Cô cúi đầu nhìn Bánh bao cuộn đang lượn quẩn bên chân mình, cô ôm nó đặt lên đầu gối, hai tay ôm lấy mặt nó, một người một mèo đối diện nhìn nhau. Mắt mèo vừa to tròn lại có màu xanh. Mắt cô vừa sung vừa đỏ, vẫn rung rung nước mắt, từng giọt từng giọt lăn dài trên má.

"Bánh bao cuộn, nếu chị đem em cho người khác, em có ghét chị không?"

"Meoooo..."

"Cũng không biết là cô gái nào đã để em cho tên đầu heo Đường Vực đó nữa. Lai lịch không rõ ràng, không đáng yêu tí nào..."

"Meo..."

"....."

Điện thoại vừa bị quăng sang một bên bỗng vang lên tiếng chuông.

Đường Hình nhìn thoáng qua rồi nhận cuộc gọi.

Là Vưu Hoan gọi điện an ủi: "Thất tình rồi sao?"

Đường Hình ừ một tiếng, rất đáng thương, giọng nghẹn ngào, xem ra vừa mới khóc.

Vưu Hoan thờ dài, không an ủi cô mà nói thẳng: "Cũng chỉ là một tên móng heo thôi, tìm người khác dễ thích là được rồi. Nếu đau lòng thì cứ đến cửa hàng của mình."

Đường Hình không nhận được bật cười: "Được, hai ngày nữa mình sẽ qua."

Sáng mai cô phải về Tô Châu, vé máy bay đã mua rồi.

Cúp điện thoại, Đường Hình xoa xoa bộ lông mềm mại của Bánh bao cuộn, để nó xuống thảm, ngồi dậy cảm váy ngủ đi vào nhà tắm.

Bánh bao cuộn dường như cảm nhận được tâm trạng của chủ nên cứ đi theo sau cô, thấy cô vào phòng tắm còn muốn đi theo nhưng lại bị cô ném ra ngoài. Đường Hình thấy mặt mình trong gương đang sưng húp lên nhìn phát ghét, liền mở vòi nước rửa mặt.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hình đem Bánh bao cuộn gửi ở cửa hàng trông giữ thú nuôi, sau đó xách hành lý ra thẳng sân bay.

Cùng lúc đó, Đường Vực cũng dẫn theo Cao Hằng và thư ký ra sân bay, trước tiên đi Vô Tích, sau đó đi Kha Lợi Á.

Sau khi máy bay hạ cánh, Đường Hình vừa đi ra đã thấy bà Chung đang chờ bên ngoài. Cô cười tươi với bà: "Mẹeeee!!!"

Bà Chung nhìn mắt cô, đưa tay vuốt nhẹ, nhủ mày hỏi: "Mắt con sao vậy? Khóc à?"

"Ây dà, con thức đêm viết kịch bản, viết đến đoạn bi thương thì cảm động quá khóc." Đường Hình kéo tay bà, đầu cọ cọ lên vai bà làm nũng. "Đi thôi, đi thôi, mình về nhà đi."

"Thật là do viết kịch bản nhập tâm mà khóc không? Không phải do người khác ức hiếp?"

Tới tận lúc lên xe, bà Chung Lệ vẫn nhìn cô hoài nghi. Con gái bà sinh ra sao bà lại không hiểu chứ? Tuy mặt vẫn tươi cười nhưng rõ ràng tâm trạng không tốt.

Ông Đường Đại Vi đang ngồi trên ghế lái vừa nghe thế đã vội vã quay đầu hỏi: "Ai ức hiếp con gái tôi?"

Đường Hình: "....."

Cô thực sự không biết bố mẹ mình trở nên nhạy bén như vậy từ lúc nào.

"Thật sự không có mà..." Cô nhìn hai người tha thiết nhưng rồi cũng phải đầu hàng, thành thật thú nhận: "Được rồi, con thất tình rồi. Nhưng bố mẹ đừng sắp xếp cho con đi xem mặt nữa mà."

"Thất tình?!!"

Ông bà Đường đồng thanh kêu lên, ngắt lời cô.

Bà Chung Lệ nhìn cô, nhủ mày hỏi: "Con thích ai vậy?"

Đường Hình: "....."

Không thể nói được, nói ra sẽ rắc rối to.

Ông Đường Đại Vi hừ lạnh: "Mẹ nó thẳng nào mắt toét thế? Con gái nhà mình xinh đẹp thế còn không ưng à?"

Đường Hình: "....."

Tính bố cô trước giờ vẫn vậy, không hài lòng lập tức nói lời thô tục. Thực ra mắt Đường Vực đâu có toét, mắt anh còn rất đẹp là đằng khác, chỉ có điều đôi mắt đẹp đó không thích cô thôi.

Đường Hình nhìn bố mẹ, thờ dài, tựa vào lòng bà Chung làm nũng: "Bố mẹ đừng nói chuyện này nữa đi. Con đang thất tình, bố mẹ còn hỏi nhiều thế khác nào xát muối vào lòng con đâu. Miễn sao bố mẹ đừng sắp xếp cho con đi xem mặt là được. Con còn trẻ lại xinh đẹp, chứ có phải ế đâu."

Bà Chung Lệ cúi đầu nhìn con gái, xoa đầu cô, hừ một tiếng rồi nói: "Chính vì thất tình nên mới càng cần đi xem mặt. Mẹ nói cho con biết, con trai của di Lâm thực sự rất tốt, tự mình thành lập công ty..."

Đường Hình nhắm tịt hai mắt, che lỗ tai, tỏ thái độ: Con không nghe, không nghe, không nghe đâu...

Bà Chung Lệ: "....."

Bà đưa mắt nhìn chồng.

Ông Đường Đại Vi háng giọng, bênh con gái: "Thôi cứ theo ý con bé đi, đừng nói nó nữa."

Bà Chung Lệ hừ một tiếng.

Về đến nhà, bà Chung Lệ bế Tuyết Cầu, nhìn Đường Hình rồi hỏi: "Chẳng phải con nói công việc bận rộn không chăm được mèo hay sao, sao tự dưng lại nhận nuôi một con?"

Đường Hình nhìn dáng vẻ Tuyết Cầu cao quý, xinh đẹp lại nhớ tới Bánh bao cuộn đang bị gửi lại ở cửa hàng chăm sóc thú nuôi, bĩu môi đáp: "Ồ một mình buồn nên muốn nuôi mèo."

Mà đúng là cô buồn chán nên mới hỏi xin Đường Vực cho nuôi Bánh bao cuộn còn gì?

Bà Chung Lệ lại bảo: "Nếu con bận quá thì đem nó về đây cho mẹ nuôi."

Đường Hinh: "....."

Tóm lại là mẹ cô muốn tranh mèo của cô chứ gì?

Đường Hinh đưa tay vuốt ve Tuyết Cầu, hừ một tiếng rồi đáp: "Không cần đâu, con tự nuôi được mà."

Ngày 6 tháng 4, đoàn làm phim "Chống khủng bố" làm lễ khai máy. Đường Vực đã đến đó trước một ngày, cùng ăn bữa cơm với đoàn làm phim. Đạo diễn Khương mời anh chén rượu, cười nói: "Ngày mai sau lễ khai máy lại phải đón chuyến bay rồi đi, nếu không phải do tôi chọn ngày quá gấp gấp thì Tổng giám đốc Đường đã không phải vất vả như thế."

Đường Vực nhếch môi, chạm cốc cùng đạo diễn Khương rồi nói: "Khai máy thuận lợi là tốt rồi."

Đạo diễn Khương đứng lên, nói to: "Nào mọi người tới đây cùng làm một ly."

Mười mấy người trong đoàn cùng đứng lên, Đường Vực nâng chén rượu, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt Minh Chúc, anh có hơi ngượng ngùng, Minh Chúc cũng khẽ giật mình nhưng rất nhanh đã thích ứng được, hơi mỉm cười với anh.

Đường Vực ngửa đầu uống cạn chén rượu, khi ngồi xuống ghế, trong đầu bỗng nhiên hiện lên thoáng qua hình ảnh Đường Hinh đang tươi cười. Cô cười thật tươi, thật ngọt ngào, hai mắt sáng lên, má lúm đồng tiền cũng rất đáng yêu.

Lễ khai máy diễn ra thuận lợi. Ngay đêm hôm đó, Đường Vực đáp chuyến bay đi Malaysia, do không có chuyến bay thẳng, phải trung chuyển nên bắt buộc phải đi ngay trong đêm.

Di chuyển liên tục như vậy, mắt nhắm nhắm anh mới tới Malaysia, sau đó chỉ kịp nghỉ ngơi hai tiếng trong khách sạn đã lập tức phải tham gia buổi tiệc.

Đường Vực chỉ vừa mới trồng chiếc áo somi lên người đã có người gỡ cửa. Anh đoán chắc chỉ có thể là Cao Hằng hoặc Hoắc Thần Đông. Mở cửa, lạnh nhạt nhìn Hoắc Thần Đông đang đứng ngoài, anh xoay người đi vào trong, tay đưa lên cài nút cổ áo.

Sau đó cầm áo vest khoác lên người.

Hoắc Thần Đông cũng mặc âu phục màu đen, thân hình cao lớn mảnh khảnh dựa vào tủ quần áo, chep chep miệng nói: "Sao tôi lại có cảm giác tâm trạng cậu không tốt nhỉ? Không lẽ còn chưa vượt qua nỗi đau thất tình? Hay là tới cùng đi uống chén rượu đi?"

Đường Vực lờ mờ anh ta một cái, không thèm trả lời.

Hoắc Thần Đông nhìn anh, cứ cảm thấy có gì đó sai sai nên mặc nhiên cho rằng anh còn chưa vượt qua nỗi đau thất tình. Dù sao thì Minh Chúc cũng là cô gái Đường Vực theo đuổi lâu nhất từ trước tới nay, thế mà giờ cô ấy lại cùng bạn trai cũ nối lại tình xưa, bảo sao Đường Vực vui vẻ cho được?

Đường Vực cài khuy tay áo, dứt tay vào tủ quần, đi về phía cửa.

Hoắc Thần Đông chậm rãi đi theo sau anh. Đường Vực đi đến cửa, bỗng nhiên quay lại, lạnh nhạt nói: "Sau này đừng nhắc tới Minh Chúc nữa. Cô ấy cũng đã kết hôn rồi. Cậu nói mãi không thấy nhàm à?"

Chuyện đã qua, Đường Vực đương nhiên không muốn nhắc lại.

"Kết hôn?" Hoắc Thần Đông ngạc nhiên nhưng rồi ra vẻ đã hiểu, thảo nào tâm trạng Đường Vực không tốt. "Haizz, không nhắc tới cô ấy nữa. Đời còn dài, gái còn đầy, con gái xinh đẹp cũng không thiếu. Đường Hinh cũng không tồi nha."

Đường Vực vừa muốn quay đi, nghe Hoắc Thần Đông nói thế thì chợt khựng lại. Anh nheo mắt nhìn Hoắc Thần Đông, nhàu mày hỏi: "Cậu nhắc tới Đường Hinh là có ý gì? Cậu thích cô ấy sao?"

Hoắc Thần Đông không biết mình đã vô tình chạm phải "học" nào của ông bạn, anh ta quẹt quẹt mũi, cười chế giễu, nói: "Không phải, cô ấy đúng là rất đáng yêu. Tôi chỉ khen cô ấy đáng yêu cũng không được sao?"

Trong đầu Đường Vực thoáng hiện ra hình ảnh tối hôm đó. Cô chân thành, cẩn trọng thổ lộ với anh, ngay sau đó lại hung hăng mắng anh là đồ tồi, mắng xong còn "nhắm nháp" anh, "nhắm nháp" chán thì chê anh là miếng thịt Đường Tăng chán ngắt...

Đáng yêu cái con khỉ!

Sắc mặt Đường Vực trở nên lạnh lùng, anh cúi kinh quay đi, không thèm nói câu nào.

Ngày 10 tháng 4, rạp chiếu phim ở Malaysia thuận lợi khai trương. Khi làm lễ cắt băng khai trương, Đường Vực mặc đồ âu đen tuyền đứng vị trí chính giữa, khoe miệng hơi mỉm cười, tay đón lấy cây kéo do lễ tân đưa, cắt dải băng đỏ.

Buổi tối hôm đó, Đường Hinh nằm dài trên sofa, xem video tin tức, miệng nhai khoai tây chiên giòn tan.

Chỉ tiếc thứ cô đang nhai ngon lành không phải thịt Đường Tăng.

Cô nhìn lại người đàn ông diễn trai phong độ trong đoạn video, sau đó lướt xuống dưới xem bình luận.

"Tổng giám đốc đẹp trai là có thật, tôi muốn thành bà Đường!!!"

"Tin đồn với Chu Giai Lộ chắc là giả nhỉ? Nói thật, Chu Giai Lộ kia tiếng xấu đầy mình, không xứng với Tổng giám đốc Đường!"

"Liếm màn hình, nếu anh ấy thành diễn viên đi đóng phim, chắc chắn sẽ siêu hot..."

.....

Có cái gì mà khen, Đường Hinh bấu môi, ném iPad sang một bên.

Một lúc sau, chuông điện thoại reo lên.

Cô cầm điện thoại nhìn rồi mở WeChat.

Lục Chi Hành: "Đường Hinh, cô cần nhắc thế nào rồi? Chắc cũng có người khác muốn hợp tác với cô phải không?"

Thực tế là Lục Chi Hành có nghe nói bên Thời Quang định gia hạn hợp đồng bản quyền với cô.

Đường Hình chớp chớp mắt, nhớ tới chuyện hợp tác kia, cúi đầu nhấn tin trả lời: "Đạo diễn Lục, chào anh."

Cô tiếp tục nhắn: "Đúng là có bên muốn hợp tác, nhưng mà..."

Cô còn chưa gõ xong tin nhắn, Lục Chi Hành đã gửi tin nhắn mới tới: "Mấy ngày nay tôi đang ở Thượng Hải, thế này đi, đợi tôi về chúng ta cùng gặp mặt nói chuyện một chút?"

Đường Hình suy nghĩ, xóa tin nhắn đang gõ, trả lời: "Vâng."

Cô lại nằm vật ra sô-pha, trừng mắt nhìn trần nhà, trong đầu mơ mộng Lục papa sẽ giúp cô nổi tiếng, không thèm để ý tới tên đầu heo Đường Vực kia nữa.

Một lúc sau, cô lại gửi tin nhắn cho Vuư Hoan: "Chị Hoan! Ngày mai mình đến trông cửa hàng cho cậu!"

Vuư Hoan gửi lại một icon chào đón, nói: "Tới đi, cho cậu chơi thoải mái, vui là được."

Đêm khuya, Malaysia.

Đường Vực người toàn mùi rượu quay về khách sạn. Cao Hằng đi theo phía sau nói về lịch trình quay lại Bắc Kinh, "Phó tổng Hoắc nói sẽ về cùng chúng ta."

Đường Vực hơi say, đáp: "Tôi biết rồi."

Vào phòng, anh tháo cà-vạt, để điện thoại trên bàn, nhưng tay vừa rời ra đã lại cúi đầu nhìn màn hình, rồi lại cầm điện thoại lên.

Đã năm ngày rồi cô nhóc đó không đăng bài trên WeChat.

Hồi trước, mỗi ngày cô đều đăng ít nhất ba bài, thấy chuyện gì thú vị đều sẽ chia sẻ một chút.

Nhưng từ sau buổi tối hôm đó, cô không đăng thêm bài đăng nào nữa. Thật kỳ lạ...

Đường Vực không muốn thừa nhận mình thực sự có hơi lo lắng khác thường. Anh mím môi, ngồi vào ghế sô-pha, chân dài duỗi ra, mở WeChat, vào thẳng trang của Đường Hình.

Nửa tiếng trước, Đường Hình có đăng bài mới.

Nữ đại gia: [icon đầu heo] [icon quả炸弹] [icon mỉm cười] [icon tạm biệt]

Đường Vực: "....."

Thần mình cao lớn ngả ra sau, bàn tay che mặt, hai mắt nhắm lại, nghiêng răng khể thoét ra câu chửi thề: "Mẹ kiếp!"

Lời của editor: Đáng lẽ ra nên đặt pass là "Đường Vực mất toét"

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mơng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

[Phần III] "Anh, cô ấy lại "chém" em!" "Cứ để cô ấy "chém"!"

Editor: Hannah

Giữa tôi và Đường Vực, ắt hẳn là một mối nghiệt duyên.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Nếu lúc trước anh chỉ suy đoán Đường Hình nắng anh là đầu heo thì hiện tại cô đã chửi thẳng vào mặt anh rồi.

Không chỉ chửi mà còn muốn cho anh ăn đập, đập xong còn chế giễu, rồi còn bye bye nữa.

Dù có nằm mơ Đường Vực cũng không ngờ quan hệ giữa anh với Đường Hình lại thành ra thế này. Đường Hình hoàn toàn không ứng xử theo lẽ thường, giờ tình hình đã không còn có thể khống chế được nữa, anh giống như bị đem tẩm bột chiên xù, nặn tới nặn lui rồi quăng vào chảo rán giòn.

Nhìn đi, thế mới báo cô ấy không thích anh nhiều đến thế đâu, nếu thực sự thích thì sao có thể thoải mái ung dung như vậy, mới được có mấy ngày đã thân nhiên nói lời tạm biệt.

Thế thì thích được bao nhiêu chứ?

Chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi.

Đường Vực thấy buồn bực, khó chịu khác thường. Ngón tay thon dài day day trên mặt, ngón cái và ngón áp út day huyệt thái dương, hơi nhấn vào. Giờ thì anh đã hiểu vì sao người ta nói không thể nuông chiều phụ nữ.

Nếu nói lý lẽ đúng sai trong cuộc đời này là hai màu trắng đen thì thế giới của Đường Hình nhất định không chỉ có hai màu này mà còn có... Thực ra cô muốn có màu gì thì sẽ có màu đó. Cho cô ít mực màu đậm bảo cô có thể mở ra cả phường nhuộm vải.

Là do anh lúc trước đã quá nuông chiều cô.

Anh thờ dài nào nề, cánh tay buông xuống, lại với ra cầm lấy điện thoại mở khoá, lướt lướt xuống dưới xem cô trả lời bình luận.

Có người hỏi cô: "Sao mấy ngày nay cô mất tích đi đâu vậy? Có chuyện gì thế?"

Nữ đại gia trả lời: "Không sao cả, chỉ là có mấy chuyện đột nhiên nghĩ thông suốt rồi."

Đường Vực mím mím môi, sắc mặt lạnh đi. Anh không nói gì chỉ nhấn like cho bài đăng của cô, sau đó để điện thoại xuống, chậm rãi đi vào phòng tắm, vừa cởi khuy áo, vừa nhieu mây suy nghĩ làm sao khôi phục lại trạng thái như trước đây.

Đường Hình đang định đi ngủ thì thông báo like đập vào mắt.

Cô hơi ngạc nhiên, ôm gối dựa vào thành giường, ngón chân dưng đưa, cuộn tròn chân. Anh chắc hẳn biết rõ cô đang chửi anh, like cho cô chính là để hù dọa cô.

Cô không sợ đấy!

Đến hôn anh cô còn dám thì sợ cái gì nữa.

Đường Hình bỏ điện thoại xuống, chui vào trong chăn, đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hình lái xe tới cửa hàng của Vưu Hoan. Vưu Hoan đến sớm hơn cô mười phút, đồ trong cửa hàng đã được sắp xếp gần xong, còn Vưu Hoan đang đứng trước tủ kính nặc đồ cho ma-nơ-canh. Thấy Đường Hình ôm Bánh bao cuộn đi tới, cô hất cằm về phía bàn, nói: "Đồ ăn sáng mình để trên kia, cậu ăn đi."

Đường Hình tùm tùm cười, nói: "Chị Hoan thật tốt!"

Vưu Hoan phì cười, đem một chiếc áo vest kẻ caro mặc lên người ma-nơ-canh sau đó đi ra.

Đường Hình ngồi ở quầy ăn bánh rán, cắn ống hút uống sữa tươi, đôi mắt đảo qua đảo lại nhìn Vưu Hoan đang làm việc, nhìn đến mức Vưu Hoan rợn tóc gáy, phải quay lại nhìn cô, nói: "Sao hả? Cậu bị người ta từ chối rồi, đau lòng quá muốn đòi bồi tượng sang mình à?"

"Không." Đường Hình cười nói, "Mình vẫn thích đàn ông."

"Hừ, còn thích sếp Đường không?"

"..... Không thích nữa."

Vưu Hoan nhìn cô nói: "Chém gió."

Đã yêu thầm người ta bốn năm, muốn hết thích thì sẽ hết thích được sao?

Đường Hình bĩu môi, ăn xong đồ ăn sáng, vứt hộp vào thùng rác, đi đi lại lại trong tiệm, quay đầu nhìn Vưu Hoan, nói: "Hôm nay cậu không phải đi đâu à?"

Vưu Hoan ngồi trên quầy, lấy đồ từ trong túi xách ra, đầu không ngẩng lên, nói: "Chiều mới phải đi, sáng không có việc gì."

Đường Hình nhìn qua bàn vẽ thiết kế trong tay Vưu Hoan, hỏi: "Đây là đồ dạ hội sao?"

"Ồ, có người đặt hàng."

"Đẹp thật."

Đường Hình nhìn chằm chằm ra cửa, Vưu Hoan đang cặm cụi vẽ phác thảo chợt ngẩng đầu lên nhìn Đường Hình, tò mò hỏi: "Cậu nhìn gì thế?"

Đường Hình quay ra nhìn cô ấy rồi đáp: "Đang chờ mấy vị đại tiểu thư tới chứ sao, không thì mình tới đây làm gì?"

Đương nhiên là tới tìm cảm giác sáng khoái.

Vưu Hoan: "....."

Cô dựng ngón tay cái, nghĩ thầm không biết hôm nay vị đại tiểu thư nào sẽ cam tâm tình nguyện để bị "cắt cổ".

Mãi tới trưa cũng không có khách nào tới.

Đường Hình buồn chán muốn chết, mở Weibo, đăng nhập vào tài khoản vip. Tài khoản vip của cô chính là tài khoản Đường Tâm, fan hâm mộ theo dõi đa phần là học sinh.

Cô chụp một bức ảnh Bánh bao cuộn đang nằm ườn trên quầy, đăng lên Weibo.

Thực ra cô rất ít khi dùng tài khoản vip đăng Weibo, chỉ thỉnh thoảng đăng bài để thông báo mình vẫn còn hoạt động, những lúc khác đều chỉ dùng tài khoản phụ để lên mạng.

Cô hiếm khi online nên các fan vừa ngấm mềo xong đã quay ra hỏi.

Fan thứ nhất: "Bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" của bọn em bao giờ mới được chuyển thể vậy? Bốn năm trước chị đã bán bản quyền rồi, đến giờ chẳng có tí tin tức nào, mấy bộ truyện nhà hàng xóm năm ngoái đã chiếu cả bản điện ảnh lẫn truyền hình rồi."

Fan thứ hai: "Dù rằng mấy phim chuyển thể từ tiểu thuyết nội dung đều na ná nhau nhưng bộ này không giống mà. Truyện không chỉ tập trung vào chuyện yêu đương mà còn có tình thân, tình cảm gia đình, so với mấy bộ truyện nhà hàng xóm thì thích hợp để làm phim hơn."

Fan thứ ba: "Đúng vậy! Thời Quang sao còn chưa cho cái biên? Đường papa sao chưa cho quay phim? Muốn lưu giữ cho đời sau hay thế nào?"

.....

Đường Hình xem qua bình luận trên Weibo, khi thấy bình luận này thì dừng lại một chút, sau đó trả lời: "Hợp đồng bản quyền đã hết hạn, không cho Đường papa quay nữa, để Lục papa quay đi."

Fan lập tức oanh tạc...

"Aaaaaa!!! Lục papa? Là Lục papa nào thế?????"

"Là Lục Cảnh Thành bên Trung Sách? Hay đạo diễn Lục Chi Hành? Hay là Lục XX?"

"Aaaaaa, sắp quay thật hả? Papa nào cũng được, chỉ cần có phim là được! Là đại gia papa nha!"

"Nói thể nghĩa là Đường Đường sắp rồi khỏi Thời Quang phải không?"

.....

Đường Hinh hơi sững người, cô còn chưa nghĩ tới việc sẽ thôi việc ở Thời Quang. Nếu chỉ vì thất tình mà thôi việc, đã mất mặt rồi nay còn mất mặt hơn. Đường Vực... Chắc chắn anh ta sẽ chê cười cô, trợ lý Cao cũng sẽ cảm thấy cô thua mất hết thể diện.

Cô đăng xuất khỏi tài khoản vip, dùng tài khoản phụ xem tin tức.

Lướt Weibo xong, cô bắt đầu lấy mấy bộ đem vào phòng thử, rất nhiều quần áo của cô đều mua ở chỗ Vu Hoan, nhìn chung là không đụng hàng. Vu Hoan tranh thủ lúc rảnh rồi, nhìn cô tự chơi tự vui, cảm thấy thế cũng tốt, dù thất tình tâm trạng cũng không quá tệ.

Tính cách Đường Hinh chính là như vậy. Cô không muốn khổ sở đau đớn, không muốn khóc đến héo hơn mặt mày rồi ra ngoài gặp người ta, dù thế nào cũng phải giữ thể diện. Hơn nữa, cô rất giỏi tự cân bằng bản thân. Cô sẽ tự tìm những chuyện để làm, coi như xả hết nỗi lòng, ví dụ như cô rất thích đăng bài trên WeChat, cũng là một hình thức để lấy lại tâm trạng.

Ngay lúc cô đang hăng hái thử đồ, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe.

Đường Hinh ngó ra nhìn thử, hai mắt lập tức sáng lên!

Đại tiểu thư đi Maserati đồ lại tới rồi!

Cô nhanh chóng để áo khoác trên tay sang một bên, nhìn hai cô gái khá thân quen, vừa cười vừa đi tới chào đón: "Xin mời vào!"

Đường Đình Đình vừa thấy cô thì giật mình, nghĩ thầm: "Sao lại gặp Minh Chúc nữa rồi..."

Thẩm Phi cũng còn nhớ Đường Hinh, cô ta nhìn Đường Đình Đình, trong đầu cũng hiện ra cùng một thắc mắc "Sao lại là cô ấy?" Ánh mắt lướt qua, thấy Vu Hoan đang đứng bên cạnh quầy, mắt cô ta lập tức sáng lên, nhẹ nhàng gọi: "A, chị nhà thiết kế, hôm nay chị ở đây hả."

Đường Đình Đình lúc này mới để ý tới người đẹp đang đứng ở quầy. Vu Hoan cũng cười với hai cô: "Các vị cứ xem qua đi, có yêu cầu gì cứ nói với cô ấy."

Vu Hoan chỉ vào Đường Hinh.

Thẩm Phi hơi thất vọng, nói: "Được"

Đường Đình Đình thực ra cũng rất rộng lượng, cô chỉ cảm thấy thật trùng hợp, lại gặp phải cô gái anh cô theo đuổi không thành, xem ra đúng là nghiệt duyên.

Đường Đình Đình nhìn quanh, bỗng nhiên thấy Bánh bao cuộn đang nằm trên quầy, thích thú oa lên một tiếng: "Mèo này, đẹp quá, dễ thương ghê!"

Thẩm Phi cũng vui vẻ nhìn theo, quay đầu hỏi Vu Hoan: "Chị nuôi mèo à?"

Đường Hinh mỉm cười đáp: "Là mèo của tôi, tên là Bánh bao cuộn."

Đường Đình Đình quay lại nhìn cô, liếm môi hỏi nhỏ: "Tôi có thể sờ vào nó được không?"

Đường Hinh ôm Bánh bao cuộn xuống, để vào trong lòng Đường Đình Đình, cười nói: "Cho cô ôm đó."

Đường Đình Đình vui vẻ ôm Bánh bao cuộn, đưa tay vuốt ve lông nó, không hề hay biết nó vốn dĩ là mèo của cô, bị anh trai cô tặng lại cho Đường Hinh, không những thế còn liên tục khen: "Đáng yêu quá đi."

Thẩm Phi không quá hứng thú với mèo, chỉ tập trung chọn quần áo.

Đường Hinh đi theo phía sau cô ta, tận tình phục vụ.

Nửa tiếng sau, Đường Đình Đình vuốt ve mèo đủ rồi mới đi thử quần áo.

Vừa được ôm mèo xong, tâm trạng Đường Đình Đình cực kỳ tốt, rất hào hứng mua đồ. Cô chọn liền từ tủ bốn năm bộ, cuối cùng còn lấy luôn áo vest kẻ caro trên người ma-nơ-canh. Đường Hinh bụng như mở cờ tinh thần cho hai người. Cô cực kỳ biết nhìn sắc mặt người ta, đương nhiên biết Đường Đình Đình rất dễ... chật chém.

Thế nên, cô toàn hết giá trên trời.

Đường Đình Đình lúc đầu nghe còn cảm thấy bình thường, càng về sau càng thấy đắt, cô tròn tròn mắt, thầm thì: "Sao đắt quá vậy..."

Tuy nói là thuận mua vừa bán, nếu cô cảm thấy đắt quá thì có thể không mua.

Nhưng mà, cô có cảm giác là Đường Hinh đang cố ý.

Không lẽ vì biết cô là em gái Đường Vực nên cố ý "chật chém" sao?

Vu Hoan háng giọng, ý bảo Đường Hinh đừng phá uy tín của cửa hàng nữa.

Đường Hinh sờ sờ chỗ quần áo, cũng háng giọng nói: "Để tôi tính lại một lần, nếu cô thấy cái nào không hợp thì bảo tôi, để tôi giúp cô bỏ ra."

Đường Đình Đình: "....."

Cô bĩu môi, đột nhiên cảm túi đựng dây, nói: "Cô chờ một chút, tôi ra ngoài gọi điện thoại."

Đường Hinh chớp chớp mắt, trong lòng hoảng sợ, không phải cô ấy muốn báo cảnh sát tố cô tội lừa đảo đó chứ? Đường Hinh vội kêu lên: "Đội đã đợi đã! Tôi giảm giá cho cô! Giảm giá! Cô đừng gọi điện thoại!"

Đường Đình Đình đi đến cửa, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Đường Hinh, nói: "Tôi gọi điện cho anh trai tôi."

Đường Hinh: "....."

Gọi anh trai tới trả tiền sao?

Đường Vực vừa mới ra khỏi sân bay đã nhận được điện thoại của Đường Đình Đình. Anh vừa đi về phía xe đang đỗ, vừa nhận điện thoại, giọng điệu hơi sốt ruột hỏi: "Sao thế?"

Đường Đình Đình hừ một tiếng rồi nói: "Anh, em nói anh nghe, anh đúng là nhìn lầm người rồi! Minh Chúc không phải người tốt như anh nghĩ đâu, cô ta..."

"Từ từ đã." Đường Vực đỡ cửa xe, đứng tại chỗ, nhủu mày hỏi: "Nói vào chuyện chính đi, có chuyện gì?"

Đường Đình Đình đứng ngoài cửa hàng, qua lớp cửa kính trong suốt thấy được bên trong cửa hàng. Đường Hinh đang cười khúc khích, lại tức giận nói tiếp: "Em đang ở cửa hàng kia mua quần áo. Minh Chúc đúng là quá đáng, lại muốn chặt chém em!"

Đường Vực: "....."

Anh mở cửa ngồi vào trong xe. Lái xe quay đầu lại nhìn anh, anh gật đầu, xe lập tức lăn bánh.

Minh Chúc hiện giờ không ở Bắc Kinh, người đang "chặt chém" Đường Đình Đình không phải là cô ấy.

Đường Vực mệt mỏi tựa vào lưng ghế, nhìn khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ xe, hơi ngẩn người nói: "Cứ để cô ấy chặt chém đi."

Đường Đình Đình tròn tròn mắt: "....."

Người ta đã có bạn trai rồi, còn định ức hiếp em gái anh, thế mà anh còn cho qua?

Yêu điên dại rồi sao?

Một lúc sau, Đường Đình Đình mới xốt xa nói: "Anh, em thấy dù nhà chúng ta có kho báu cũng không thể tiêu xài như thế được đâu!"

Đôi khi Đường Vực thực sự cảm thấy đầu của em gái mình chỉ dùng để trồng cây. Anh mở hé cửa sổ xe, để cho gió thổi vào bên trong, xua đi cảm giác mệt mỏi. Anh cúi đầu xoa xoa trán, giọng điệu mềm lại, tựa như có gió xuân thổi qua, vừa ung dung vừa có chút dịu dàng.

"Bên má phải cô ấy có lúm đồng tiền phải không?"

"Vâng!"

"Cô ấy là Đường Hinh, không phải Minh Chúc."

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mong Đẹp Đề Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không cần Đường papa đâu

Editor: Hannah

Có những người đàn ông thực sự quá ngạo mạn, đặc biệt là Đường Vực, sự ngạo mạn thái quá.

Tôi tuyệt đối không để anh ta được như ý.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

"Đường Hinh?"

Đường Đình Đình ngẩn người, buột miệng hỏi: "Đường Hinh không phải là bạn thân của Minh Chúc sao? Chính là người đã giúp anh theo đuổi Minh Chúc đó?"

"....."

Tuy rằng đây là sự thật nhưng giờ Đường Vực rất không muốn nghĩ tới chuyện này, đặc biệt là không muốn Đường Đình Đình nhắc tới. Anh đóng cửa sổ xe, sắc mặt lại lạnh lùng như lúc trước, mắng một câu: "Đường Đình Đình, anh đã bảo em đừng có nhắc lại chuyện này."

Đường Đình Đình chớp chớp mắt, anh có từng báo cô thế sao?

Cô bấu môi, lại nhìn vào trong cửa hàng, thấy Đường Hinh đang ôm Bánh bao cuộn cũng đang nhìn cô.

Cô cười trừ, vội quay đầu lại, nói nhỏ: "Thế vì sao em còn phải để cho cô ấy chặt chém?"

Đây có phải Minh Chúc người mà anh thích đâu.

Đường Vực dựa vào lưng ghế, ngón tay nhịp nhịp vào đầu gối. Anh nhớ Đường Hinh từng nói với anh, mỗi khi tâm trạng cô không tốt, cô lại đi trông cửa hàng cho Vưu Hoan, muốn hết giá bao nhiêu thì hết, bàn càng đắt càng sáng khoái.

Hôm nay cô lại đi trông cửa hàng, đi "cắt cổ" người ta, "cắt" tàn nhẫn tới mức Đường Đình Đình phải gọi điện thoại mách lẻo với anh, xem ra tâm trạng cô đang cực kỳ tệ, thế mà trước mặt anh còn mạnh miệng nổi gi.

Thủ phạm đã làm Đường Hinh buồn giờ đang ủ rũ cụp mắt, nói khẽ:

"Là anh nợ cô ấy."

Đường Đình Đình hơi bất ngờ, nhưng rồi nhớ ra Đường Hinh đã giúp anh trai cô theo đuổi Minh Chúc, lập tức hiểu ra, anh cô còn nợ cô ấy tiền công.

Đình ninh như vậy, Đường Đình Đình liền hiểu ra, cô thở dài nói: "Vậy em sẽ để mặc cô ấy chặt chém vậy."

Đường Vực bỗng nhiên thấy buồn cười, miệng cười tùm tùm nói: "Ừ đi đi."

Cúp điện thoại, Đường Đình Đình thần nhiên đi vào trong cửa hàng, lấy ví từ trong túi ra, rút thẻ của mình, nhưng rồi nghĩ nghĩ lại, cô lại rút thẻ phụ của Đường Vực cho cô, vừa mỉm cười vừa đưa cho Đường Hinh: "Tôi trả bằng thẻ."

Đường Hinh nghi hoặc nhìn cô ấy, chắc không phải cô vừa quẹt thẻ xong, cánh sát đã ập vào chứ?

Cô hơi chần chừ.

Đường Đình Đình chớp chớp mắt: "Sao thế? Cô quẹt thẻ đi."

Chê tiền sao?

Đường Hinh nhìn Đường Đình Đình hơi nhenh lời, chẳng lẽ cô ấy thực sự là một đại tiểu thư lắm tiền ngu ngốc hay sao? Thôi bỏ đi, quẹt thì quẹt, sợ gì! Đường Hinh nhận lấy thẻ trong tay Đường Đình Đình, lấy máy ra, dứt khoát "ngoan" một phát hơn 300 nghìn nhân dân tệ.

Vưu Hoan nhìn con số nhấp nháy trên màn hình mà tim giật thon thót. Những hơn 300 nghìn đó!

Thế mà Đường Hinh cũng dám quẹt thẻ!

Vưu Hoan quay lại nhìn Đường Đình Đình, cảm thấy trên trán cô ấy đang lấp lánh bốn chữ "lắm tiền ngu ngốc".

"Phiền cô ký tên lên đây."

"..... Được"

Đường Đình Đình nhận lấy bút Đường Hinh đưa cho, cúi đầu chăm chú, nắn nót từng nét từng nét viết hai chữ "Đường Vực", rồi đưa lại hoá đơn cho Đường Hinh.

Không ngờ Đường Hinh không buồn nhìn đã nhét vào ngăn tủ.

Đường Đình Đình: "....."

Cô ấy buồn bực nhìn Đường Hinh, Đường Hinh bị nhìn chăm chăm thì trong lòng cũng run run, nghĩ nghĩ một chút rồi đưa Bánh bao cuộn cho Đường Đình Đình, mỉm cười hỏi: "Cô muốn ôm mèo không?"

Tieu nhiều tiền như vậy, ôm mèo một lúc sẽ đỡ đau.

Đường Đình Đình: "....."

Đường Đình Đình trừng mắt nhìn lúm đồng tiền trên má Đường Hinh, rồi lại nhìn Bánh bao cuộn xinh đẹp, không kìm lòng được, ôm lấy Bánh bao cuộn vuốt ve, rồi lại nhìn Đường Hinh hỏi: "Cô biết tôi là ai không?"

Đường Hinh: "....."

Đường Hinh lo lắng nuốt nước bọt, kính cẩn hỏi: "Hỏi khi không phải, bố cô là ai vậy?"

Đường Đình Đình: "....."

Thẩm Phi bỗng cảm thấy có gì đó sai sai, hỏi nhỏ Đường Đình Đình: "Sao thế?"

Vưu Hoan cũng nhìn Đường Hinh ngẫm ra hiệu, không phải cô gái này là con ông to nào đó chứ?

Đường Hinh thực sự sợ rằng mình đã chọc phải vị đại tiểu thư nhà nào, cô còn đang nghĩ xem có nên giảm giá để tạ lỗi hay không thì Đường Đình Đình đã rặn từng từ: "Bố của tôi là Đường Hải Minh."

Đường Hinh vừa định hỏi "Đường Hải Minh là ai thế?" thì đột nhiên nhớ ra, Đường Hải Minh chẳng phải là Chủ tịch của Thời Quang hay sao? Cô tròn tròn mắt, lắp bắp: "Nói vậy, anh trai cô..."

"Là Đường Vực." Đường Đình Đình hài lòng nhìn biểu cảm sững sờ của Đường Hinh, mỉm cười nói: "Tôi là Đường Đình Đình, Đường Vực là anh trai tôi. Vừa nãy tôi trả tiền bằng thẻ phụ của anh ấy, cô chỉ cần nhìn lại hoá đơn sẽ thấy..."

Đường Hinh sững người.

Cô vừa "cất cổ" em gái Đường Vực sao? Còn quẹt thẻ của Đường Vực?

Vưu Hoan đứng một bên quan sát diễn biến đầy kịch tính này, vội bước ra từ phía sau quầy, vừa cười vừa nói với Đường Đình Đình: "Hoá ra là em gái của Tổng giám đốc Đường. Trùng hợp quá! Thẻ này đi, đợt vừa rồi tôi có tự tay làm mấy món phụ kiện, đều là mấy thứ đơn giản. Hôm nay hai người mua nhiều đồ như thế, tôi sẽ tặng kèm mấy món phụ kiện này được không?"

"Được nha." Thẩm Phi vui vẻ nói.

Đường Hinh lấy lại tinh thần, về mặt phức tạp nhìn Đường Đình Đình, háng giọng, không kìm được mà hỏi: "Lần trước cô đã nhận ra tôi sao?"

Đường Đình Đình lắc đầu, thành thật nói: "Không, tôi vốn cho rằng cô là Minh Chúc..." Cô ngồi xuống chiếc ghế cao trước quầy, đung đưa chân, lại nói: "Vừa nãy tôi gọi điện cho anh tôi mới biết mình đã nhận nhầm người."

Đường Hinh mỉm môi, nhất thời không biết nên nói gì. Đường Đình Đình biết Minh Chúc, như vậy chắc chắn cô ấy biết Đường Vực từng theo đuổi Minh Chúc, thậm chí có khi còn biết cô là người giúp đỡ Đường Vực. Nhưng những tin đồn giữa cô và Đường Vực trong công ty, Đường Đình Đình có lẽ không biết.

Mà chuyện cô đã thổ lộ tình cảm với Đường Vực và bị từ chối, chặc chắn Đường Vực và trợ lý Cao sẽ không tiết lộ ra ngoài nên Đường Đình Đình không thể biết.

Cô cười khê: "Vậy sao."

Đường Đình Đình mỉm cười nói: "Chúng ta đúng là có duyên nha, cùng họ Đường."

Đường Hinh nhìn cô ấy, thăm thờ dài đáp: "Ừm, đúng vậy, là duyên phận."

Nhưng là nghiệt duyên.

Đường Đình Đình hào hứng lấy điện thoại ra, mở WeChat, nói: "Chúng ta kết bạn WeChat đi."

Nếu là trước đây, Đường Hinh chắc chắn sẽ phản kích mà kết bạn với Đường Đình Đình, thậm chí còn muốn làm thân với cô ấy, cố gắng moi tin tức của Đường Vực từ chỗ cô ấy, nhưng bây giờ... Cô vừa mới bị Đường Vực lạnh lùng cự tuyệt, bây giờ nhìn thấy Đường Đình Đình, nhớ lại chuyện mình đã "chặt chém" cô ấy hai lần, thực sự cảm thấy giữa mình và hai anh em nhà này đúng là mối nghiệt duyên.

Cô nhìn Đường Đình Đình rồi vẫn quyết định lấy điện thoại ra, nói: "Được."

Hai người kết bạn trên WeChat.

Xong xuôi, Đường Đình Đình đem Bánh bao cuộn trà cho Đường Hinh, chớp mắt nói: "Để lần sau tôi mời cô ăn com nha."

Đường Hinh im lặng một khắc rồi mỉm cười đáp: "Được."

Kết bạn WeChat rồi, quần áo cũng mua xong, Đường Đình Đình cùng Thẩm Phi rời đi.

Đường Hinh cùng Vu Huo giúp hai vị tiểu thư đem túi đồ bỏ vào cốp xe, tiễn hai người đi xong thì quay lại cửa hàng, mở ngăn kéo lấy hoá đơn ra xem lại, quả nhiên ở phần chữ ký thấy hai chữ ngay ngắn "Đường Vực".

Vu Huo khoanh tay, nhướn mày nhìn Đường Hinh, hỏi: "Sao nào? Hối hận đã "chém" anh ta tàn nhẫn quá hả?"

Đường Hinh đem hoá đơn vứt ở trên bàn, hừ một tiếng rồi nói: "Chó má, mình hối hận đã không "chém" thêm 100 nghìn. Nếu đã quẹt thẻ phụ của Đường Vực thì anh ta nhất định sẽ nhận được thông báo. Cậu không nghe Đường Đình Đình nói sao? Cô ta nhận nhầm người, là anh ta dính chính lại..."

"Anh ta biết mình ở đây, biết mình "cắt cổ" em gái anh ta nhưng anh ta vẫn để mặc cho mình làm càn..." Đường Hinh khẽ nhủ thầm, mặt phụng phịu, nhìn Vu Huo hỏi: "Không lẽ anh ta áy náy sao? Hay là đang muốn bồi thường cho mình?"

Thực ra Vu Huo cũng chỉ mới gặp qua Đường Vực hai lần, cũng chưa nói chuyện được mấy câu, không quen thuộc gì nên chẳng thể nhận xét. Cô chống cằm nghĩ nghĩ, liếc nhìn Đường Hinh hỏi: "Cậu muốn anh ta áy náy hay là muốn anh ta bồi thường cho cậu?"

"Chẳng muốn gì cả..."

Đường Hinh lắc đầu, nếu có thể, cô chỉ muốn anh yêu cô.

Vu Huo lại gần, nhìn lại tờ hoá đơn, chép miệng nói: "Nếu có thêm vài vị tiểu thư như thế này tới đây, không chừng năm nay mình có thể mua luôn nhà ở Bắc Kinh được rồi." Vu Huo chỉ có mẹ, gia cảnh bình thường, sức khoẻ mẹ cô không tốt, cô một thân một mình tới Bắc Kinh, bây giờ cửa hàng mới phát triển một chút, đương nhiên chưa thể mua được nhà ở riêng.

Đường Hinh biết cô ấy muốn mua nhà để đón mẹ tới ở, liền vỗ ngực cười hi hi nói: "Cứ giao cho mình đi, để mình giúp cậu trông cửa hàng, đảm bảo cậu sẽ sớm mua được nhà ở."

Vu Huo vỗ vạy cô nói: "Trông cậy cả vào cậu."

Hai mắt Đường Hinh long lanh nhìn cô ấy.

Vu Huo lặng lẽ lấy điện thoại ra phát bao lì xì cho Đường Hinh.

Đường Vực đang ngồi trong xe thì nhận được tin báo khoản chi từ thẻ, hơn 300 nghìn.

Anh khẽ nhướn miệng cười, xem ra rất tức giận nha.

..... Thế giờ đã nguôi giận rồi sao?

Xem chừng... cũng dễ dỗ dành đấy chứ.

Lại nói về Đường Đình Đình, buổi tối trước khi đi ngủ, cô mở trang cá nhân của Đường Hinh xem qua. Đầu tiên là thấy bài đăng của Đường Hinh hỏi chiều khoẻ được Vu Huo thưởng bao lì xì, khoẻ miệng Đường Đình Đình hơi nhếch xuống, khoẻ khoang trắng trợn như thế, không sợ có phật ý hay sao...

Kéo xuống thêm chút nữa, là bài đăng có mấy icon hình đầu heo. Đường Đình Đình xem mà không hiểu nhưng kỳ lạ là cô phát hiện ra anh trai mình có like bài viết này.

Sau đó, càng kỳ lạ hơn...

Cô càng kéo xuống dưới càng phát hiện thấy anh mình không chỉ like bài viết của Đường Hinh một lần mà còn like rất nhiều lần, thì thoảng còn bình luận một câu.

Cô vừa xem vừa tròn tròn mắt, thì thầm: "Anh rất ít khi like bài đăng của mình."

Đừng nói tới like, ngay cả trang cá nhân của cô sợ rằng anh cũng không thèm ngó.

Trang WeChat của Đường Đình Đình giống với phần đa các đại tiểu thư nhà giàu, khoẻ túi xách mới, khoẻ quần áo mới, đăng ảnh chụp đi du lịch. Trong WeChat của Đường Vực có cả đóng bài đăng của các tiểu thư nhà giàu, mấy ảnh khoe đồ cũng tựa tựa như nhau, đúng là không thú vị bằng bài đăng của Đường Hinh.

Nhưng mà...

Đường Đình Đình vẫn cảm thấy có điều gì đó kỳ quái rất khó tả.

Đường Đình Đình thức cả đêm, sẫm soi tất cả bài đăng trên WeChat của Đường Hinh, phát hiện ra tần suất anh cô xem trang cá nhân của Đường Hinh rất cao.

Rất không giống với thói quen thường ngày của anh.

Cô đột nhiên cực kỳ tò mò về Đường Hinh.

Sao với Đường Đình Đình, Đường Hinh không tìm thấy gì đặc biệt ở trang cá nhân của Đường Đình Đình, càng lăm chi thấy cô ấy nói "Anh tới gì gì đó..."

Sáng hôm say, Đường Hinh vừa tới công ty được một lúc, Giám đốc Đỗ đã gọi điện, nói với cô: "Chuyện gia hạn hợp đồng cô đã nghĩ xong chưa, bao giờ cô muốn qua xem hợp đồng? Nếu không có vấn đề gì thì chúng ta ký thôi."

Đường Hinh nhàn rồi không có việc gì, đang chỉnh sửa lại bản thảo "Dệt một giấc mộng cho anh". Bộ sách này xuất bản cách đây đã mấy năm, biên tập viên của cô nói nên tái bản, đúng lúc Lục Chi Hành muốn cải biên, cô đang cân nhắc xem nên bổ sung gì thêm.

Nghe thế cô im lặng một chốc rồi nhủ thầm nói: "Giám đốc Đỗ, lúc trước tôi đâu có nói sẽ đồng ý gia hạn đâu?"

Giám đốc Đỗ ngạc nhiên hỏi lại: "Vậy cô không muốn gia hạn sao?"

Đường Hinh nhìn màn hình máy tính, nhớ tới vẻ mặt lạnh nhạt của Đường Vực, trong lòng chua xót, cắn môi đáp: "Tôi không gia hạn."

"Vậy cũng tốt, để ở đây cũng chỉ "ngâm" thêm thôi." Giám đốc Đỗ cũng không làm khó cô, ngược lại còn hài lòng, tiết kiệm được mấy triệu, dùng đi mua kịch bản mới còn tốt hơn, "Vậy tôi sẽ huỷ bản thảo hợp đồng bên này nhé?"

"Vâng."

Đường Hinh vứt điện thoại sang một bên, cúi đầu tiếp tục sửa bản thảo. Dù sao cô với Đường Vực đã ra nông nỗi này, có lẽ không còn có khả năng chuyển thể tiểu thuyết của cô thành phim được nữa.

Buổi chiều, Cao Hằng đem tài liệu do Giám đốc Đỗ gửi lên đưa cho người đang ngồi đối diện màn hình máy tính, vội vàng báo cáo: "Thưa sếp, chuyện gia hạn bản quyền tiểu thuyết, đa phần các tác giả đều đồng ý gia hạn, hợp đồng vừa ký sẽ có hiệu lực ngay lập tức. Chỉ có... cô Đường..."

Đường Vực nghe thế thì tay lập tức ngừng gõ bàn phím, ngẩng người ra sau, ngẩng đầu nhìn Cao Hằng, nhú mày hỏi: "Cô ấy không đồng ý gia hạn?"

Cao Hằng gật đầu: "Vâng."

Đường Vực im lặng trong giây lát, mắt nhìn vào khoảng không, bàn tay đặt trên con chuột, ngón tay dài nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, ngữ khí không để lộ cảm xúc nói: "Cậu gọi cô ấy lên đây."

Cao Hằng: "Vâng."

Cao Hằng đi ra ngoài.

Hai phút sau, anh ta quay lại, vẻ mặt lúng túng.

"Nói đi."

Đường Vực bỗng nhiên bức bối, anh rất ít khi thấy trợ lý của mình có biểu cảm do dự thế này.

Cao Hằng nhớ lại những lời Đường Hinh vừa nói, thực sự cảm thấy trên đời này không có người phụ nữ nào dám nói năng với sếp tổng như vậy, anh ta thật sự muốn quý gỏi khảm phục cô.

Cao Hằng nhìn Đường Vực, da đầu căng ra, đáp: "Cô Đường nói... cô ấy nói cô ấy đã tìm được papa giúp cô ấy quay phim điện ảnh, không làm phiền tới Đường papa nữa."

Đường Vực: "....."

~~~~~

Yee: sắp có papa mới xuất hiện:)) Đường lão sắp hết đất diễn. Haha

Bạn đang đọc truyện *Hết Thảy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

 Viettel

09:19

  82%

*Đường Vực, khi em thích anh, em là chính em,
sau khi bị anh từ chối, em vẫn là em.*

Chỉ là anh không thấy rõ mà thôi.

_ “Nhật ký nữ đại gia” _

Trong khoảnh khắc đó, Cao Hằng xin lấy

Trong khoảng khắc đó, Cao Hằng xin tay tính mạng của mình ra thề, anh ta chưa từng thấy sắc mặt của Đường Vực xám xịt như thế bao giờ. Ngay cả khi vừa mới tiếp nhận công ty, bị những cổ đông lớn tuổi gây sức ép, bị đối tác huỷ hợp đồng, các hạng mục đều phải giải thể, sắc mặt Đường Vực cũng không khó coi như bây giờ.

Lúc ấy Cao Hằng còn chưa biết, đó mới chỉ là bắt đầu.

 Following ...

Viettel

09:20

 82%

Hết thủy mộng đẹp đều dành cho em – C..
hannahoneloveonelifetime.wordpress.com

Những ngày sau đó, tần suất sắc mặt Đường Vực trở nên tối sầm càng lúc càng nhiều, càng lúc càng khó coi.

Có điều, đây là chuyện của sau này.

Im lặng một hồi lâu, Đường Vực lấy lại vẻ điềm tĩnh, nhú mày nói: “Ai muốn mua lại bản quyền của cô ấy?”

Cao Hằng vội nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ...”

Viettel VPN

09:20

 82%

“Cậu ra ngoài trước đi.”

Cao Hằng vừa đi tới cửa, Đường Vực đã gọi

anh ta lại: “Khoan đã.”

Cao Hằng quay đầu lại: “Thưa sếp, có chuyện gì?”

Đường Vực khẽ thở dài, lấy một tập tài liệu từ trên bàn, là đề tài do tổ biên kịch đã gửi lên lúc sáng, anh nhịp nhịp lên tập văn kiện, nói: “Báo cho tổ biên kịch ba giờ sẽ họp.”

Xem ra đề tài đã xác định rồi, Cao Hằng gật đầu đáp: “Được.”

📶 Viettel 📶 VPN

09:20

🔒 82% 🔋 ⚡

Dưới lầu, Đường Hình sau khi trả lời điện thoại của Cao Hằng thì có hơi thần thờ, không biết Đường Vực sau khi nghe thấy

không biết Đường vực sau khi nghe thuật lại những lời cô đã nói thì liệu có tức giận hay không? Vai cô bỗng nhiên bị ai đó vỗ vỗ, cô ngẩng đầu lên liền thấy Hàn Tiêu Tiêu đang dáo dác cúi đầu lại gần mình làm cô hoảng sợ: “Cô làm gì thế?”

Hàn Tiêu Tiêu thầm thì vào tai cô: “Cô mau nói cho tôi biết đi, Lục papa là ai thế?”

Đường Hinh: “.....”

Hàn Tiêu Tiêu kéo ghế ra ngồi cạnh cô, nói nhỏ: “Tôi thấy câu trả lời của cô trên Weibo rồi, lúc trước tưởng cô bảo sẽ gia hạn hợp đồng với công ty mình? Sao lại không ký tiếp nữa? Mà Lục papa là ai thế?”

Hôm qua, từ sau khi thoát tài khoản Vip Đường Hình cũng không để mắt tới Weibo Đường Tâm nữa, thế nên cô không biết hiện giờ bên dưới Weibo Đường Tâm bình luận của fan đang khí thế ngút trời, mọi người đều đang suy đoán, mò mẫm, cá cược xem rốt cuộc Lục papa là ai.

“Cô đoán xem.” Đường Hình cười gian xảo đáp.

“.....”

Hàn Tiêu Tiêu trợn mắt nói: “Nếu tôi mà đoán được thì còn phải hỏi cô sao? Cô biết không, fan theo dõi Weibo của cô cũng thật lợi hại, dò tìm danh sách đạo diễn, nhà sản xuất, tác, nhà sản xuất của tất cả các công ty điện ảnh, chỉ cần mang họ Lục thì đều bị lôi ra.”

Tổ biên kịch hào hứng đứng dậy, vừa thu dọn đồ đạc, vừa bàn luận:

“Liệu có phải đề tài nộp lên đã được thông qua không?”

“Chắc là thế, nếu không sao tự dưng họp làm gì. Nếu lần này đề tài còn không được thông qua thì tóc trên đầu tôi cũng rụng hết mất.”

“Anh đoán xem đề tài nào được chọn?”

“Tôi đoán là đề tài kháng chiến thời dân

quốc hoặc trình thám hiện đại, dù sao sẽ
tổng cũng thích hai đề tài này.”

Following

Viettel

09:20

 83%

Đường Hình không có hứng thú nghe, dù sao cô cũng chỉ là một biên kịch tiểu tốt, phụ trách trợ giúp cả tổ là được, những vấn đề khác cô không quan tâm.

Hàn Tiêu Tiêu so với cô còn bé nhỏ hơn, cô ấy còn không được chọn vào tổ dự án lần này, cô ấy nhìn Đường Hình đang chuẩn bị đồ, khẽ thúc giục: “Cô mau nói cho tôi biết đi, Lục papa là ai thế?”

Chuyện còn chưa chắc chắn, Đường Hình cũng không muốn tiết lộ sớm, nhỡ đâu cô và Lục Chi Hành thương lượng không thành thì sao? Nhỡ người ta không chịu mua bản quyền của cô thì sao? Chẳng hoá cô tư tát

quyền của cô thì cô sẽ chẳng nói chuyện
vào mặt mình?

Cô chớp chớp mắt đáp: “Chờ tới khi nào
chắc chắn tôi sẽ nói cho cô.”

Following

Viettel

09:22

 83%

Cô chớp chớp mắt đáp: “Chờ tới khi nào
chắc chắn tôi sẽ nói cho cô.”

Hàn Tiêu Tiêu thở phì phì lườm cô, cô
Đường Hinh này nhìn qua tưởng dễ nói
chuyện, cũng thích buôn chuyện, cái gì cũng
có thể lôi ra tám, thế nhưng đối với những
chuyện chưa chắc chắn thì sẽ cực kỳ kín
miệng, kiên quyết không để bản thân bị “lật
xuồng”.

Lên đến phòng họp trên tầng, Đường Hinh
tìm một chỗ ngồi xa vị trí chủ tọa nhất có

thê, nhân lúc Đường Vực còn chưa tới thì cúi đầu lướt Weibo.

Số lượng fan của cô lên tới hàng triệu, ng

thường cô đăng Weibo nhiều nhất cũng chỉ

hơn 1000 bình luận, lần này đột nhiên vọt
lên đến mười nghìn bình luận.

Following

Viettel

VPN

09:22

83%

Đường cô đang weibo nhiều nhất cũng chỉ
hơn 1000 bình luận, lần này đột nhiên vọt
lên đến mười nghìn bình luận.

Vừa mở ra xem, quả nhiên thấy nội dung đa
phần là thắc mắc Lục papa là ai, mọi người
điên cuồng tag cô để hỏi...

“Đường Đường Đường Đường, mau ra đây
tiết lộ chút đi, Lục papa là ai thế?!?”

“Tôi cũng muốn biết, rốt cuộc Lục papa là ai?”

“Tôi cược là Lục papa bên Trung Sách, ai đồng ý thì like.”

Following

Viettel

09:22

 83%

trắng cùng quần âu đen. Người kia đứng trước bàn họp, dáng người cao lớn mạnh mẽ, sắc mặt điềm tĩnh.

Đường Hình lại cúi xuống nhìn điện thoại, cúi đầu thật thấp.

Đường Vực đi xuống nhìn lướt qua, thoáng

thay co gai nho dang ngoi hang sau cung bị người khác che khuất, anh khẽ nhú mào, trầm giọng nói: “Bắt đầu họp.”

Anh dựa vào lưng ghế, tư thế có phần biếng nhác, thần sắc lại lạnh lùng, giọng nói càng lạnh nhạt hơn: “Tôi thấy mọi người đều tán thành ý tưởng quay phim kháng chiến dân quốc, vậy cùng giơ tay biểu quyết, ai đồng thì giơ tay.”

📶 Viettel 📶 VPN

09:22

🔒 83% 🔋 ⚡

“Đừng nhắc tới Lục Chi Hành nữa đi. Đạo diễn Lục nhà chúng tôi vừa mới đóng máy một bộ phim không nhận phim mới đâu. Hơn nữa anh ấy thích phim nghệ thuật đó.”

.....

Đường Hình hoảng hồn cũng cạn lời luôn,
fan của cô đúng là rảnh quá mà.

Cô mới chỉ trả lời một câu băng quơ thế
thôi, vậy mà họ lại có thể suy diễn tới mức
này.

Cô còn đang cân nhắc xem có nên nói th
điều gì hay xóa bình luận của mình đi thì
trợ lý Cao đi vào, anh ta đem tài liệu đặt
trên bàn, theo sau là người mặc áo sơ-mi

📶 Viettel 📶 (VPN)

09:22

🔒 83% 🔋 ⚡

Cô chớp chớp mắt đáp: “Chờ tới khi nào
chắc chắn tôi sẽ nói cho cô.”

Hàn Tiêu Tiêu thở phì phì lườm cô, cô
Đường Hình này nhìn qua tưởng dễ nói

chuyện, cũng thích buồn chuyện, cái gì cũng có thể lôi ra tám, thế nhưng đối với những chuyện chưa chắc chắn thì sẽ cực kỳ kín miệng, kiên quyết không để bản thân bị “lật xuồng”.

Lên đến phòng họp trên tầng, Đường Hinh tìm một chỗ ngồi xa vị trí chủ tọa nhất có thể, nhân lúc Đường Vực còn chưa tới thì cúi đầu lướt Weibo.

Số lượng fan của cô lên tới hàng triệu, ng

thường cô đăng Weibo nhiều nhất cũng chỉ

hơn 1000 bình luận, lần này đột nhiên vọt
lên đến mười nghìn bình luận

Following

Viettel

09:23

 83%

cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, mới chỉ một tuần không gặp nhưng lại có cảm giác như đã xa cách cả một đời. Đường Hinh nhìn anh, cười cười, nhẹ nhàng nói: “Sếp tổng muốn hỏi ý

kiến tôi sao? Tôi không có ý kiến gì, đa số
thắng thiểu số, hơn nữa ngài quyết định
chọn đề tài gì thì chúng ta làm đề tài đó
thôi.”

Ngài?

Đường Vực nhìn gương mặt tươi cười của
cô, hơi nhúm mày, lồng ngực đột nhiên cảm
giác như nghẹn lại.

Đường Hình nói xong lại cúi đầu, ngả ngửa
ra sau, chỉ để lộ đôi bàn tay đang gõ phím
máy tính lạch cạch, gõ mạnh như vậy không
biết là đang nguyên rửa, mắng chửi ai.

📶 Viettel 📶 VPN

09:23

🔒 83% 🔋 ⚡

Đường Vực hơi nheo mắt, dời mắt khỏi cô,
nhìn một biên kịch khác: “Anh có đề xuất

gì?”

Người biên kịch kia đột nhiên phải đối diện với đôi mắt đen nhánh của Đường Vực thì hơi run, nói: “Tôi nghĩ hay là chúng ta chọn đề tài trinh thám...”

“Trong năm nay đã có hơn mười bộ trinh thám hình sự rồi.”

“Thế thôi vậy...”

Đường Vực ra quyết định cuối cùng về đề tài, cuộc họp kéo dài hai tiếng đồng hồ rồi kết thúc. Đường Hinh vì ngồi ở trong cùng nên là người đi ra cuối, cô cũng không vội

vàng, ôm đồ dùng chậm rãi đi theo mọi người.

Đường Vực đã đi ra khỏi phòng họp, bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn vào trong.

“Sếp tổng, còn có việc gì sao?” Hoàng Tư Nghệ cười hỏi.

“Không có việc gì.” Anh lạnh nhạt đáp, ánh mắt dừng lại ở cô gái nhỏ bé đang đi ra,
“Đường Hinh, theo tôi tới phòng làm việc một chút.”

Đường Hinh: “.....”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, hơi nhúu mày.

Đường Vực không cho cô cơ hội được từ chối, anh vừa nói xong đã quay đi trước, người cao chân dài, mới được vài bước đã không thấy bóng dáng đâu.

Hoàng Tư Nghệ liếc nhìn Đường Hình, cười khẩy, giọng điệu mỉa mai nói: “Sếp tổng đang gọi cô đó.”

Đường Hình nhìn cô ta, hừ một tiếng rồi đáp: “Tôi không điếc.”

Cô lướt qua Hoàng Tư Nghệ, nhanh chân
theo anh.

Following

Viettel

09:23

84%

Tối văn phòng anh thì tối thôi, sợ gì?

Hoàng Tư Nghệ nhìn theo bóng lưng cô, nhú mày nói với biên tập Chu Đan đang đứng cạnh: “Tôi không tin giữa hai người họ không có gì. Vừa tan họp đã gọi vào phòng, sếp tổng đúng là thiên vị, trong cuộc họp còn hỏi ý kiến một mình cô ta...”

Chu Đan bĩu môi: “Cô chưa xem Weibo của cô ấy sao?”

Hoàng Tư Nghệ quay đầu nhìn Chu Đan.

Hoàng Tư Nghệ quay đầu nhìn Chu Đan.

“Sao cơ?”

Following

Viettel

09:24

  84%

“Cô ta đăng bài trên Weibo nói sẽ không gia hạn bản quyền tiểu thuyết ‘Dệt một giấc mộng cho anh’ cho Thời Quang nữa mà sẽ bán lại cho Lục papa. Hiện giờ mọi người đều đang đoán già đoán non xem Lục papa kia là ai, tôi cho rằng... sếp tổng gọi cô ta lên phòng là để hỏi về việc này. Đường Hình làm như vậy rõ ràng là không giữ thể diện cho sếp tổng, sếp sao có thể nhẫn nhịn chứ? Tôi thấy ngay cả quan hệ bạn tình của hai người họ cũng tan tành rồi.”

“...Thế sao? Để tôi đi xem!” Hoàng Tư Nghệ phấn khích mở Weibo, ngày hôm qua bạn chuẩn bị đề tài để trình lên, căn bản không

có thời gian xem Weibo, lúc này mở ra đã thấy đầy trên bảng hotsearch, Đường Tâm xếp ở vị trí thứ nhất, thậm chí còn có nhiều đề tài liên quan cũng hot không kém...

#Lục papa là ai?#

📶 Viettel 📶 VPN

09:24

🔒 84% 🔋 ⚡

Hoàng Tư Nghệ: “.....”

Xem xong Weibo, Hoàng Tư Nghệ cười lạnh, nói: “Cô ta đúng là biết diễn trò.”

Đường Hình “giỏi diễn trò” còn đang đi theo sau Đường Vực tới cửa văn phòng, thấy trợ lý Cao đang đeo kính còn cười tủm tỉm khen: “Trợ lý Cao, anh đeo kính nhìn rất đẹp trai.”

Cao Hằng ngượng ngùng đáp: “..... Cảm ơn”

Đường Hình cười: “Không có gì.”

Following

Đường Hình said: "chẳng nhẽ chỉ có anh mới có thể từ chối em sao"

📶 Viettel 📶 VPN

09:31

🔒 86% 🔋 ⚡

Đường Vực đang đi về phía bàn làm việc,
nghe thấy đoạn đối thoại này thì khựng lại,
quay đầu liếc nhìn cô.

Đường Hình thoải mái tự nhiên đi qua, cười
với anh: “Sếp tổng, sếp muốn nói chuyện gì
với tôi?”

Đã biết còn hỏi.

Đường Vực nhướng mày, thấy Cao Hằng đã đóng cửa lại rồi mới quay lại nhìn cô, nói: “Đường Hình, tôi đã nói em cứ gia hạn bản quyền hai bộ tiểu thuyết kia cho công ty, sau đó sẽ chuẩn bị cải biên, sao em vẫn từ chối gia hạn?”

Following

Viettel

09:31

 86%

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng đối diện với anh, vẻ mặt vô tội đáp: “Đúng vậy, nhưng tiểu thuyết của tôi bị ngâm ở đây đã bốn năm rồi.”

Giống như em đã thầm yêu anh bốn năm vậy.

Thế mà anh chẳng hề hay biết.

Cũng không chút để tâm.

Đường Vực nhất thời không biết nên nói gì, tay phải đút túi quần, tay trái chống lên mặt bàn, hai chân thoải mái duỗi ra, bình tĩnh nói: “Đó là trước đây, còn bây giờ công ty đã ra quyết định rồi.”

📶 Viettel 📶 VPN

09:32

🔒 86% 🔋 ⚡

Đường Hình nghĩ nghĩ rồi ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Sếp tổng, tôi cảm thấy sếp làm thế là tự ép buộc bản thân mình.”

Đường Vực nhú mảy, không hài lòng nhìn cô.

Đường Hình cũng không để tâm thái độ không vui của anh, chỉ mỉm cười, tiến lại gần một bước, không nhìn thẳng vào mặt anh mà nói: “Em biết sở thích chọn kịch bản của anh, em bán bản quyền tiểu thuyết cho Thời Quang đã nhiều năm như vậy mà vẫn không được dựng thành phim, có lẽ là do không hợp, thế nên mãi vẫn không thể thực hiện. Cũng giống như em và anh vậy, anh nói anh và em không thích hợp, cho nên anh đương nhiên cũng không thích thứ mà em làm ra...”

📶 Viettel 📶 VPN

09:32

🔒 86% 🔋 ⚡

Nghe những lời này, Đường Vực bỗng nhiên có cảm giác đau đớn nhói lên trong lồng ngực, rất khó chịu.

Đường Hình nói xong, quay lại nhìn anh.

Ánh mắt anh lúc này sâu thăm thẳm, cô thấy được anh đang dùng sự điềm tĩnh để kìm nén cảm xúc, rốt cuộc thứ mà anh đang cố kìm nén là gì, Đường Hình không hiểu được, cô hơi sửng người. Nhưng rất nhanh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vênh mặt kiêu ngạo nói: “Dù sao cũng là đồ của em, em muốn cho ai thì cho.”

“Đường Hình.”

Bàn tay đang chống trên mặt bàn nắm lại,

📶 Viettel 📶 VPN

09:32

🔒 86% 🔋 ⚡

ngón tay siết chặt, anh nặng nề thốt ra từng tiếng. “Tôi chưa từng nói tôi không thích

đang. Tôi chưa từng nói tôi không thích những thứ em nghĩ ra hay làm ra, cũng không nói... Tôi không ghét em. Không thích hợp và không ưa khác nhau rất nhiều."

"À" Đường Hình nhìn anh, chớp mắt nói:
"Nhưng kết quả vẫn như nhau thôi."

"....."

Đường Vực thôi không tiếp tục nói đạo lý cùng cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói trầm khàn hỏi cô: "Bởi vì tôi từ chối em nên em từ chối ký hợp đồng sao?"

Trái tim Đường Hình như chợt run rẩy lại như nhói đau, cô vẫn cười với anh rồi hỏi

ngược lại: “Chẳng lẽ chỉ có anh mới có thể từ chối em thôi sao?”

Đường Vực: “.....”

Cổ họng anh nghẹn lại, không thể thốt nên lời.

Đường Hình mím môi, không muốn lại biến thành con ngốc ở đây, cô ngẩng đầu nhìn Đường Vực, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước, chào sếp tổng.” Nói xong, cô xoay người đi về phía cửa.

“Khoan đã.”

Đường Vực đứng thẳng dậy, gọi cô lại.

Đường Hình quay lại, hỏi: “Sao vậy?”

Đường Vực nghiêm mặt, đột nhiên có cảm giác bức bối rất khó tả, anh nheo mắt nhìn cô, ngữ khí lạnh nhạt hỏi: “Em bán bản quyền cho ai?”

“Dù sao so với anh cũng không kém, anh hỏi nhiều thế để làm gì? Cũng không phải chuyện của anh.”

Đường Hình hừ một tiếng, vẻ mặt tức giận mở cửa, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

📶 Viettel 📶 VPN

09:32

🔒 86% 🔋 ⚡

Đường Vực đứng im tại chỗ, cảm giác bức bối càng rõ ràng, anh xoay người ngồi vào bàn làm việc, cặp mắt nhìn hợp đồng gia hạn, ấn nút điện thoại nội tuyến gọi Cao Hằng. Cả người ngả ra sau dựa vào lưng ghế, tay cầm bản hợp đồng nhìn lướt qua, rồi mở ngăn kéo quăng vào bên trong.

Cao Hằng gõ cửa tiến vào, vẻ mặt rất khó tả: “Thưa sếp.”

Đường Vực vẻ mặt không cảm xúc ngược lên nhìn anh ta: “Đi thăm dò xem Đường Hình bán bản quyền tiểu thuyết cho ai.”

“Chuyện này...” Cao Hằng đăng hăng một tiếng, nói tiếp: “Có thể là bán cho một người họ Lục.”

📶 Viettel 📶 VPN

09:33

🔒 📶 86% 🔋

Anh ta vốn định nói là Lục papa nhưng rồi không dám.

Đường Vực: “.....”

Là cái quỷ gì?

Cao Hằng vội nói thêm: “Vừa nãy tôi nghe mấy thư ký nói chuyện mới lên Weibo xem. Hôm qua cô Đường trả lời bình luận của fan

...trên Weibo, nói muốn đem bản quyền tiểu thuyết bán cho Lục papa."

Nói tới đây, anh ta dừng một chút rồi bổ sung: "Hay là sắp thử tự lên mạng xem đi."

Following

Viettel

09:33

  86%

Lục papa?

Đường Vực nhướng mày, nhìn sang màn hình máy tính đang sáng lên, lập tức dùng chuột mở Weibo. Anh rất ít khi dùng Weibo cá nhân, cũng hiếm khi đăng bài nhưng lượng người theo dõi lại không hề ít, dù sao cũng là tài khoản Vip được chứng thực, rất nhiều người mê đắm nhan sắc của anh.

Anh vừa mở Weibo đã thấy đề tài hot nhất hiện giờ...

#Lục papa là ai?"

Cao Hằng nhìn anh click chuột, thẳng thắn nói: "Mọi người đều đang đoán đó là Lục Cảnh Thành bên Trung Sách, tôi thấy cũng

📶 Viettel 📶 (VPN)

09:33

🔒 86% 🔋 ⚡

rất có khả năng, bên đó khá ưa thích kiểu đề tài này..."

Đường Vực lướt xem qua, mày càng nhúu chặt, gần như toàn bộ những người họ Lục làm trong ngành đều bị lôi ra đoán mò.

Quan trọng nhất là anh đã nhìn thấy Đường Tâm trả lời fan rằng “Không bán cho Đường papa nữa”, không những thế còn like cho bình luận của fan nói “Đường Đường có phải sắp rời Thời Quang không?”

Đường Vực nhìn chăm chăm bình luận đó lâu thật là lâu, rồi mới chậm rãi dời con chuột, ngẩng lên nhìn Cao Hằng, lạnh lùng nói: “Đi thăm dò xem, Lục papa kia là ai.”

📶 Viettel 📶 VPN

09:33

🔒 86% 🔋 ⚡

Cao Hằng: “Vâng.”

Hơn mười phút sau, không cần Cao Hằng quay lại báo cáo.

Toàn bộ công ty, thậm chí là toàn thể cư dân mang đều đã biết ai là Lục papa.

Vì Lục Chi Hành đã chia sẻ lại câu Đường Hinh trả lời bình luận của fan còn đi kèm caption:

Lục Chi Hành V: @Đường Tâm: Hợp đồng đã sắp hết hạn, không bán cho Đường papa nữa, bán cho Lục papa đi — Hình như... Lục papa mà Đường Tâm nói tới chính là tôi đó.

Nam phụ xuất hiện quá tiêu sái!!

Yêu thầm 1 người 4 năm là như nào???

Bạn đang đọc truyện *Hết Thây Mộng Đẹp Để Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đường papa thật đáng thương

Editor: Hannah

Hôm nay Đường Vực thực sự khiến tôi muốn đập cho anh ta một trận.

Đồ óc heo.

— "Nhật ký nữ đại gia" —

Lục Chi Hành vừa đăng bài viết xong, lập tức lòi theo Đường Hinh từ hàng biên kịch vô danh tiểu tốt phi thăng ngồi chễm chệ trên hàng đầu bảng hotsearch. Các fan trở mắt nhìn hashtag "#Lục papa mà Đường Tâm nói tới chính là tôi" leo từ hạng 38 lên thẳng hạng nhất.

Thiên hạ lao vào bình luận vô cùng náo nhiệt.

"Lục papa mà Đường Tâm nói tới chính là tôi", câu này sao nghe ngọt thế chứ? Tôi ship couple này rồi đấy!"

"Tự dưng thấy tình ghê cơ... Sao thế nhỉ?"

"Thế là Lục papa muốn làm phim "Dệt một giấc mộng cho anh" sao? Đạo diễn Lục ngồi lên trong số mấy chục Lục papa quyết tâm trở tài sao? Bán linh nha! Hóng phim!"

"Mọi người không đề ý câu "Không bán cho Đường papa" của Đường Tâm à? Sao tôi lại thấy hơi phủ nhĩ, Đường papa đáng thương ghê cơ... Nhưng mà tôi vẫn ủng hộ Lục papa và Đường Tâm nha! Chờ tuyên bố chính thức!"

.....

Đường Hình nhìn vô số bình luận tag mình cùng vị trí hàng đầu trên bảng hotsearch, cảm thấy cực kỳ choáng váng.

Cô còn chưa biết phim tròn méo thế nào, thế mà Lục papa đã lôi cô lên hạng nhất hotsearch rồi.

... Thế này có thể coi là bước đầu lãng-xê không?

Weibo Lục Chi Hành nhiều fan theo dõi hơn Weibo Đường Tâm nhiều, gần năm triệu fan. Nói cho cùng một đạo diễn tài hoa diễn trai giống anh ta quả thực không nhiều, anh ta đích thực là nhan sắc đại diện cho giới đạo diễn. Mỗi lần tới lễ trao giải, khán giả đều có cơ hội được ngắm nhìn khuôn mặt trẻ trung điển trai kia, còn có phong thái lãng tử phóng khoáng, đứng cùng hàng ngũ nghệ sĩ văn võ cùng xuất chúng.

Thế nhưng người ta đâu chỉ dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, có thể ôm được vài giải lớn về nhà đều nhờ vào tài năng cả đó.

Thình thoảng, Lục Chi Hành cũng tham gia đóng vai khách mời trong phim điện ảnh, thời lượng lên hình không nhiều nhưng cũng đủ làm fan thấy hứng thú.

Đường Hình thừa nhận là lá gan của cô rất lớn, ngay cả Đường Vực mà cô còn dám cường hôn thì còn sợ cái gì nữa? Nhưng lúc này nhìn lượng người theo dõi đang tăng lên ầm ầm, cô bỗng nhiên sợ sệt, không dám mở phần bình luận ra xem. Với tư duy của một biên kịch cộng với kinh nghiệm dùng tài khoản clone, cô có thể chắc chắn bình luận của fan bây giờ rất dữ dội.

Vừa mở WeChat, trên màn hình đã hiện ra thông báo tin nhắn của Lục Chi Hành.

Cô ngơ ngác một chút rồi vội vàng mở ra đọc.

Lục Chi Hành: "Chưa follow tôi sao?"

Ý anh là follow trên Weibo.

Đường Hình lại vội vàng mở Weibo ra xem, bỏ qua hotsearch, cũng cố gắng không nhìn lướt tương tác và số bình luận đang tăng vọt bên dưới, chỉ chăm chú tìm Weibo của Lục Chi Hành, nhấn nút theo dõi. Sau đó lại quay về WeChat, nhấn một icon tươi cười rồi nói: "Đã follow rồi!"

Lục Chi Hành: "Hai ngày nữa tôi về, ngày 15 chúng ta gặp nhau ăn bữa cơm rồi bàn chuyện hợp tác được không?"

Từ lúc Lục Chi Hành đăng Weibo tới giờ, Đường Hình hiểu được Lục Chi Hành thực sự muốn hợp tác cùng cô, cũng thực lòng muốn chuyển thể "Dệt một giấc mộng cho anh", bây giờ toàn thể cư dân mạng cũng đều biết, Lục papa của cô... chính là Lục Chi Hành.

Bây giờ, nếu cô lại nói không muốn hợp tác thì chẳng khác gì tát vào mặt Lục Chi Hành cũng là tự tát vào mặt mình.

Đường Hình không có thói "lật mặt", cô hơi mím môi, gửi icon ôm chân đại gia, nói: "Được, để tôi mời."

Lúc ấy Lục Chi Hành vừa mới kết thúc một buổi phỏng vấn, cả người thả lỏng vắt chân ngồi trong xe, nhìn thấy tin nhắn trả lời của Đường Hình, anh không kìm được phì cười. Anh nhận ra cô nhóc này rất thích dùng icon, anh cũng lười gõ chữ mà gửi thẳng một tin nhắn thoại: "Mời cơm là việc của đàn ông mà?"

Đường Hình nhận được tin nhắn thoại thì hơi bất ngờ, cô vận nhỏ tiếng, để loa điện thoại sát bên tai, nghe xong mỉm cười nhắn lại: "Được, vậy lần sau tôi sẽ mời."

Cô đi có lại.

Lục Chi Hành nhấn icon mỉm cười: "Được."

Vài giây sau, Lục Chi Hành nghe trợ lý nói mới biết hôm nay anh nổi hừng đăng bài trên Weibo nói vài câu đùa thế mà lại lên hot search, anh cạn lời, mở Weibo xem thử. Thực sự anh chỉ nói đùa thôi mà, đâu có ý gì... Không biết Đường Hình có để bụng không? Chắc không ngại ngừng gì đâu nhĩ? Lần trước chính cô ấy đã gọi anh là Lục papa trước.

Nhưng mà để thể hiện sự tôn trọng với Đường Hình, anh vẫn nhắn tin hỏi thăm: "Chuyện trên Weibo cô không để tâm chứ?"

Đường Hình khựng lại một chút rồi trả lời: "Không sao đâu."

Lục Chi Hành yên tâm, lại vắt chân dựa vào lưng ghế, nói với trợ lý: "Đi thôi, về khách sạn."

*****

Thực ra lúc này Đường Hình còn chưa lên Weibo hóng hớt đầu nhưng Hàn Tiêu Tiêu bên cạnh cô đã hào hứng kêu lên: "Mẹ cha ơi! Đường Hình cô quá chất luôn! Cô thành thần tượng của tôi rồi! Là Lục Chi Hành đó!!!"

Đường Hình: "....."

Cô bây giờ cũng cảm thấy mình chất phát ngất luôn rồi. Cô đã dám hôn Đường Vực đó! Rồi còn từ chối Đường Vực! Tát thẳng vào mặt Đường Vực nữa!

Cô muốn bán bản quyền, muốn chuyển thể phim điện ảnh, muốn cùng Lục papa bay cao!

Hoàng Tư Nghệ cùng Chu Đan cũng không ngờ mọi chuyện lại biến chuyển thành thế này, nhìn lượng fan theo dõi Đường Hình tăng vọt cùng bao đề tài hot liên quan đến tác phẩm đều đang được mọi người bàn tán. Đây chẳng phải một bước lên trời thì là gì?

Số may thế không biết!

Rất nhanh sau đó, Hoàng Tư Nghệ thấy top trending mới còn ảo diệu không kém.

#Tội nghiệp Đường papa

Cô ta xem lướt qua, nhìn sang Đường Hinh, trong lòng phấp phới khi thấy Đường Hinh bị sao quạ tạ chiếu, mà mai nói: "Đường Hinh, cô lên xem lại top hot search đi, thấy có công bằng cho sếp tổng hay không"

Đường Hinh nhìn cô ta, cười lên nói: "Thế hả? Tôi cũng muốn thấy có gì công bằng với không công bằng đấy?"

Chu Đan trợn mắt đáp trả: "Cô lên xem thì biết!"

Thế diện của sếp tổng đều rất sạch rồi, Đường Hinh còn dám thản nhiên nói như thế, đúng là được chiều quá hoá hư mà.

Hàn Tiêu Tiêu mở ra xem, sắc mặt biến đổi như da tắc kè, vỗ vỗ đầu óc nào nói: "Sao tôi cứ thấy có gì đó là lạ..." Cô ấy đẩy tay Đường Hinh, thì thầm: "Cô đi xem thử đi!"

Lửa đốt đến mông rồi, nếu còn vờ như mình không liên quan nữa thì chịu cô rồi!

Đường Hinh lúc này mới mở Weibo ra xem, hot search đầu bảng vẫn là "Lục papa mà Đường Tâm nói chính là tôi", đứng vị trí thứ ba là... "Tội nghiệp Đường papa". Tay cô run run, cứ dấn mạng quạ nhiên không làm cô thất vọng, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy đến rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, click vào hot search này, lướt xem bình luận...

"Đường Tâm nói "Không bán cho Đường papa nữa", tội nghiệp Đường papa quá đi, không biết khi Đường papa đọc những tin này sẽ có cảm giác gì. Tự dưng thấy đáng thương quá đi."

"Không bán cho Đường papa... Công khai cự tuyệt nhaaaa! Đường papa có đau lòng không? Sao đầu tôi chỉ nghĩ được một câu chuyện tình tay ba đau thương thế này."

"Nhưng mà Đường Tâm ngoại hình thế nào thế? Có ai có ảnh không"

"Đừng làm thế mà, Đường papa cũng cần thế diện đó."

...

Đường Hinh nhìn cư dân mạng đang treu đùa, đột nhiên cũng thắc mắc không biết Đường Vực cảm thấy thế nào. Tức giận ư? Đương nhiên rồi. Hối hận không? Hối hận cái gì? Hối hận không quay phim sớm hơn tí hay hối hận vì đã không đồng ý với cô.

Cô không đăng ảnh thật của mình lên Weibo, cũng không tổ chức gặp mặt ký tặng sách nên các fan không biết mặt cô.

Trên WeChat người quen đều đang tò mò hỏi han chuyện cô lên hot search, hỏi cô thế này là sao, hỏi cô thực sự muốn hợp tác làm phim điện ảnh với Lục Chi Hành sao? Đường Hinh nhắn tin trả lời Vu Hoan cùng mấy người bạn thân thiết, ngoài ra cũng không để tâm thêm nữa.

Càng trả lời nhiều thì càng bị hỏi nhiều, cô có hơi bực bội.

Hàn Tiêu Tiêu nhìn sắc mặt của cô, hỏi nhỏ: "Liệu sếp Đường có giận thật không nhỉ?"

Đường Hinh nhún mày, hừ một tiếng đáp: "Hot search cũng đâu phải do tôi quàn..."

Tức giận thì đổ lên đầu cô sao?

Hàn Tiêu Tiêu nhìn về mặt cô, thầm nghĩ bản lĩnh của cô thật vững vàng, cũng không quan tâm người khác nghĩ gì, cô ấy dựng ngón tay cái like, xong lại nhào người ra cười tủm tỉm nói: "Nếu bộ sách kia của cô thực sự được chuyển thể, cô có thể đưa tôi vào tổ biên kịch được không?"

Đường Hinh liếc nhìn cô ấy, hỏi: "Cô muốn rời Thời Quang à?"

Hàn Tiêu Tiêu thờ dãi: "Thực ra tôi cũng cảm thấy mình không thích hợp ở lại đây."

Đường Hinh cười, báo hiệu tin nhắn WeChat cứ vang lên không ngừng, cô quảng điện thoại sang một bên, không thèm nhìn.

Lại nghĩ, cô và Đường Vực đã đến nước này, cô còn nhọc lòng lo cho cảm xúc của anh ta để làm gì?

Trên tầng của lãnh đạo, Cao Hằng đang đẩy gọng kính lên sống mũi, bàn tay cũng ướt mồ hôi, không dám nhìn sắc mặt của sếp tổng. Anh ta nghĩ thầm: "Cô Đường quá xuất sắc, có thể làm cho sếp xoay mòng mòng như cua."

Về mặt Đường Vực lạnh như băng, nếp mắt nhìn màn hình máy tính, ánh mắt lạnh lùng làm người ta phát run. Một hồi lâu sau, anh mới bực bội vút con chuột "cạch" một cái, cả người ngả ra sau ghế, ghế khẽ xoay tròn làm anh ngồi nghiêng bên cửa sổ.

Một bên mặt sầm sì hướng ra ngoài trời.

Cao Hằng đang muốn nói lời, cửa văn phòng lại vang lên tiếng "cốc, cốc", người bên ngoài cũng không đợi bên trong đáp lời đã mở cửa tiến vào.

Hoắc Thần Đông đứng ở cửa, nhìn lướt qua Cao Hằng rồi lại nhìn về mặt Đường Vực đang hướng ra ngoài cửa sổ, háng giọng, vừa đi vào vừa nói: "Sếp tổng à, bày ra cái mặt như bánh đa nhúng nước này không sợ bị người ta cười cho à?"

Đường Vực quay lại nhìn anh ta, lạnh lùng đáp: "Cậu không thấy phiền hả?"

Hoắc Thần Đông điều chỉnh lại về mặt, lại háng giọng, đi đến trước bàn làm việc của Đường Vực, quan tâm hỏi han: "Có phải cậu và Đường Hinh cãi nhau không? Cậu lại bạc đãi cô ấy hả? Nếu không thì sao tự dưng cô ấy lại làm như thế, tôi biết rõ cô ấy rất quý trọng cậu."

Hồi cuối năm ngoái, đoàn làm phim cùng đi liên hoan, khi đó tin đồn giữa Đường Vực cùng nữ minh tinh nào đó lại lên top search, đương nhiên đây chỉ là tin đồn nhảm nhưng Hoắc Thần Đông vẫn lời ra chế giễu trong bữa ăn: "Đường Vực cậu cmn đào hoa thật đấy. Sao nữ minh tinh nào cũng bám dính lấy cậu thế nhỉ."

Lúc anh ta nói câu đó thực ra chỉ nói rất nhỏ, hoàn toàn là đang treu chọc Đường Vực, đúng lúc Đường Hinh ngồi cạnh nghe được, cô liền nói nhỏ: "Anh cũng có tốt đẹp hơn gì đâu, tin của anh ấy dù sao cũng chỉ là tin đồn, còn anh thì... Thưa sếp tôi có nói gì đâu."

Hoắc Thần Đông: "....."

Thế mà dám bảo là có nói gì đâu!

Anh ta nhìn Đường Vực, Đường Vực không thèm để ý mà chỉ nhìn Đường Hinh, cười khẩy rồi nói: "Cô ấy nói cũng chẳng sai."

Hoắc Thần Đông: "....."

Hoắc Thần Đông nhớ trong một bữa tiệc, Đường Hinh có mời Đường Vực mấy chén rượu. Cô nhóc này tư lượng không tệ, uống xong mấy chén thì mặt cũng ửng hồng, nhìn Đường Vực rất dịu

dàng lại có chút ngưng ngừng. Có điều lúc đó cô ấy còn đang giúp Đường Vực theo đuổi Minh Chúc, dù anh ta có hoài nghi nhưng cũng không dễ tâm nhiều.

Bây giờ Minh Chúc cũng đã kết hôn rồi, trong công ty tin đồn về Đường Vực và Đường Hinh cũng không ít, anh ta ngẫm lại cảm thấy không đúng lắm

Cô nhóc Đường Hinh kia, chắc chắn tới 80% là có thích Đường Vực.

Nhưng thích từ bao giờ thì anh ta không đoán được.

Có điều nhìn tình hình bây giờ thì có vẻ... tan tành rồi.

Ngoài cửa sổ sắc trời đang tối dần, có phần u ám, thành phố còn chưa lên đèn khiến cho khung cảnh bên ngoài có phần cô đơn.

Đường Vực dời mắt khỏi cửa sổ, duỗi chân ra, quay ghế lại nhìn Hoắc Thần Đông: "Cậu cảm thấy tôi đối xử với cô ấy không tốt sao?"

Hoắc Thần Đông nhướn mày, hai tay chống trên bàn, hơi khom người nhìn Đường Vực, cười nói: "Có phải cậu đã từ chối cô ấy rồi không?"

Đường Vực: "....."

Anh im lặng một lúc lâu, không nói gì, về bất lực.

Hoắc Thần Đông tắc lưỡi, xoay người dựa lưng vào mép bàn, thờ dãi nói: "Đã bảo cậu là phải xử lý chuyện này cho tốt mà. Nếu cậu chủ động đến với cô ấy sớm thì đã chẳng đến nước này, ai bảo cậu từ chối cô ấy cơ."

"Tôi nhận lời cô ấy thì là xử lý tốt à?"

Đường Vực nhú mày, tâm trạng càng bức bối, mở ngăn kéo lấy điện thoại cùng chìa khoá xe, cầm áo khoác vắt trên lưng ghế, đi thẳng ra cửa.

Hoắc Thần Đông thì đồng hồ. Đã 7 giờ rồi.

Anh ta cũng đi theo, nhìn dáng vẻ bức bối của Đường Vực thì cười nói cọt nhá: "Thực ra tôi cũng không ngờ cô nhóc đó lại ghê gớm đến thế, nói lật mặt là lật mặt luôn. Nhưng mà cô ấy thực sự định hợp tác làm phim với Lục Chi Hành sao?"

Bước chân Đường Vực khựng lại, im lặng không nói gì, rồi tiếp tục đi.

Mấy người cùng đi thang máy tới tầng hầm để xe. Đường Vực cùng Hoắc Thần Đông vừa ra khỏi thang máy đã thấy Đường Hinh đang vừa bước ra khỏi một thang máy khác vừa cúi đầu lục tìm chìa khoá trong túi xách, mấy người đều dừng bước.

Đường Hinh nhìn thấy Đường Vực thì ngẩn người nhưng rất nhanh lại cười tươi chào hỏi: "Sếp Đường, sếp Hoắc."

Đường Vực lạnh nhạt nhìn lúm đồng tiền nho nhỏ trên má cô, nghĩ thầm cô đúng là đồ vô tâm, hành xử như thế chẳng có chuyện gì xảy ra. Lòng mày anh khẽ nhú lại, tay phải rút túi quần, chân dãi lại sai bước rồi đi.

Hoắc Thần Đông hơi bối rối, quay lại nhìn Đường Hinh.

Đường Hinh cũng chậm rãi dời mắt khỏi bóng lưng cao gầy của Đường Vực, nhìn Hoắc Thần Đông cười cười: "Tôi cũng đi đây, bye."

Hoắc Thần Đông đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Đường Hinh rồi lại nhìn Đường Vực, chẹp miệng.

Hai người cứ dửng dăng thế này... Có chuyện vui để hóng rồi.

*****

Đường Vực vừa mới lên xe thì đã thấy có cuộc gọi của Đường Đình Đình. Anh liếc nhìn điện thoại, không bắt máy.

Thất dây an toàn, vừa mới khởi động xe đã lại nghe tiếng chuông điện thoại réo mãi không dứt.

Hai tay Đường Vực nắm chặt tay lái, đầu hơi gục xuống, cho tới khi chiếc xe màu trắng của Đường Hinh lướt tới trước mặt anh, anh mới ngẩng đầu neho mắt, cầm điện thoại từ trong hộc, bắt máy, giọng điệu cực kỳ mất kiên nhẫn: "Sao?"

Đường Đình Đình nghe giọng anh, im lặng một chút rồi thận trọng mở lời: "Anh, em thấy hot search rồi... Anh và Đường Hinh sao lại thành ra thế này?"

Lúc cô ấy thấy hot search trên Weibo mới biết thì ra Đường Hinh chính là Đường Tầm, nhưng càng lúc cô càng không hiểu được quan hệ giữa Đường Hinh và anh mình.

Đường Vực liếm môi, cả người ngả ra sau lưng ghế, một tay điều khiển vô-lăng cho xe rồi đi, xe của Đường Hinh lăn bánh chậm rì rì.

Anh lạnh nhạt nhìn phía sau xe cô, nói tiếp: "Em muốn nói gì?"

Đường Đình Đình ngập ngừng hỏi: "Em nghĩ, hay là anh chưa cho cô ấy đủ tiền? Hay là... em lại đến cửa hàng cho cô ấy chém thêm lần nữa?"

Đường Vực: "....."

Quan hệ giữa anh với Đường Hinh từ lúc nào lại liên quan tới tiền bạc vậy.

.....

Yee: chào mừng Hannah trở lại:)))

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô cũng đã gọi tôi là Lục papa rồi, sao có thể đổi ý được?

Editor: Hannah

Đường Vực cho rằng tôi từ chối anh ta vì chuyện tiền nong sao? Đúng là... đồ óc heo.

Thật muốn đập cho anh ta một trận.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Đường Đình Đình xem trang cá nhân của Đường Hinh xong, vẫn cảm thấy quan hệ giữa cô ấy và anh trai mình có gì đó kỳ lạ, hơn nữa hôm đó anh trai cô còn nói "Cứ để cô ấy "chặt chém" đi. Anh nợ cô ấy".

Nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó là lạ.

Lúc chiều khi nhìn thấy hotsearch rồi lại xem bình luận và phản ứng của cư dân mạng, cô mới biết Đường papa chính là anh trai mình, Đường Vực.

Bút danh của Đường Hinh quá dễ nhận ra, là đồng âm với tên thật của cô. Đường Đình Đình đã hỏi lại Hoắc Thần Đông, dễ dàng xác nhận Đường Tâm chính là Đường Hinh, mà bây giờ Đường Hinh không định gia hạn hợp đồng bản quyền với Thời Quang. Đường Đình Đình có hỏi Hoắc Thần Đông nguyên nhân nhưng anh ta quyết không hé nửa lời.

Cô đoán là có lẽ do vấn đề phí bản quyền.

Hoặc là trước đó anh cô đã hứa hẹn với Đường Hinh cái gì nhưng lại không làm được, khiến Đường Hinh tức giận rồi đi, chuyển sang đầu quân cho Lục papa.

Trên Weibo, cư dân mạng đều đang kêu gào "tội nghiệp cho Đường papa", thể diện của anh cô chính thức trôi theo cống rãnh rồi, cô nhìn cũng thấy đau lòng, muốn giúp anh gỡ gạc lại chút gì đó.

... Cô nhớ lần trước khi mình bị Đường Hinh "chặt chém", Đường Hinh tươi cười cực kỳ hạnh phúc mỹ mãn, nếu bây giờ cô tình nguyện cho Đường Hinh "cắt cổ" thêm lần nữa thì sẽ giải quyết được rắc rối phải không.

Nói xong câu này, cô đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy Đường Vực đáp lại.

Đường Vực nhìn chằm chằm chiếc xe trước mặt, nhấn chân ga theo sau cách mấy mét, lạnh nhạt nói: "Không cần đâu, chuyện giữa anh và cô ấy không phải vấn đề tiền bạc."

Đường Đình Đình lập tức hỏi: "Thế là vì cái gì?"

Bởi vì..

Anh đã từ chối không làm nhà chế tác phim cho cô ấy.

Cũng từ chối tình cảm của cô ấy.

Đương nhiên, những lời này đều không thể nói với Đường Đình Đình.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau ra khỏi tầng hầm, xe Đường Hinh ra ngoài trước. Đường Vực đột nhiên nhớ lại trước đây cô vì muốn ngồi xe anh mà nói dối đã đem xe của mình đi bảo dưỡng, vì sợ lộ tẩy mà còn phải mua bữa sáng hối lộ cho Cao Hằng.

Thế mà bây giờ, nói không gia hạn hợp đồng thì lập tức không gia hạn hợp đồng, quay đầu lại đã gọi người ta là Lục papa.

Đường Vực càng nghĩ, sắc mặt càng âm trầm, nói: "Không có gì, cúp máy đây."

Nói xong lập tức ngắt cuộc gọi.

Vừa ngẩng lên đã thấy xe của Đường Hinh đi tới ngã tư, ngược lại với hướng anh đi, rất nhanh sau đó xe đã hoà vào dòng xe cộ.

Đường Vực dựa vào lưng ghế, bỗng nhiên cảm thấy không khí trong xe thật tù túng, khó chịu. Anh hạ kính cửa sổ xe để gió thổi vào mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Bây giờ anh cũng không biết Đường Hinh nói không muốn gia hạn tiếp hợp đồng là nói đùa hay là câu giận dỗi.

Xe Đường Hinh đi vào con phố tắc nghẽn, giờ kẹt cứng giữa đường. Cô cúi kính đập tay vào tay lái, tất cả là do tên óc heo Đường Vực kia, nếu không phải vì anh ta cứ lèo đèo theo sau, cô sẽ không quên mất phải quay xe, bây giờ đã không đến nỗi bị kẹt ở đây.

Đáng lẽ chỉ mất nhiều nhất là hơn hai mươi phút lái xe, giờ sợ là phải mất một tiếng nữa mới về tới nhà.

May là buổi sáng cô đã để lại nhiều thức ăn cho mèo, nếu không Bánh Bao Cuộn ở nhà chắc chắn sẽ lâm loạn. Nhưng mà kết quả là Bánh Bao Cuộn vẫn còn đói bụng, vừa thấy cô về đã chạy ngay tới cọ cọ bên chân. Đường Hinh quẳng túi lên sô-pha, bế Bánh Bao Cuộn lên ôm ấp, trấn an nó: "Ngao nào, đừng quấy. Chị sẽ cho em ăn cá khô."

Cô lấy ra hộp cá khô, trộn thêm ít cơm, ngồi trên sô-pha dỗ Bánh Bao Cuộn ăn cá. Tới khi Bánh Bao Cuộn no căng, nằm sõng soài trên sô-pha để cho cô xoa bụng tròn, Đường Hinh chụp lại một tấm hình đăng lên WeChat.

Tiện thể đăng thêm thông tin lúc trước chưa kịp thông báo.

Nữ đại gia: Bộ "Dệt một giấc mộng cho anh" mới chỉ đang ở giai đoạn đàm phán, nếu mọi việc thuận lợi thì sang năm có thể cho phim ra mắt mọi người!

Đường Đình Đình nhìn thấy bài đăng của cô, đầu tiên là thêm thường ngắm nhìn Bánh Bao Cuộn, ngắm nghĩ một hồi rồi bình luận một câu: "Thực sự không thể cân nhắc Đường papa thêm một chút sao? Vì sao thế?"

Đường Hinh: "....."

Cô không ngờ Đường Đình Đình lại mò vào tận trang cá nhân của cô để hống hót. Không phải là cô không cân nhắc Đường papa, mà căn bản là Đường papa chưa từng cân nhắc tới tiểu thuyết của cô. Cô trả lời bình luận của Đường Đình Đình: "Đường papa không thích đề tài này. Đạo diễn Lục đã ngõ ý với tôi trước, nếu mọi thứ thuận lợi thì sẽ cùng hợp tác."

Đường Đình Đình cũng chưa từng đọc tiểu thuyết của Đường Hinh, nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ có thể nhấn lại: "Được rồi."

Đêm hôm đó, Đường Vực theo thói quen trước khi đi ngủ lại vào trang cá nhân của Đường Hinh xem tin tức, thấy được đoạn đối thoại giữa cô và Đường Đình Đình, anh trầm mặc một lúc lâu rồi nhũn mảy, tắt điện thoại.

Bởi vì chuyện lên hot search mà đột nhiên rất nhiều người chú ý tới tiểu thuyết của Đường Hinh, đa phần là fan của Lục Chi Hành, rất nhiều fan của anh ta đã đi mua "Dệt một giấc mộng cho anh", vốn dĩ hàng tồn kho đã không còn nhiều, giờ lại không đủ để bán.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hinh đã nhận được điện thoại của biên tập viên, vui vẻ thông báo với cô: "Sách lại bán hết rồi! Cô hot quá đi! Sáng nay xường in lại in gấp thêm ấn bản!"

Đường Hinh tuy không quá bất ngờ nhưng cũng rất vui vẻ: "Còn việc tái bản thì sao?"

Biên tập viên hào hứng nói: "Thực ra bìa tái bản đầu đã chuẩn bị xong xuôi rồi, đáng lẽ ra hai ngày nữa sẽ đặt in nhưng muốn đặt in rồi nhận hàng cũng phải mất thời gian, mà bây giờ nhu cầu mua đang tăng nên trước tiên cứ bán bản cũ đã. Cô muốn bổ sung gì thì nhanh lên, đang dịp hot."

"Được."

Đường Hinh tới công ty, dự án mới đã bắt đầu khởi động, là phim về đề tài dân quốc. Tổ làm việc gồm hai biên kịch chủ chốt, đều là những vị lão làng trong ngành năm này đã 40 tuổi, còn Đường Hinh chỉ là chân trà nước chạy theo sau học hỏi, thật ra cũng chẳng có cơ hội đóng góp gì nhiều.

Trong lúc rảnh rỗi thì cô tranh thủ sửa lại bản thảo tái bản.

Chưa tới hai ngày đã lại nhận được điện thoại của biên tập viên, nói sách bán rất chạy.

Đường Hinh đăng nhập Weibo xem qua, thấy lượng người theo dõi của cô tăng tới hơn hai triệu, trong đó đa phần là fan couple, cô đọc bình luận thì thấy hơi xấu hổ, may mắn là độ hot cũng giảm nhiều rồi.

Từ sau ngày cô từ chối Đường Vực, anh cũng không đi tìm cô nữa.

Đường Hinh nhìn lịch, đã là ngày 14 rồi, cô đã hẹn gặp Lục Chi Hành vào ngày 15, vừa đúng thứ bảy.

*****

Buổi chiều, lúc Cao Hằng vào phòng làm việc của Tổng giám đốc để đưa tài liệu, Đường Vực ký xong thì đưa lại cho anh ta, điềm nhiên hỏi: "Giám đốc Đỗ không tìm Đường Hinh thương lượng thêm à?"

Cao Hằng đáp: "Hình như không có."

Đường Vực dựa vào lưng ghế, bút máy cầm trên tay gõ gõ lên mặt bài về mặt kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Thương lượng lại đi, giá cả cũng có thể tăng lên, thử xem... thử xem cô ấy có đồng ý hay không."

Cao Hằng sững người một khắc rồi đáp: "Vâng."

Anh ta nhận lệnh ra ngoài làm việc.

Đường Vực xoa xoa huyết thái dương, đầu óc có hơi căng thẳng, anh nhắm hai mắt, biếng nhác tựa vào ghế nghỉ ngơi một lúc, trong đầu chỉ luẩn quẩn một suy nghĩ... "Liệu Đường Hinh có còn từ chối nữa hay không?"

Giám đốc Đỗ vừa nghe Cao Hằng nói xong thì sững sờ hỏi lại: "Vì sao lại thế? Sếp tổng còn muốn quay phim hay sao?"

Cao Hằng đẩy mắt kính lên sống mũi, nhẹ nhàng nói: "Nếu đã nói muốn gia hạn hợp đồng thì tất nhiên là có ý định quay phim rồi."

Sau khi Cao Hằng đi rồi, Giám đốc Đỗ mới dần dần lấy lại tinh thần, lập tức gọi điện cho Đường Hinh, nói giá cả có thể thương lượng lại, cô cứ đề nghị mức phí mà cô muốn.

Đường Hinh nghe xong cũng sững sờ không kém, sau khi hồi thần lại thì lập tức đoán ra đây là ý của Đường Vực.

Cô nhú mày không hiểu anh muốn làm gì.

Muốn bồi thường cho cô sao? Hay là cảm thấy chuyện cô làm trên Weibo đã khiến anh mất mặt, giờ muốn mua lại bản quyền để gỡ gạc thể diện?

Bất kể lý do là gì cũng khiến cô cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

"Không cần đâu, tôi và đạo diễn Lục đã lên kế hoạch hợp tác xong xuôi, tôi sẽ không đổi ý." Đường Hinh khách khí nói thêm: "Giám đốc Đỗ, không phải chính ông đã nói dù tôi có bán bản quyền cho Thời Quang cũng sẽ bị "ngâm" sao? Thế nên chuyện giá cả tôi cũng không muốn cân nhắc, khó khăn lắm mới có một vị đạo diễn danh tiếng tìm tới tôi, một cơ hội tốt như vậy, nếu tôi từ bỏ thì không phải là ngu ngốc hay sao?"

Giám đốc Đỗ nghẹn lời, nghĩ tới nhiệm vụ mà sếp tổng giao cho lại phải cắn răng nói thêm: "Nhưng nếu Thời Quang đã muốn chuyển thể thành phim thì cũng sẽ đầu tư không ít, cô cứ thử cân nhắc thêm đi."

Đường Hinh cười tủm tỉm đáp: "Tôi biết, nhưng mà tôi đã quyết định rồi, cảm ơn Giám đốc Đỗ."

Đã nói đến nước này, Giám đốc Đỗ cũng không thể nói thêm gì nữa.

Tối gần giờ tan tầm, Đường Vực sau khi nghe Cao Hằng báo cáo lại thì chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, im lặng thật lâu rồi lạnh nhạt nói: "Không có việc gì nữa, cậu ra ngoài đi."

Trong ngữ điệu của anh không để lộ chút cảm xúc gì, khiến Cao Hằng cũng không nắm bắt được. Sếp tổng mấy ngày hôm nay có hơi khác lạ, quan hệ giữa sếp và cô Đường rất khó hiểu, chẳng phải đã từ chối người ta rồi sao, thế vì sao còn muốn mua bản quyền tiểu thuyết của cô ấy, thậm chí còn muốn vì cô ấy mà chuyển thể thành phim?

Thế rốt cuộc là thích hay không thích?

Cao Hằng không có thói quen tọc mạch chuyện cá nhân của cấp trên, chỉ có thể đoán già đoán non một chút.

Vừa mới xoay người rời đi, Đường Vực đột nhiên ngẩng lên hỏi anh ta: "Không phải còn một bộ tiểu thuyết nữa sao?"

Lúc trước Thời Quang mua bản quyền hai bộ tiểu thuyết, một bộ "Dệt một giấc mộng cho anh", còn bộ kia là "Nhất mộng tam thế", bản quyền hai tiểu thuyết không được ký đồng thời nên kỳ hạn cách nhau khoảng ba tháng.

Cuối tháng này sẽ hết kỳ hạn của "Dệt một giấc mộng cho anh".

Cao Hằng hơi bất ngờ rồi lập tức đáp: "Bản quyền của bộ kia còn chưa nhắc tới, hình như Lục Chi Hành chỉ đề xuất tới một bộ, giờ có cần đi báo lại cho Giám đốc Đỗ không ạ?"

Đường Vực do dự một chút, hai mắt nheo lại nhìn màn hình máy tính đang hiển thị trang Weibo của Đường Tâm, mày hơi nhíu lại rồi đáp: "Hôm nay thôi đi, để hôm khác nói sau."

Vừa mới bị từ chối qua điện thoại, nếu giờ lại gọi lại e rằng kết quả cũng không khác biệt.

Trợ lý Cao gật đầu, lại nói: "Năm nay Liên hoan phim Bắc Kinh sẽ diễn ra từ ngày 18 tới ngày 23, lễ trao giải diễn ra vào tối ngày 23, lịch trình ngày này đã được đề trống."

Trong khuôn khổ Liên hoan phim đều có trao giải thưởng, như Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, Biên kịch xuất sắc nhất.

Hai phim điện ảnh của Thời Quang phát hành năm ngoái đều được đề cử. Đường Vực không chỉ là CEO của Thời Quang mà đồng thời còn là nhà chế tác, chắc chắn sẽ tham dự Liên hoan, cơ bản cũng là đề lên nhận giải thưởng, mà có khi lại nhận được không ít.

Đường Vực nhàn nhạt gật đầu, bỗng nhớ tới hình như phim của Lục Chi Hành cũng được đề cử.

Đều cùng hoạt động trong giới điện ảnh và giải trí, anh đương nhiên có quen biết Lục Chi Hành, lúc trước còn có ý định hợp tác nhưng sau đó thương lượng không thành công, chuyện hợp tác cũng bay theo gió.

Đường Vực chỉ đáp ngắn gọn: "Ừ."

*****

Tối hôm đó, Đường Hinh nhận được tin nhắn của Lục Chi Hành.

Anh ta gửi địa chỉ của ba nhà hàng, dò hỏi cô: "Không biết nhà hàng nào hợp với khẩu vị của cô, cô chọn một cái đi. Hoặc là cô chọn một nơi mà cô thích cũng được."

Những nhà hàng mà Lục Chi Hành chọn đều rất an tĩnh, thích hợp để bàn chuyện công việc. Những chỗ này Đường Hinh đều đã tới, có nhiều lần còn đi với Đường Vực, cô chọn một nơi cách nhà tương đối gần, hai người hẹn gặp mặt lúc 6 giờ.

Chạng vạng chiều thứ bảy, Đường Hinh thay quần áo chần chu, trang điểm cẩn thận, trước giờ hẹn nửa tiếng rời khỏi nhà, lúc tới nơi còn chưa tới 6 giờ. Cô tìm đến phòng riêng đã đặt trước, tới nơi đã thấy có người ngồi ở đó.

Cô hơi bất ngờ.

Lục Chi Hành mặc trên người một bộ đồ màu đen kiểu dáng thoải mái, nhân nhả tựa lưng vào ghế ngồi, cúi đầu xem điện thoại, đang trả lời tin nhắn, nghe tiếng cửa phòng mở ra thì ngược mắt nhìn lên, thấy cô, anh hơi nhướng mày hỏi: "Cô tới sớm thế."

Đường Hinh tủm tỉm cười nói: "Cũng không sớm bằng đạo diễn Lục."

Cô tiến vào trong, vuốt phẳng tà váy rồi ngồi xuống đối diện anh ta.

Lục Chi Hành mỉm cười, đưa thực đơn cho cô, nói: "Gọi đồ ăn trước đi."

Đường Hinh cũng không khách sáo, nhận thực đơn rồi xem xét. Thực ra cô có chút hồi hộp, không phải vì Lục Chi Hành mà bởi cô cảm thấy có phần mong lung, không biết Lục Chi Hành có thực sự muốn làm phim "Đột một giấc mộng cho anh" hay không.

Bản quyền đã bán đi từ lâu mà mãi không có động tĩnh, thực ra cô cũng rất sốt ruột, cũng hoài nghi liệu có phải tiêu thuyết của mình không thích hợp để chuyển thể thành phim hay không, khiến cho quá trình không thuận lợi.

Nhưng bởi đó là Đường Vực nên cô không muốn thúc giục anh.

Giờ có người chủ động coi trọng tác phẩm của cô, cô bỗng nhiên cảm thấy mình cũng có giá trị riêng.

Ai mà không có giấc mơ cùng khát vọng chứ?

Đường Hinh cũng muốn có một bộ phim của riêng mình.

Cô đề thực đơn xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Chi Hành ngồi đối diện.

"Đạo diễn Lục."

"Ừm?" Lục Chi Hành vẫn thoải mái dựa vào lưng ghế, tay cầm điện thoại để trên đầu gối, ngón tay lướt nhanh gõ chữ. Nhận thấy ngữ điệu nghiêm túc của Đường Hinh, anh ta dừng lại, để điện thoại qua một bên, nhìn cô, nhếch miệng cười: "Xin lỗi, có chút chuyện gấp phải xử lý. Cô muốn nói gì?"

Đường Hinh nhìn anh ta, chớp mắt, nói: "Anh thực sự muốn quay "Đột một giấc mộng cho anh" sao? Tôi chỉ muốn xác nhận lại một chút."

Lục Chi Hành liếc mắt nhìn màn hình điện thoại sáng lên, nhưng cũng không đụng vào. Anh ta nhìn Đường Hinh, điềm nhiên nhướng mày hỏi ngược lại: "Cô cũng đã gọi tôi là Lục papa rồi, sao có thể dỗi ý được?"

Yee: chúc các men ngày cuối tuần vui vẻ

Mỗi chương mới đều là những tiếng "chát" "chát" "chát" văng vẳng vào mặt papa Đường

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đều Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lắm tiền nhưng không ngu ngốc

Editor: Hannah

Thời kỳ phản nghịch tới rồi. Tôi không muốn đề ý tới Đường Vực nữa, chỉ muốn làm những gì mình thích, làm những việc anh ấy không thích.

Nhưng mà, ngẫm lại thấy có khi anh ấy cũng chẳng thêm quan tâm, tự dưng lại thấy mình đang tự hành hạ bản thân.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Không khí nhất thời ngưng đọng.

Đường Hinh ngắt ngắt cả người, không thể ngờ được Lục Chi Hành lại nói đùa với cô như thế.

Lục Chi Hành năm nay đã 30 tuổi, lớn hơn Đường Hinh 5-6 tuổi, anh nhìn về mặt ngọc ngà của cô gái nhỏ, e là mình đã đùa quá trớn, làm cô ấy đáng người luôn rồi, vội vàng háng giọng, nói: "Tôi chỉ đùa chút thôi, cô đừng để ý."

Đường Hinh lấy lại tinh thần, cười tủm tỉm, nhìn anh ta rồi đáp: "Không sao, thế nên Lục papa khẳng định muốn hợp tác với tôi sao?"

Lục Chi Hành: "....."

Anh ngạc nhiên nhìn gương mặt cô gái nhỏ đang tươi cười, bỗng dưng anh bật cười, lấy lại vẻ ung dung, gật đầu đáp: "Tất nhiên rồi." Màn hình điện thoại lại sáng lên, anh không còn cách nào khác, phải cầm điện thoại lên, cười trừ với cô rồi xin lỗi: "Tôi có chút chuyện phải giải quyết trước, cô cứ gọi món đi, đợi lúc đồ ăn mang lên chúng ta sẽ bàn bạc tiếp."

Đường Hinh nhẹ nhàng cười nói: "Được, anh đang bận, cứ để tôi gọi món trước vậy."

Cô gọi người phục vụ, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, lại quay đầu nhìn Lục Chi Hành.

Lục Chi Hành lập tức hiểu ý cô, mỉm cười nói: "Tôi không kiêng món gì cả, có thể gọi giúp tôi hai món cay."

Đường Hinh cười: "Được."

Cô nhanh chóng gọi món.

Lục Chi Hành ra ngoài gọi điện thoại, lúc anh ta quay lại thì đồ ăn đã được mang lên. Anh ta ngồi lại vào ghế, thoải mái tựa vào lưng ghế, gật đầu với cô, cầm đũa gấp miếng thịt bò hầm, trò chuyện rất tự nhiên: "Khoảng thời gian trước tôi quay phim ở sa mạc. Trong đoàn làm phim có một chuyên viên trang điểm đang đọc sách của cô, chính là bộ "Đặt một giấc mộng cho anh", tên sách rất thu hút. Thấy sách để trên bàn, tôi cũng tiện tay cầm xem qua, chuyên viên trang điểm đó nói với tôi rất nhiều, nói rằng sách này rất hay, tư duy rất sáng tạo, cô ấy khen cô rất giỏi. Sau đó tôi cầm quyển sách kia về, những lúc rảnh rỗi lại lôi ra đọc."

Đường Hinh nghiêm túc lắng nghe, tay không động đũa.

Cô nhìn anh ta với vẻ chờ mong.

Lục Chi Hành nhìn cô, cười nhẹ rồi nói: "Đúng là rất đặc biệt."

Đầu năm ngoái, Lục Chi Hành có từng gặp Đường Hinh, khi đó vốn dĩ anh đang có kế hoạch hợp tác với Thời Quang, lúc ấy anh cùng lúc gặp Đường Hinh và Minh Chúc, hai người đều rất xinh đẹp nên rất dễ gây ấn tượng. Đọc xong cuốn sách kia, anh liền cảm thấy tác giả tiểu thuyết này hẳn là một cô gái rất đáng yêu, bây giờ cảm thấy đúng là rất thú vị.

Đường Hinh trong lòng rất vui sướng, lại tò mò hỏi: "Nhưng anh chưa từng quay thể loại phim có yếu tố viễn tưởng kỳ ảo như thế này mà."

"Đúng vậy, có điều chắc hẳn cô cũng biết bộ phim mà tôi quay năm ngoái cả về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều không bằng được trước kia, có lẽ mọi người vẫn cảm thấy tôi hợp với thể loại đó, không vấn đề gì." Lục Chi Hành nói rồi đẩy thìa cô về bất cần, "Nhưng làm mãi một thể loại phim cũng ngán lắm."

"Là bộ "Không đợi nữa" phải không? Tôi đã xem rồi, cảnh phim quay rất đẹp." Đường Hinh nhiệt tình khen ngợi.

"Nhưng tôi muốn thay đổi một chút." Lục Chi Hành rót cốc nước, bê cốc lên uống một ngụm, đặt cốc xuống rồi tự cười nhạo, "Chắc là thời kỳ phản nghịch của tôi tới rồi."

Đường Hinh không nhịn được bật cười, cô hiểu thời kỳ phản nghịch mà anh ta nói tới ý chỉ con đường sự nghiệp, nếu không chịu đổi mới sẽ khiến người ta lo sợ mà không thể tiến lên. Giống như... giống như cô thầm yêu Đường Vực đã bốn năm, sau khi từ tình bị từ chối, tất cả cảm xúc đều bộc phát, không có cách quay trở lại trạng thái trước đây, lúc này cô giống như trong thời kỳ phản nghịch vậy.

Cô ngắt nghĩ, cảm thấy ngay cả lúc ở tuổi dậy thì cô cũng chưa có hành động phản nghịch nào.

Thế nên đây có thể coi là thời kỳ phản nghịch tới muộn không?

Lục Chi Hành nhìn cô, quay lại chủ đề chính: "Cô ước lượng giá bản quyền là bao nhiêu?"

Đường Hinh nói ra một con số, là con số mà ban đầu Giám đốc Đỗ đã đề nghị với cô.

Con số này thấp hơn so với dự tính của Lục Chi Hành, anh ta có hơi bất ngờ, hỏi lại cô: "Cô chắc chắn chứ?"

Đường Hinh cup mắt, đáp: "Nếu không thì... tôi tăng giá thêm được không?"

Lục Chi Hành không trả lời cô, anh ta dựa vào ghế, cười nói: "Thế này đi, tôi sẽ soạn thảo hợp đồng rồi gửi cho cô xem qua, đến lúc hợp đồng bản quyền với Thời Quang hết hạn, cô cảm thấy thích hợp thì có thể ký luôn hợp đồng với tôi. Tôi có thể đảm bảo với cô nhất định sang năm sẽ khai máy khởi quay."

Để thành lập tổ dự án và cải biên kịch bản đều cần có thời gian, nếu sang năm có thể khai máy khởi động thì quả thật quá nhanh. Đường Hinh nghe được câu đảm bảo của Lục Chi Hành thì trong lòng không kìm được sự hưng phấn, cảm giác như mình đã thoát khỏi hàng ngũ vô danh tiểu tốt, phi lên hàng biên kịch top đầu.

Hai mắt cô sáng lấp lánh, đáp: "Được, không vấn đề gì."

Hai người bàn bạc rất thuận lợi. Đến lúc Lục Chi Hành buông đũa, không khỏi tò mò hỏi cô: "Tôi nghe nói Thời Quang có ý định gia hạn hợp đồng với cô, nếu đã muốn gia hạn hợp đồng, hẳn là cũng có ý định chuyển thể thành phim, sao cô lại từ chối?"

Đường Hinh đang ăn từng miếng pudding nhỏ, nghe câu hỏi này thì khựng lại, ngẩng đầu cười với anh ta, nói: "Bởi vì đạo diễn Lục cảm thấy sách của tôi thú vị, rất nhiệt tình muốn chuyển thể thành phim, tôi cảm thấy... nếu có thể giao tác phẩm của mình vào tay một người chân thành thích nó, như vậy sẽ tốt hơn. Kể ra thì, bản quyền bán cho Thời Quang đã được bốn năm mà cũng chẳng thể thành phim được, sau này cũng không biết phải chờ tới khi nào." Nói xong, cô lại khen Lục Chi Hành, "Hon nữa, Lục papa nổi danh như vậy, tôi không chạy tới hưởng ké thì không phải ngu ngốc à?"

Lục Chi Hành bật cười vui vẻ: "Nói thế thì tôi là Bá Nhạc của cô rồi."

Đường Hinh gật đầu: "Đúng vậy."

Hai người trò chuyện vui vẻ, tới tận 8 giờ mới tính tiền rồi rời khỏi nhà hàng.

Khi Đường Hinh và Lục Chi Hành đi đến cửa nhà hàng, Lục Chi Hành cầm chìa khóa xe trong tay, quay đầu nhìn cô, hỏi: "Cô lái xe tới à?"

"À, vâng."

Đường Hinh chỉ tay về bên trái, phía cô đỗ xe.

Lục Chi Hành nhìn thoáng qua rồi cười nói: "Thế hôm nay cứ vậy đi nhé!"

"Vâng, chào anh."

Cô vẫy tay, cười ngọt ngào để lộ má lúm đồng tiền cùng đôi mắt sáng long lanh, đứng dưới đèn đường lung linh càng thể hiện rõ thần thái tươi tắn, cả người đều toát ra vẻ rạng rỡ vô cùng.

Đường Vực từ trong nhà hàng bước ra, đứng ở bậc thang tình cờ nhìn thấy hình ảnh này, anh hơi sững người, ánh mắt lưu luyến ở má lúm đồng tiền nhỏ xinh của cô, lại liếc mắt nhìn bóng dáng người đàn ông đang khoan thai rời đi.

Đôi mắt vốn không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt đột nhiên trở nên lạnh lùng. Cảm giác khó chịu bỗng ủa đến, càng lúc càng khó chịu...

Anh thực sự rất muốn chọc ngón tay vào má lúm đồng tiền của cô, để cô không cười nổi nữa.

Cao Hằng đứng ở phía sau, trong nháy mắt cảm giác được bầu không khí xung quanh đang lạnh dần, hai mắt đảo xung quanh liên bất gặp hình ảnh cô Đường đang cười tủm tỉm vẫy tay chào Lục Chi Hành. Anh ta hơi lo lắng nhìn người đang đứng cạnh mình, không hiểu vì sao anh ta có cảm giác, gần đây mỗi khi có chuyện gì liên quan tới Đường tiểu thư, tâm tình của sếp tổng sẽ cực kỳ không tốt.

Thế nên bây giờ, mỗi lần anh ta trông thấy Đường tiểu thư thì theo phản xạ, thần kinh sẽ trở nên cực kỳ căng thẳng, luôn phải chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ứng phó.

Đường Hình nhìn Lục Chi Hành rời đi, nhẹ nhàng xoay người, vừa định đi về phía xe của mình, bước chân đã khựng lại, quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Người đàn ông mặc áo sơ-mi trắng cùng quần âu đen đứng ở trên bậc thang cao nhất, áo sơ-mi vẫn cài kín đến cổ áo như thói quen từ trước tới nay, dáng người cao lớn mạnh mẽ, phong thái kiêu ngạo lạnh lùng, đôi mắt đen sâu thăm nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đó bỗng nhiên hơi nheo lại, càng nhìn cô chăm chú hơn, không dời.

... Anh ta muốn nhìn xuyên thủng cô luôn hay thế nào?

Đường Hình tròn mắt, nhưng ngay sau đó đã lại tươi cười, vẫy tay chào hỏi anh: "Sếp tổng, trợ lý Cao, tình cờ quá nhỉ."

Thấy chưa, giờ cô tới nhà hàng bàn chuyện công việc cũng có thể tình cờ gặp được Đường Vực.

Cô cũng tới đây để bàn chuyện công việc nha.

Nghĩ như vậy làm tâm trạng tốt hơn nhiều.

Đường Vực mím môi, hơi nheo mắt, không nói năng gì.

Cao Hằng càng không dám lên tiếng.

Mãi một lúc sau đạo diễn Lưu mới ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng này thì cười hỏi: "Tổng giám đốc Đường, sao lại đứng ở đây?"

Đường Vực điềm nhiên dời mắt khỏi Đường Hình, quay lại nhìn đạo diễn Lưu, hơi nhếch miệng cười nói: "Không có gì, phiền đạo diễn Lưu xem lại dự án xem sao."

Đạo diễn Lưu sáng khoáy đáp: "Chắc chắn rồi."

Vài người cũng đi xuống cầu thang. Ánh mắt Đường Vực thần nhiên quét qua chỗ Đường Hình đang đứng, tối nay anh hẹn gặp đạo diễn Lưu chính là vì dự án mới, muốn nói qua về chuyện kịch bản.

Không ngờ lại gặp phải Đường Hình và Lục Chi Hành.

... Thiệt tình, nói đi là đi, nói biến là biến.

Sao trước đây anh lại không biết cô có phong cách xử sự phóng khoáng như thế nhỉ.

Đối với cả chuyện tình cảm cũng thế sao?

Đường Hình thấy anh không đáp lại, có hơi xấu hổ, vẻ mặt cứng đờ, hất cằm hừ một tiếng: "Trợ lý Cao, tạm biệt."

Cô cũng không thêm để ý tới Đường Vực.

Trợ lý Cao: "..... Tạm biệt."

Đường Hình đeo balo, bước chân nhẹ nhàng đi về phía mình đỗ xe. Đường Vực thoáng thấy bóng dáng nhỏ nhắn mảnh khảnh của cô đang rời đi, chột nhiu mày, trầm giọng gọi cô: "Đường Hình."

Đường Hình khựng lại, nhưng rồi coi như không nghe thấy gì, lại nhẹ nhàng bước đi.

Có lẽ là thời kỳ phản nghịch của cô tới rồi?

Cứ không thêm để ý đến anh như thế, cô đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, có cảm giác vừa xót xa lại vừa sáng khoáy rất khó lý giải.

Đường Vực lặng người đứng im vài giây, sắc mặt càng lúc càng khó coi, sau đó xoay người rời đi, xe của anh đỗ ở hướng ngược lại.

Đường như từ khi anh từ chối Đường Hình, hai người họ vẫn luôn ở hai hướng ngược nhau.

Sự thật này khiến anh cảm thấy khó có thể chấp nhận được.

Xe rời đi rồi, bên trong xe rất tối.

Đường Vực tựa hẳn ra sau lưng ghế, hai chân thoải mái duỗi ra, đầu hơi quay về một bên, ánh mắt lang thang ngoài cửa sổ xe, nhìn từng chuỗi ánh đèn lướt qua mà không để lộ cảm xúc gì, nhưng tâm trạng lại đang xuống dốc.

Liệu có phải mình đã quen với việc có cô ấy ở bên cạnh?

Thế nên bây giờ cô ấy đột nhiên rời đi không nói một lời, không còn tung tăng trước mặt anh, anh mới cảm thấy có gì đó không ổn?

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, khiến anh hơi thần nhin về phía trước.

Là tiếng điện thoại của tài xế.

Người tài xế không dám nhận cuộc gọi, vừa định tắt đi thì nghe tiếng Đường Vực lạnh nhạt nói: "Cứ nghe đi."

Tài xế đáp: "Vâng, cảm ơn sếp tổng."

*****

Buổi sáng ngày khai mạc Liên hoan phim Bắc Kinh, Đường Hinh nhận được tin nhắn của biên tập viên: "Bìa sách mới, công cụ và phương thức tuyên truyền đều gửi cho cô rồi, cô xem qua chút đi rồi đăng một bài Weibo quảng bá nhé."

Bản cũ của "Dệt một giấc mộng cho anh" đã cháy hàng, bìa của bản mới cũng rất thu hút, so với bản cũ thì đẹp hơn nhiều, dù cho không phải fan của tiểu thuyết, chỉ là người mê bìa đẹp cũng sẽ muốn mua một cuốn về trưng trong nhà.

Lúc trước Đường Hinh vừa nhìn thấy bìa mới này đã thấy thích, cô trả lời biên kịch: "Okay."

Cô mở Weibo, soạn bài đăng mất một lúc, sau khi chắc chắn không có gì sai sót thì mới đăng lên.

Dù sao cũng là bài quảng bá, nội dung lại khá dài, phía sau còn có rất nhiều đường link đặt mua cùng với thông báo mở give away.

Mấy ngày nay lượng người theo dõi Weibo của cô tăng rất nhanh, cứ như fan zombie nổi dậy vậy, bài vừa mới đăng trên Weibo đã thu được bao nhiêu lượt chia sẻ và bình luận...

Fan thứ nhất: "Ahhhhh bản mới nèeeee!!!! Tôi đợi lâu lắm rồi ý! Bộ này đã ra ba bản bìa khác nhau rồi, mỗi bản tôi đều mua một cuốn! Bản này quá đẹp, mua 10 quyển luôn!"

Fan thứ hai: "Bìa đẹp quá sức! Mua mua mua! Nhất định phải mua! Tôi vote cho Đường Tâm!"

Fan thứ ba: "Đã đặt hàng, xong!"

Fan thứ tư: "Lại đây nào, giúp tôi share bài đăng này, tôi sẽ tặng sách cho mười người!"

...

Đường Hinh đột nhiên cảm thấy Lục Chi Hành quá chất luôn, nếu sau này phim có thể hot, cô chỉ cần dựa vào tiền nhuận bút xuất bản thì mỗi tháng cũng có thể vung tiền mua túi xách.

Một lát sau...

Biên tập viên điên cuồng nhấn tin cho cô: "Cô mau đi xem đi, có fan cuồng ngu ngốc lắm tiền mở give away 1000 cuốn sách, quá chất chơi luôn. Cô mau đi share bài của người đó, cảm ơn người ta."

Đường Hinh:??????

Fan cuồng ngu ngốc lắm tiền?

Biên tập viên tiện tay chụp lại màn hình gửi cho cô.

Đường Hinh nhìn chăm chăm, bỗng thấy hơi xấu hổ, tên tài khoản của người ta là "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" đó! Vì "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" này chia sẻ lại bài đăng Weibo của cô, vô cùng hào phóng nói: "Chỉ cần share lại bài Weibo này, tôi sẽ tặng lại toàn bộ 1000 bộ sách, bao gồm cả đồ lưu niệm đi kèm, đều tặng hết!"

Đường Hinh: "....."

Cô thực sự bị cái người "Lắm tiền nhưng không ngu ngốc" này dọa khiếp đảm rồi. Một bộ sách giá 55 tệ*, dù có được giảm giá cũng phải hơn 30 tệ*, đồ phụ kiện lưu niệm đi kèm bao gồm gối ôm cùng thẻ kẹp sách giá cũng phải hơn 40 tệ*.

Tính sơ sơ một bộ sách cộng với đồ phụ kiện đi kèm tổng cộng là hơn 70 tệ*, 1000 bộ là mất 7-8 vạn tệ*. Hào phóng thế này, chắc chắn là fan cuồng rồi.

* Chú thích: 1NDT ~ 3500VND, 55NDT ~ 190.000VND, 30NDT ~ 105.000VND, 40NDT ~ 140.000VND, 70NDT ~ 242.000VND, 7-8 vạn NDT ~ 242-277 triệu VND. Chú thích chỉ có mục đích cho các bạn thấy bạn fan cuồng này thực sự rất chất chơi.

Trong lòng Đường Hinh vô cùng cảm động, không ngờ mình lại có một fan trung thành hào phóng đến thế, trước khi chia sẻ lại bài đăng này, cô mở trang tin nhắn riêng trên Weibo, nhắn tin cho bạn fan đó, nói: "Chuyện này... Số tiền này quá lớn rồi. Bạn làm vậy khiến tôi ngại quá."

Một lát sau.

WeChat báo có tin nhắn mới.

Đường Đình Đình: "Không cần khách khí."

Chập sau

Đường Vực lại hỏi lại, có vẻ rất tò mò: "Nói đi."

Thư ký Trần đầu căng ra, không dám thốt nên lời, nhìn về phía Cao Hằng cầu cứu.

Cao Hằng: "....."

Cao Hằng nuốt nước bọt, háng giọng: "Tôi... Tôi cũng biết qua qua."

Đường Vực không nói lời nào, chỉ nhìn qua ý bảo anh ta cứ nói.

Cao Hằng cố gắng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc: "Là quan hệ giữa anh rể và em vợ, ngoài ra còn có quan hệ giữa bạn gái thân và chồng hoặc bạn trai của bạn thân."

Đường Vực: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hết Thây Mộng Đẹp Để Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Một con dê béo mập

Editor: Hannah

Reup: Yee

Có đôi khi tôi nghĩ, sở dĩ thời kỳ phản nghịch tới là vì không được đối phương yêu thương, một cô gái được người ta yêu thương sẽ muốn nhõng nhẽo làm nũng.

Cứ nghĩ như thế là tôi lại cảm thấy mình cũng thật đáng thương.

Ôm Bánh Bao Cuộn trong lòng mà muốn khóc.

_ "Nhật ký nữ đại gia" _

Từ vụ hot search trên Weibo lần trước, Đường Đình Đình đã đề chế độ theo dõi Weibo của Đường Hinh, không chỉ theo dõi bình thường mà còn cài chế độ theo dõi ưu tiên.

Thế nên chỉ cần Đường Hinh đăng bài trên Weibo, cô ấy lập tức sẽ biết.

Cô thấy có rất nhiều fan tổ chức give away để giúp Đường Hinh tuyên truyền, Đường Hinh đều sẽ bình luận trả lời, cảm ơn những bạn fan này. Cô suy nghĩ một hồi rồi quyết định học tập theo, vốn chỉ định tặng 100 bộ sách nhưng rồi lại thấy 100 bộ thì có hơi ít...

Đã thế thì làm luôn một quả lớn xem thiên hạ có trầm trở!

Thế nên chuyển thành tặng 1000 bộ sách cộng với đồ lưu niệm đi kèm, tính sơ sơ thì cũng không đáng bao nhiêu tiền, cũng chỉ khoảng 7-8 vạn tệ. Mỗi lần cô bị Đường Hinh "chặt chém" cũng mất khoảng từng này, lần này cũng coi như "chìa cô" cho Đường Hinh "chém" một lần đi.

Đường Đình Đình lại gửi thêm một tin nhắn: "Tôi giúp cô đăng bài give away, như thế sách sẽ tiêu thụ nhanh hơn phải không?"

Đường Hinh nhìn chằm chằm khung chat trước mắt, đờ đẫn mất vài giây, sau đó lại nhìn bài viết trên Weibo, thấy số bình luận và lượt tag đăng tăng vọt, cô vẫn không hiểu được rốt cuộc Đường Đình Đình muốn làm gì.

Cô vốn không định "làm thật" cô ấy, thế mà cô ấy lại tự nguyện "chìa cô" cho cô "chém" à.

... Đúng là dê con béo mập mà.

Có phải những đại tiểu thư nhà giàu đều coi tiền như giấy lộn thế không? Cứ giữ thói quen tiêu tiền như nước như thế, bảo sao Đường Vực chẳng phải vực mặt đi kiếm tiền như vậy.

Đường Hinh cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, thoải mái trả lời tin nhắn của dê con béo: "Cảm ơn Đình Đình, sách vẫn bán rất chạy, cô giúp làm give away như vậy càng khiến sách tiêu thụ nhanh hơn."

Đường Đình Đình cực kỳ vui vẻ đáp: "Thế là tốt rồi."

Đường Hinh gửi một icon cảm ơn bà chủ.

Một lát sau.

Đường Đình Đình lại gửi một icon cắn tay, nói: "Có chuyện này... Cô có thể nói cho tôi biết giữa cô và anh trai tôi đã xảy ra chuyện gì được không? Vì sao cô lại không gia hạn hợp đồng với anh ấy? Tôi đã hỏi qua, anh ấy muốn gia hạn hợp đồng với cô nhưng cô lại không đồng ý."

Đường Hinh hơi sững người, hoá ra dê béo bỏ một đồng tiền ra là để mua chuyện gossip à?

Bánh Bao Cuộn đột nhiên nhảy lên chân cô, chui vào trong lòng cô cọ cọ, còn giơ bụng ra, bốn chân ngấn tìn khua khoắng đòi cô gãi bụng.

Đường Hinh cúi đầu nhìn đôi mắt xanh tròn xoe của nó, đưa tay gãi gãi cái bụng mềm mềm của nó, lại nhéo nhéo mấy cái móng vuốt đang quơ quơ trước mặt.

Vì sao cô lại không gia hạn hợp đồng với Đường Vực à?

Bởi vì không thích hợp chứ sao.

Đường Vực nói anh ta và cô không thích hợp.

Nếu hai người đã không hợp nhau thì dù có làm cái gì cũng sẽ không hợp.

Cứ nghĩ như vậy, bỗng nhiên cô cảm thấy cái mà mình gọi là thời kỳ phản nghịch chẳng qua là do lòng tự tôn của bản thân đang muốn vót lại chút thể diện mà thôi.

Chẳng có gì đáng để tự hào cả.

Cô chớp chớp mắt, trả lời Đường Đình Đình: "À, anh ấy không thích sách của tôi, dù chúng tôi có hợp tác cũng không chắc sẽ thành công."

Đường Đình Đình nhìn chằm chằm câu trả lời này của Đường Hinh một hồi, không hiểu sao cứ cảm giác có gì đó không thích hợp.

Sao mấy lời này nghe cứ chua xót thế nào ý nhỉ?

Cô ấy cắn môi, lại nhấn: "Sao lại nói anh ấy không thích? Anh ấy cũng đã đề nghị mua bản quyền, có ra giá rồi mà."

Đường Hinh thực sự không biết phải giải thích thế nào với vị đại tiểu thư này, chẳng lẽ nói do tôi thổ lộ với anh cô nhưng bị anh ấy cự tuyệt, vì quá xấu hổ và mất mặt nên mới không muốn quán lấy anh ta nữa, không muốn buộc anh ấy giúp mình làm phim hay sao?

Cuối cùng Đường Hinh thẳng thắn trả lời: "Bởi vì tôi không muốn hợp tác cùng anh ấy. Lục papa cũng là một đạo diễn giỏi, tôi không chọn anh ta thì chẳng phải rất ngu ngốc hay sao?"

Đường Đình Đình: "....."

Cô đột nhiên không còn lời nào để nói.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, đến chiều tối, Đường Đình Đình quyết định chụp màn hình đoạn chat này gửi cho Đường Vực.

Lúc đó Đường Vực còn đang bàn chuyện công việc với đối tác. Lễ khai mạc Liên hoan phim đã sắp bắt đầu, anh không tham dự mà cử Hoắc Thần Đông đi.

Kết thúc bữa tiệc, lúc anh trở về xe của mình thì đã là 10 giờ đêm. Anh mở điện thoại ra mới thấy ảnh chụp màn hình do Đường Đình Đình gửi tới. Trọng xe tối tăm, màn hình điện thoại sáng lên chiếu rọi vào khuôn mặt đẹp trai. Anh cup mắt, chăm chú đọc đoạn tin nhắn kia lâu thật lâu, đặc biệt là mấy câu mà Đường Hinh nhắn, thực sự như đâm thẳng vào trái tim anh.

Cảm giác đó không có cách nào diễn tả được, chỉ cảm thấy rất đau, rất rất đau.

Anh nhắm mắt lại, ngả ra lưng ghế, giờ tay day day trán, khẽ buông một câu chửi thề.

Tài xế nhìn thoáng qua phía sau, thận trọng hỏi: "Sếp tổng, có chuyện gì vậy?"

Đường Vực hạ tay xuống, cup mắt, ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt trên hai chân đang thoải mái duỗi thẳng, nói với tài xế: "Đưa tôi bao thuốc."

Bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ bức bối.

Muốn hút thuốc.

Tài xế sững sốt nhưng sau đó vội vàng lấy bao thuốc cùng bật lửa trong hộp xe đưa cho anh.

Sếp tổng trước giờ chưa từng hút thuốc trong xe. Anh rất sạch sẽ, không thích trong xe có mùi thuốc lá.

Tài xế nghe thấy âm thanh "tách tách" của bật lửa, quay đầu nhìn thoáng qua thấy sếp tổng đang một mình tựa vào lưng ghế, nhẹ nhàng thở ra khỏi thuốc, hai mắt hơi nhắm lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp đầu lọc điếu thuốc, trông có vẻ như tâm trạng đang sa sút.

Trong xe đã nhiễm mùi khói thuốc.

"Đi thôi."

Đường Vực dập tàn thuốc, giọng nói có hơi nhỏ, điềm nhiên dời mắt khỏi cửa sổ, nhìn thẳng về phía trước.

Tài xế vội vàng lái xe rời đi.

Lúc Đường Vực mở Weibo, lập tức vào xem trang của Đường Tâm, thấy bài tuyên truyền của cô đã đạt hơn hai vạn lượt chia sẻ và vẫn còn tiếp tục tăng cao, nhìn số liệu này có vẻ hot lên rồi.

Một bài đăng Weibo của Lục Chi Hành đã mang cô lên hạng nhất hot search trên Weibo, bây giờ độ hot vẫn được duy trì, nếu sau này hai người thực sự hợp tác thì độ hot sẽ chỉ tăng mà không giảm.

Phím còn chưa quay mà đã nổi.

Đường Vực bực bội thoát Weibo, không muốn xem thêm nữa.

Tâm tình phiền muộn này vẫn còn kéo dài cho tới tận chiều tối ngày hôm sau.

Bảy giờ tối, Đường Vực còn tăng ca, mấy thư ký ngồi ngoài cửa thấy vậy cũng không dám về.

Đường Vực ký xong hết tài liệu, dựa vào ghế rồi ấn nút gọi nội bộ cho Cao Hằng nhưng không thấy ai trả lời.

Anh nhàu mày, đứng lên đi ra ngoài.

Lúc trước Cao Hằng đi ra ngoài cũng không đóng chặt cửa mà chỉ khép hờ. Đường Vực vừa tới gần đã nghe thấy tiếng của mấy thư ký ngồi bên trong vừa ăn com vừa thì thầm buồn chuyện:

"Cô có để ý gần đây không thấy cô Đường lên tầng này nữa không? Nghe nói cô ấy cùng sếp tổng cách mặt nhau luôn rồi hả?"

"Tôi cũng nghĩ vậy. Lúc trước cảm giác như mỗi ngày cô ấy đều lên đây, thỉnh thoảng còn cùng ăn com với sếp tổng... Bây giờ cũng phải nửa tháng rồi không thấy bóng dáng đâu, trừ lúc lên đây họp thôi."

"Làm gì đến mức mỗi ngày đều lên. Chắc chỉ tầm 2-3 ngày mới lên một lần."

"À, tôi đột nhiên nhớ ra, các cô còn nhớ chuyện hôm trước không? Là buổi tối ngay trước kỳ nghỉ ấy, cô ấy lên đây rồi đợi sếp tổng mấy tiếng đồng hồ, sau đó bọn mình đi về, từ sau hôm đó thì không thấy cô ấy lên tầng nữa."

"... Ừ, hình như đúng là như thế!"

"Có gì kỳ lạ đâu, là do ngại ngừng thôi. Trên đời này giữa nam và nữ chỉ có hai loại quan hệ phức tạp nhất thôi, các cô không biết à?"

.....

"Cái gì?"

Một âm thanh lạnh nhạt trầm trầm bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Mấy cô thư ký sợ tới mức đánh rơi cả thìa cà phê lạch cạch xuống sàn.

Mấy người đều sợ tới mức đứng người, cổ cứng đờ cố gắng quay đầu lại..

Đường Vực dứt tay vào túi quần, thân hình cao lớn đứng chặn ở ngay cửa. Khuôn mặt điển trai không để lộ cảm xúc gì nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lùng, lạnh tới mức như muốn làm đóng băng người đối diện. Thư ký Trần run rẩy, bối rối đem hộp com để sang một bên, chân tay luống cuống đứng lên, lắp bắp nói: "Sếp... sếp tổng..."

Mấy thư ký khác cũng hoảng sợ đứng lên, sắc mặt thoát xanh thoát đỏ không dám đối diện với anh, chỉ cúi gằm mặt, thỉnh thoảng liếc nhìn lên.

Đường Vực hơi cup mắt, nhìn thư ký Trần, cười nhạt hỏi: "Vừa nãy cô nói quan hệ phức tạp kia là gì?"

Thư ký Trần lắp bắp: "Không... không có gì..."

Cao Hằng từ nhà vệ sinh quay lại, liền chứng kiến cảnh này. Mấy cô thư ký trông như đang bị thẩm vấn, cả một đám sợ hãi tới mức cả người co quắp lại, cúi đầu không dám nhìn lên, thiếu điều quỳ xuống.

Anh ta quay lại nhìn sếp tổng.

Đường Vực lại hỏi lại, có vẻ rất tò mò: "Nói đi."

Thư ký Trần đầu căng ra, không dám thốt nên lời, nhìn về phía Cao Hằng cầu cứu.

Cao Hằng: "....."

Cao Hằng nuốt nước bọt, hắng giọng: "Tôi... Tôi cũng biết qua qua."

Đường Vực không nói lời nào, chỉ nhìn qua ý bảo anh ta cứ nói.

Cao Hằng cố gắng giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc: "Là quan hệ giữa anh rể và em vợ, ngoài ra còn có quan hệ giữa bạn gái thân và chồng hoặc bạn trai của bạn thân."

Đường Vực: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hết Thấy Mộng Đẹp Đề Dành Cho Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.